

13/2010

ISSN 1802-4327

www.milujte.se

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 15, 12

**Mladí přátelé,
budte svatí, budte misionáři,
neboť není možné oddělovat svatost od poslání.**

Benedikt XVI.

- 3 Pan farář mi dal přes...
- 4 Naše radost: adoptivní farnost Jeníkov
- 9 Nezapomenutelná léta
- 12 Pravda je celek, nelze ji vyzobávat
- 15 Úsilí o čistotu
- 18 Slíbil jsem duši ďáblu, ale Bůh na mě nezapomněl
- 22 Galileo Galilei – astronom, kterého podporoval sám papež
- 26 Důležitost úmyslu
- 28 Zrcadlo zázračné
- 31 Křesťanství – nejpronásledovanější náboženství
- 33 Perla Indického oceánu
- 36 Za povolání ke kněžství vděčím i kontrarozvědce
- 38 Jak se žije v konviktu?
- 40 Ze vzpomínek kněze
- 41 Zvonění není jen starý zvyk
- 44 Přijímat pozhřebání a žehnat
- 46 Neříkej „Nejde to“, dokud jsi nezkusil
- 48 Vše si můžeme vyprosit
- 49 Bůh je s námi, i když to vypadá bezvýchodně
- 50 Nevěděl jsem, jaký poklad mám ve vlastním počítači
- 51 Dvě úžasná povolání od Boha
- 54 Zbaví nás očkování rakoviny děložního čípku?
- 56 Daruj svoje vajíčko?
- 57 Odpuštění přijmout, ale i dát
- 58 Bůh koná i dnes znamenání a divy
- 61 Zadarmo jste dostali...
- 62 Můj vstup do Společenství čistých srdcí

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci
13/2010, IV. ročník, vydáno 1. května 2010

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č. j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008

Koordinátor: P. Mgr. Marek Dunda, Th.D.
Šéfredaktor: P. Mgr. Pavel Zahradníček OMI, Th.D.
Překlady: Terezie Eisnerová OP
Jazyková a grafická úprava: Ondřej P. Vaněček

Adresa redakce: Časopis **Milujte se!**, 671 03 Vranov nad Dyjí 20
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočeská 85/64, 152 00 Praha 5, http://res.claritatis.cz,
číslo účtu pro zasílání darů: 1683820001/5500, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis **Milujte se!** je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sester Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s občanským sdružením Hnutí Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasílaným darům, neboť časopis nemá předplatné či státní a církevní dotace. Zaslání dary lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejnění texty krátit, případně upravovat.
Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.

Foto na titulní straně: Anežka Havlíčková

Milovaní čtenáři!

Česká republika je misijní zemí. Během svého pobytu v noviciátu Misionářů oblátů Pany Marie Neposkvrněné jsem měl možnost poznat řadu kněží, kteří mají zkušenosti s působením v misiích. Se zájmem jsem jim naslouchal, vyptával se a srovnával situaci s tím, co znám ze své vlasti. Toto srovnání bylo živou ilustrací k tomu, co říkají i suché statistiky: z hlediska religiozity se naše země dělí s Estonskem o dvě poslední místa v Evropě.

V naší zemi jsou skutečně rozsáhlé oblasti, které je možno nazvat misijním územím v plném slova smyslu. A tak je také třeba k nim přistupovat. Misie potřebují pomoc a podporu – solidaritu hmotnou, personální i duchovní. Hlavní téma tohoto čísla časopisu *Milujte se!* představuje jeden z netradičních modelů takové misijní pomoci, který již jedenáct let zkouší jihomoravský FATYM (farní tým) v severočeské farnosti Jeníkov. A i když ne vše se ideálně daří, jedno je již dlouho patrné: předávání víry je obrovským darem nejen pro ty, kterým se předává, ale i pro ty, kteří ji předávají. To je také odpověď na případnou námitku: „Ale má něco takového význam dělat jinde, když ani v naší vlastní farnosti není, co se týče života z víry, moc dobrá situace?“

Svatý otec Benedikt XVI. řekl: „dnešek potřebuje takové učedníky Kristovy, kteří nebudou ve službě evangelium šetřit ani časem, ani energií.“ K tomu, abychom se zapojili do misijní činnosti v misijních oblastech naší vlastní země, máme výborné podmínky: nemusíme se učit řeč, zdolávat tisícikilometrové vzdálenosti, pracně poznávat zcela odlišnou kulturu, překonávat celní bariéry... A situace je opravdu naléhavá.

V Kristu P. Pavel Zahradníček OMI

Podpořte *Milujte se!* – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sester Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma (je distribuován pouze v ČR). Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20,- Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 1683820001/5500, specifický symbol 7777 a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí zásilky. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adrese redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení Církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

Pan farář mi dal přes...

Foto: Flickr, *hino08

Už mě tenkrát bolely nohy. Procházel jsem v klerice adoptivní jeníkovskou farností a roznášel do domů farní zpravodaj. K farnosti patří i vesnice Hudcov. Lidé byli celkem vlídní. Mnozí byli vyloženě potěšení. Už nás znají – zpravodaj vychází čtyřikrát do roka. A pak to přišlo...

„Vůbec sem nechodte! Já do kostela nechodím. Pan farář mi dal přes hubu,“ houkl na mě, jen co jsem otevřel vrata, asi šedesátiletý muž s hornickou postavou – farnost jsme si adoptovali v severních Čechách, kousek od Teplic.

„A to jen tak, nebo k tomu měl nějaký důvod?“ nedal jsem se hned tak vypo-klonkovat.

„No..., měl k tomu důvod...“ připustil muž a začal vyprávět. „Támhle na návsi

stávala kaple. Já a Franta jsme tam panu faráři ministrovali. Jednou jsme do kropenky místo vody nalili inkoust. V kapli a zvláště vzadu u kropenky bylo dost šero... Lidé přicházeli, namočili do kropenky ruku, a pak udělali kříž – na čelo (někteří i na nos), na břicho, na ramena. Když začala mše svatá, pan farář se otočil k lidem a hned mu bylo všechno jasné. Každému nám takovou jednu vrazil, že jsme se zastavili až na schodech před kaplí.“

„No to se tomu zas tak moc nemůžete divit!“ povídám na konci příběhu.

Muž se už nemračil, ale šibalsky se usmíval: „To se tomu taky nedivím.“

Ještě asi čtvrt hodiny jsme si spolu povídali. Shodli jsme se na tom, že to

byla škoda, že kapli v padesátých letech zbourali. Nakonec si ode mě vzal nejen zpravodaj, ale přijal i ruku podanou na rozloučenou. Pevně ji stiskl, asi to byl opravdu bývalý horník.

Při cestě zpět na Moravu – trvá čtyři hodiny – jsem přemýšlel o tom, jak je důležité se setkávat s lidmi, mluvit s nimi, spřátelit se... Stojí to čas, námahu, ale stojí to za to. Jen tak je možno odbourat předsudky, bořit bariéry.

Církev je společenství Ježíšových přátel. Ale přímo s Ježíšem se člověk jen těžko seznamuje. Daleko snazší cesta je, když se nejdříve spřátelí s jiným člověkem a ten mu pak Pána Ježíše představí.

P. Pavel Zahradníček OMI ■

Naše radost:

Foto: Archiv MSI

adoptivní farnost Jeníkov

Když je možné adoptovat třeba i sluně, proč by to nešlo s farností?

Poprvé v Jeníkově

Jeníkov u Duchcova se nám líbil hned od začátku. Poprvé jsme ho viděli na jaře v roce 1998. Tehdy jsme my tři, kněží z FATYMu – čili farního týmu – Vranov, navštívili duchovního správce Duchcova a velkého okolí P. Milana Matfiaka. Dva z nás ho už trochu znali, protože ho potkali v době své přípravy na kněžství v litoměřickém kněžském semináři. Byl tehdy o několik ročníků výš. Naše návštěva nebyla nahodilá. Už delší dobu jsme uvažovali o tom, jak bychom mohli

pomoci některé „mrtvé“ farnosti, a zároveň tím budovali misijní smýšlení našich farníků z okolí Vranova nad Dyjí. Sice ani naše farnosti v jihomoravském pohraničí nejsou ideálně živé, ale lepší než naříkat nad tím, jak to máme těžké, je z toho mála, co máme, pomoci jinde. To pak přináší zpětně Boží požehnání. Tuto zkušenost jsme už udělali mnohokrát...

Ideálně mrtvá farnost pro náš záměr

Při návštěvě u otce Milana Matfiaka jsme mohli vidět také některé jeho farnosti. Když jsme se ho přímo zeptali, kolik jich má dohromady na starost, byl očividně zaskočen. Dopočítal se k číslu dvanáct, ale nebyl si jist, zda na nějakou nezapo-

Už delší dobu jsme uvažovali o tom, jak bychom mohli pomoci některé „mrtvé“ farnosti, a zároveň tím budovali misijní smýšlení našich farníků.

Místní i „Moravané“ kolem opravené fary

Doprovázejí nás lidé z našich jižních farností. Někteří se jedou jen podívat na „pověstný“ Jeníkov, jiní se rozhodli pomoci – práce je tam vždycky dost. A další zas chtějí navštívit své známé. Postupně totiž přibývá na obou stranách těch, kteří se znají a udržují spolu kontakt.

Na schodech před farou – zrovna se pracovalo na opravě fasády

Kostel sv. Petra a Pavla v Jeníkově

mněl. Jeho farnosti měly několik společných rysů. Dříve, před odsunem Němců po II. světové válce, to byly živé a kvetoucí církevní obce v krásné přírodě krušnohorského podhůří. Dnes patří po stránce víry k nejmrtvějším v naší zemi. Obyvatelé, kteří se tam přistěhovali, nenašli k víře vztah a těch pár, kteří se ještě v kostelích scházeli, postupně vymřelo. Některé církevní stavby už byly zbourány, v jiných se před poměrně dlouhou dobou zastavil život, a to často včetně bohoslužeb. Na několika místech sice otec Milan sloužil pravidelně bohoslužby, ale přicházela tam jen hrstka nejvěrnějších. Jeníkov nás upoutal nejen svou velkou farou a kostelem, ale i pro svou blízkost městům Teplice, Duchcov a Osek. Jevil se nám jako ideálně mrtvá farnost pro náš záměr pomoci. Nejenže dvě z tamějších kaplí už byly zbourány, ale ani ve farním kostele se již několik let nesloužily bohoslužby – a nikomu z místních ani nescházely.

Mysleli si, že přijeli běženci z Kosova

Téměř rok trvalo, než jsme vše domluvili s otcem Milanem a na biskupství brněnském a litoměřickém. Všude jsme se setkali se souhlasem, vstřícností a podporou. „Družbu“ v podobě adopce jeníkovské farnosti jsme zahájili po Velikonocích roku 1999. Tehdy jsme na faru přivezli první dvě slečny katechetky. Jeli jsme ▷

Moravané dorazili na prázdniny do Jeníkova

Foto: 5x archiv MSI

dvěma auty a na vozíku jsme pro ně měli nejzákladnější výbavu včetně postelí a peřin, aby bylo možné na vybydlené faře začít žít alespoň trochu lidsky a důstojně. Později jsme se dověděli o tom, jak se místní lidé domnívali, že na faru přijeli běženci z Kosova...

Během let se na faře v Jeníkově vystřídala celá řada našich mladých spolupra-

Poutníci z Vranovska a Znojemska před kaplí v Lahošti

covnic a spolupracovníků. Patří jim velký dík nejenom za to, že v těch podmínkách dokázali žít a pracovat, ale i za příklad křesťanského života, kterým vydávali účinné svědectví všem, kteří se s nimi setkali. Každý z nich přispěl svým podílem ke společnému dílu. Každý navázal kontakt s někým dalším z místních lidí a tak se postupně začalo vše rozbíhat.

Začátky nebyly snadné

Nemálo jsme už dřív slyšeli o misiích mezi „černoušky“ a eskymáky, ale naše zážitky z Jeníkova předčily veškerá očekávání. Zvláště první období, kdy jsme nikoho neznali a mnohokrát zakusili opravdovou osamocenost, a někdy i nepřízeň, bylo velmi těžké. Zážitky z těch dob by vydaly na tlusté napínavé romány. Postupně se však situace začala mírně měnit. Poznali jsme několik opravdu dobrých lidí, kteří nám pomáhají v naší činnosti. Na faru za našimi katechetkami začaly přicházet děti. Některé se zapojily do různých her, jiné se chtěly naučit hrát na kytaru, a některé dokonce zaujaly příběhy o Pánu Ježíši a svatých. Mnohé z nich se už zúčastnily některého z výjezdů na jižní Moravu. Zde pro ně pořádáme tábory a zveme je na další zajímavé akce.

Partnerství Jeníkova a Vranovska v různých podobách

Někdy do měsíce přijíždí do Jeníkova na jeden až tři dny někdo z nás kněží. A pokaždé tu máme co dělat. Většinou však nejedeme sami – doprovázejí

nás lidé z našich jižních farností. Někteří se jedou jen podívat na „pověstný“ Jeníkov, jiní se rozhodli pomoci – práce je tam vždycky dost. A další zas chtějí navštívit své známé. Postupně totiž přibývá na obou stranách těch, kteří se znají a udržují spolu kontakt. Teď po letech mnozí cítí, že už k sobě patříme.

Něco je vidět, něco ne

Díky mnoha obětvům na severu i na jihu se už něco podařilo. Nepřehlédnutelná je například opravená kaple v Lahošti, obnovená kaple svaté Anny v Jeníkově, každoroční květnová pěší pouť z Prahy do Jeníkova, zářijová autobusová moravská pouť do Jeníkova, tříkrálová sbírka, cyklopoutě z Vranova nad Dyjí do Jeníkova, a je toho ještě víc. Mnohé však není navenek vidět, a právě kvůli tomu máme chuť vytrvat, i když je to často dost náročné. A co to je, co není vždy hned vidět? Posun ke sblížení a ochota spolupracovat, pěkná řádka těch, kteří už mohou přistupovat ke svátostem, nebo to, že se někteří modlí a že našli svou sílu ve víře...

Jeníkov ještě není živou farností, ale...

Adoptovanou jeníkovskou farnost jsme nejprve považovali za zvláštní experiment, při kterém jsme zkoumali, zda je možné oživit farní společenství tam, kde už žádné neexistuje. Po jedenácti letech vidíme, že nastoupená cesta je správná. I když se z Jeníkova zatím nestala živá farnost, přesto už mnohé nasvědčuje tomu, že platí slova Pána Ježíše o kvasu, který postupně prokvasí celé těsto. Bude to trvat ještě dlouhé roky, a možná celé generace, než se Jeníkov a okolí budou moci počítat mezi živé křesťanské oblasti. Přesto je již dnes jasné to, co mnohokrát připomínaly různé osobnosti víry, že pro Boha není nic nemožného.

Mnohé však není navenek vidět, a právě kvůli tomu jsme ochotni vytrvat, i když je to mnohdy dost náročné.

Zvoní se na Anděl Páně

Oživení farnosti je možné

Tomuto tématu se věnujeme také proto, abychom povzbudili křesťany, kteří tuší, že by mohli dělat ve prospěch druhých něco víc, než je obvyklé. Aby neváhali a s pomocí Boží se do díla pustili. Říká se: „Človče, přičiň se a Pán Bůh ti požehná.“ Tam, kde je dobrý úmysl podpořený modlitbou, tam se podaří překonat i velké potíže. Není třeba naříkat, že všechno jde od desíty k pěti. Není třeba, aby Církev postupně ustupovala a opouštěla místa,

Nejsnáze jsme navazovali kontakt s dětmi a mládeží

Jeníkov býval významným mariánským poutním místem. Věřící zde zažili velké množství vyslyšení.

kde dříve požehnaně působila. A platí to o mnoha oblastech působení Církve. Jeníkov je svědectvím, že je možné, aby se pracovalo i na oživení farnosti, která byla úplně mrtvá.

Jeníkov jako výzva k následování

Zároveň chceme poprosit ty, kteří by Jeníkovu mohli nějak pomoci, aby pomohli. Především jde o modlitbu na tento úmysl, ale také o pomoc jiného typu. Někdo je třeba schopen podpořit dílo finančně (do opravy střechy farního kostela v Jeníkově jsme investovali víc než 1,1 milion korun, a to ještě zdaleka nejsme s opravou střechy u konce, přestože naše finanční zdroje už ano). Jiný může pomoci jako brigádník, anebo jinak. Láska je totiž vynalézavá, a zvláště Jeníkov a jemu ▷

Modlitba k Panně Marii Jeníkovské – Matce Důvěry

Maria, Matko Důvěry, Tys neochvějně spoléhala na Boží lásku i v nejtěžších zkouškách svého života, když jsi pocítovala nebezpečí, bezmocnost a osamocení a tím jsi dala Pánu příležitost, aby na Tobě vykonal veliké věci.

Od Tebe se chceme učit opravdově důvěřovat našemu Bohu a tak jako Ty ho vytrvale milovat za všech okolností a odevzdaně s radostí přijímat jeho vůli, i kdyby měnila naše plány a byla pro nás těžká.

Maria, Tvé přímlově svěhujeme spásu svou a svých bližních a všechny své pozemské úmysly a starosti, ať i skrze nás může být oslaven náš Pán. Amen.

Imprimatur: † Mons. ThDr. Josef Koukl, 22. 5. 2002, č. j. 652/02

V květnu se konává každoroční pěší pouť z Prahy do Jeníkova.

Pěší poutníci na cestě z Prahy do Jeníkova

Foto: archiv MSI

podobná místa potřebují, aby se v jejich prospěch sjednocovali ti, kteří jsou ochotni nabídnout nezištnou službu lásky. Těšíme se, že se Jeníkov stane výzvou, a to jak pro jednotlivce, tak možná i pro celé farnosti, které by si také mohly vzít na starost nějakou jinou mrtvou farnost...

Jeníkov – poutní místo Panny Marie, Matky Důvěry

Téměř náhodou jsme objevili, že Jeníkov býval významným mariánským poutním místem. Věřící tam zažili velké množství vyslyšení. Mariánská úcta byla opět obnovena a od roku 2002 v Jeníkově uctíváme Pannu Marii Matku Důvěry. Ona totiž dokázala důvěřovat Bohu v každé životní situaci, a právě takové důvěře v Boha se od ní chceme učit. Po oživení mariánské úcty v Jeníkově se opět hlásí lidé, kteří svědčí o tom, že tam byli na přímlyvu Panny Marie Jeníkovské vyslyšení.

P. Marek Dunda ■

Číslo účtu pro podporu adoptivní farnosti Jeníkov: 184 058 097/0300

Po jedenácti letech vidíme, že nastoupená cesta je správná. I když se z Jeníkova zatím nestala živá farnost, přesto už mnohé nasvědčuje tomu, že platí slova Pána Ježíše o kvasu, který postupně prokvasí celé těsto.

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Proč musí církev hlásat evangelium celému světu?

Protože Kristus přikázal: „Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého (Mt 28,19).

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006.

Z nauky Církve¹⁾

Církev je jedna, je svatá, je všeobecná (tj. katolická), a apoštolská.^[De fide]

Křtmem založená církev je vnější viditelné společenství.^[Sent. cert.]

Křtmem určil Církvi, aby pokračovala v jeho vykupitelském díle po všechny časy.^[De fide]

Srov. Dogmatika, Matice cyrilometodějská, Olomouc 1994.

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevyjadřují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učěním Církve.

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyvozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecné rozšířené mínění teologů.; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církev definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry.

Jeníkov

Nezapomenutelná léta

popisuje první „slečna katechetka“ z Jeníkova

Chtěla jsem Bohu nabídnout víc

Jak jsem se dostala do Jeníkova? Byla to dlouhá cesta. Nejdříve jsem pracovala jako katechetka v Olbramkostece – farnosti, která patří k vranovskému FATYMu. Po roce jsem se rozhodla odejít a začala jsem pracovat v jednom zahradnictví, kde jsem poznala Vilmu. Jak jsme tak seděly a vázaly věnce, povídaly jsme si o životě, o sobě a o tom, co chceme. Já jsem si řekla, že bych měla Bohu ještě něco ze svého života darovat a s Boží pomocí jsem se rozhodla pro službu v Jeníkově. Právě se začínal uskutečňovat plán na adopci této farnosti. Vilma šla se mnou.

První dojmy z Jeníkova

Když jsem na jaře v roce 1999 stála před prázdnou farou v Jeníkově, říkala jsem si, co mě tu asi čeká. Po čase se začaly objevovat na faře místní děti – bylo jich početně. Postupně jsem

Řekla jsem si, že bych měla Bohu ještě něco ze svého života darovat, a s Boží pomocí jsem se rozhodla pro službu v Jeníkově.

se seznamovala i s jejich rodiči. Co mě opravdu pobavilo, že se asi po týdnu, co jsem se tam nastěhovala, ozvalo pod okny fary volání jedné paní: „Nazareto, nebo matko představená, nebo jak se

vlastně jmenuješ...“ To se jen přišla jedna maminka informovat, co jsme zač. Její syn o nás mluvil doma, zpíval si křesťanské písně a samozřejmě se zmínil i o Pánu Bohu. Bála se, že z něj chceme vychovat kněze či mnicha. Spousta místních lidí si myslela, že když je člověk věřící, tak to musí být jen kněz či řeholník. Doufám, že jsem je nakonec přesvědčila, že to tak není, protože já už nyní žiji v manželství – s manželem jsme oba věřící a snažíme se předat svoji víru i svým dětem.

První opory

Přijela mě navštívit moje maminka, navázala kontakty s místními a seznámila mě s paní Chaloupkovou, se kterou jsme se začaly pravidelně modlit růženec. Pak se k nám přidala i paní Salačová. Tyhle dvě skvělé paní mi dělaly v Jeníkově zázemí. U nich jsem se vždycky cítila jako ▷

Dokumentární film
Chcete mě?

o adopci farnosti Jeníkov

uvidíte na

TV-MIS.cz

www.tv-mis.cz/titul.php?id=157

Jeníkovská mládež před kostelem

Foto: 3x archiv MŠ

Představování slečen katechetek (vpravo biskup Pavel Posád)

doma. A i dnes, když se do Jeníkova vrátím, to tak cítím – jen paní Chaloupková už mi dveře svého domu neotevře, protože je v Boží náruči.

Je pro koho zde být

Prožila jsem toho v Jeníkově mnoho, potkala jsem tam hodně lidí, jejichž osudy byly opravdu nelehké.

Vzpomínám si na jednu dívku, která za mnou přišla na faru a plakala a v tom pláči, který byl zoufalý, mi vyprávěla svůj příběh. Bylo jí 15 let a máma ji nechala samotnou v bytě. Odstěhovala se totiž ke svému příteli do Teplic. Ta dívka nevě-

děla, co si má počít, protože musela platit nájem. Začala si proto vydělávat jako prostitutka, to Bohu díky netrvalo moc dlouho, ujal se jí její kamarád, se kterým začala chodit. Později spolu měli dvě krásné děti a pro mě to byl důkaz, že pokud se člověk odevzdá do Božích rukou, on ho neopustí a postará se o něj.

Bůh má i zde své lidi

Zajímavá a inspirující byla pro mě jedna paní z Lahoště, což je vesnice patřící k farnosti. Díky ní se začala opravovat tamní zničená kaple a začaly se tam po pětadvaceti letech sloužit mše svaté. Dokonce se

ve svých 70 letech rozhodla, že se naučí hrát na kytaru. Byla plná energie a chuti udělat něco pro záchranu kaple a s Boží pomocí se jí to podařilo. Sice také ji Bůh už povolal k sobě, ale v mém srdci zůstane navždy ukrytá a jistě to platí i o jejich pokračovatelích, kteří se dodnes starají o zvelebování lahoštské kaple – je opravdu vidět, že jen kvete.

Tábory pro děti z Jeníkova

V Jeníkově jsme se společně s Vilmou snažily rozvíjet různé aktivity. Mezi nimi byly i tábory pro děti a mládež. První se uskutečnil v blízkosti Jeníkova, na Moldavě. Popravdě řečeno byl to pro mě téměř horor – žádné zázemí tam nebylo a spíš jsem si připadala jako krotitelka divoké zvěře než jako vedoucí tábora. Při přípravě dalšího tábora jsem se rozhodla jet s dětmi na Moravu.

Jeníkovské děti a mládež jsou takové živější... Jezdili jsme vlakem a já pokaždé trnula, kdy nás průvodčí „vyloučí z přepravy“. Hodně lidí během cesty vagon opouštělo, protože děti byly opravdu hodně

Vnímal jsem, jak se Bůh o mě stará, a i když to vypadalo, že jsem někdy na všechno sama, byl tu Bůh, který mě vedl a každodenně mi dokazoval, že mě nenechá samotnou.

Foto: 10x TV-MIS.CZ

vždycky vařila a děti ji milovaly, hlavně ty její buchty. Konečně jsme našli zázemí pro pořádání akcí... Nebýt obětavých lidí z farností na Vranovsku, těžko bych mohla vzít sebou také děti, které žily v dost velké nouzi. Jednou jsme šli s dětmi nakupovat a jedna holčička koupila za padesátikorunu paštiky. Tohle mě dostalo, protože to byla její jediná padesátikoruna na útratu, a ona za to koupila paštiku pro nás pro všechny, místo aby si dopřála nějakou dobrotu jen pro sebe.

S Kristem to vždy jde

Můj život v Jeníkově nebyl jen idylický a krásný, občas jsem se potýkala s obrovským nepochopením druhých, dokonce i s vykradením fary a kostela. Tohle mi ubíralo hodně energie. Ale jen jsem si klekla před svatostánek v jeníkov-

ském kostele, Bůh mi vrátil moji ztracenou sílu. Vnímala jsem, jak se Bůh o mě stará, a i když to vypadalo, že jsem někdy na všechno sama, byl tu Bůh, který mě vedl a každodenně mi dokazoval, že mě nenechá samotnou.

Postupem času jsem dospěla k tomu, že můj čas v Jeníkově už vypršel a já mám jít dál. Díky dětem v Jeníkově jsem se dala na dráhu učitelky. Vystudovala jsem vyšší pedagogickou školu a začala pracovat jako učitelka v mateřské školce.

Díky moc Bohu za tuto životní zkušenost. Všem lidem bych přála zažít, jaké to je obětovat alespoň část svého života službě Bohu.

Markéta (zvaná Nazareta) ■

Všem lidem bych přála zažít, jaké to je obětovat alespoň část svého života službě Bohu.

hlučné. Jednou k nám přišel pan průvodčí a zeptal se: „Kdo je tady vedoucí skupiny?“, a já jsem si řkala: Tak to je konec, teď nás na příští stanici vyhodí... Po chvíli váhání jsem se nesměle přihlásila: „To jsem já.“ On se na mě soucitně podíval a povídá: „Tak to vás tedy upřímně lituji.“

Moravská pohostinnost jako prvek evangelizace

Jezdit na Moravu děti moc bavilo. Místní lidé nám nosili spousty jídla a taky nás zvali k sobě domů. Moje mamka nám

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Lidé posvěcení Kristovou vykupitelskou milostí, kteří žijí na této zemi, i ti, co jsou již na věčnosti, žijí navzájem v nadpřirozeném společenství spolu s Kristem svou Hlavou.^[De fide]

Srov. Dogmatika,
Maticе cyrilometodějská, Olomouc 1994.

Markéta (zvaná Nazareta) – autorka tohoto svědectví

Pravda je celek,

Foto: Flickr, Daniel Goude

nelze ji „vzobávat“

Tendence přijmout jen něco z celku bohatství víry, který uchovává a předává Církev, nejsou nové. Nejen dnes, ale už od začátku dějin Církve se setkáváme s jednotlivci i skupinami, které se řídili heslem: „To se mi líbí, to si vezmu. A tohle mi nevyhovuje, to neberu.“ Zní to lákavě... Zajímá vás, proč to takto nejde, pokud máte zájem o skutečnou pravdu?

Hereze a heretici

Určitě jste už slyšeli slovo hereze nebo heretik. Řada lidí se dnes domnívá, že jde o pejorativní výrazy, skoro nadávky – něco jako pomýlenec, odpadlík, či dokonce darebák – jen vyjádřené v „církevní hantýrce“. Skutečný a původní význam slova hereze je však jiný. Souvisí s řeckým slovem

hairein – vybírat si. Hereze je tedy v první řadě určitý výběr z celku a heretik neznamená původně někoho, kdo nemá pravdu. Je to především někdo, kdo sice pravdu má, ale jen její kousek. Z celé pravdy si vybral jen ten svůj kousek. Jenže asi také znáte přísloví: „Půlka pravdy může lhat.“ A tak je tomu i v tomto případě.

Víra je někdy paradoxní

Na částečnou omluvu takovýchto lidí je třeba říci, že pravdy víry jsou někdy skutečně paradoxní. Bůh sám, právě proto, že je to Bůh, je totiž v mnoha ohledech velmi paradoxní. Bůh v sobě spojuje zdánlivě neslučitelné protiklady: je láska, a současně je nejvyšší spravedlivý; vše podléhá jeho absolutní moci, a přesto nám ponechává svobodu v našem jednání; v Ježíši Kristu se stává pravým člověkem, a přitom nepřestává být pravým Bohem; je nesmrtelný, a přitom za nás zemřel na kříži; je svatý, a přesto na sebe vzal všechny naše hříchy... Není se tedy co divit, že se mnozí pokoušeli „víru zjednodušit“ –

něco z toho, co působí takto paradoxně či obtížně, vynechat. Přitom byli, jak se domnívali, vedeni těmi nejlepšími úmysly. Nechtěli zjednodušovat, vynechávat, ale co nejlépe formulovat, kým Ježíš je, aniž by to bylo na úkor Boha a jeho jedinečnosti, nekonečnosti... To, co dnes vyznáváme v Krédu – ve vyznání víry, bylo pro ně snižováním božství Boha, jeho polidštváním.

Tak vznikly např. i velké hereze starověku jako dokétismus a arianismus. Mohou sloužit jako doslova modelový příklad. Bylo obtížné porozumět, jak

Hereze je v první řadě určitý výběr z celku. Mít pravdu, ale jen její kousek.

může být Ježíš Kristus současně pravým Bohem a pravým člověkem. Vždyť přece Bůh je nekonečný, nehmotný, neschopný trpět, nesmrtelný. Člověk je naopak velmi omezený, má hmotné tělo, na kterém je velmi závislý, trpí a jednou zemře. Dokétské (od řeckého slova *dokeo* – zdát se) se ve druhém a třetím století pokusili vyřešit tento rozpor tím, že sice přijali Kristovo pravé božství, ale popřeli jeho lidství. Prý měl jen zdánlivé tělo a nebyl pravým člověkem. Ariáni (podle konstantinopolského biskupa Aria, který přišel s touto herezí – tedy výběrem z celku víry) byl Kristus sice pravým člověkem, ale nebyl pravým Bohem – jen jakousi vyšší bytostí, kterou Bůh kdysi dávno stvořil.

„Zjednodušíš“ a začnou komplikace

Zvláště arianismus se ve 4. a 5. století velmi rozšířil. Zdál se být jasný a pochopitelný. Líbil se i světským panovníkům: jeden Bůh a jeden král! Nekomplikoval nic s nějakou Trojicí, když Kristu pravé a plné božství upřel. Nebyl však v souladu s tím, co Církev od Boha kdysi přijala jako poklad víry, který má uchovávat. Byl lidským výmyslem.

Ale nejen to. Ve skutečnosti sice odstranil nesnadno pochopitelný paradox, jak může být Ježíš Kristus současně pravým Bohem a pravým člověkem, ale při-

nesl naprostou nelogičnost: jak je možné, že Kristova smrt měla nekonečnou hodnotu a mohla přinést spásu všem lidem? Byl-li pravým Bohem a pravým člověkem, mohla mít jeho oběť nekonečnou cenu, protože je Bůh (dokonce každá kapka jeho krve měla tuto nekonečnou hodnotu, takže teologové tvrdí, že jeho oběť za nás byla vlastně „předimenzovaná“ – z lásky k nám) a mohl ji přinést jménem nás lidí, protože je pravý člověk. Nebyl-li však pravým Bohem, jak tvrdili ariáni, nemá jeho oběť nějakou zvláštní, a už vůbec ne nekonečnou hodnotu. Není důvod proč by měla přinést spásu – záchranu celému světu.

Logiku má jen celek

Není bez zajímavosti, že k nelogičnosti se dostaneme i tehdy, pokud bychom jako již zmínění stoupenci dokétismu naopak popřeli Kristovo pravé lidství a řekli: Kristus byl sice pravým Bohem, ale jeho lidské tělo bylo jen zdánlivé, pravým člověkem – jedním z nás, nebyl. Pak bude nepochopitelné, jak mohl přinést svou oběť jménem nás lidí, když sám k lidstvu nepatřil. A navíc, nebyl-li člověkem, nemohl trpět. Protože Bůh samozřejmě trpět nemůže. Potom by celá jeho oběť na kříži byla jen takové divadlo, fraška.

Zjišťujeme pozoruhodnou věc: jednotlivé části pravdy jsou spolu vždy provázané. Vyškrtněš jeden kousek, který se

Právě proto, že je Bůh, je v mnoha ohledech velmi paradoxní.

Foto: Flickr, Ben Piven.

ti z nějakého důvodu nelíbí, a celek se zhroutí. Zůstane nelogické torzo. To je vlastnost nejen pravd víry, ale pravdy všeobecně. ▶

To, co dnes vyznáváme ve vyznání víry, bylo pro ně snižováním božství Boha.

Bůh v sobě spojuje zdánlivě neslučitelné protiklady.

Poznámka pro zvláště přemýšlivé

Existuje ještě jedna možnost. Potom, co jsme jednu pravdu odbourali nebo změnili, celek znovu promyslet, a to zcela důsledně a logicky. Ukáže se, jaké by měla jedna změna důsledky pro celek: Nemí-li Ježíš Kristus pravý Bůh, pak jeho oběť neměla nějakou mimořádnou, a už vůbec ne nekonečnou cenu. Pak ale nemohla přinést lidstvu spásu. Smrtí Ježíše Krista jsme tedy spásu nezískali. Tvrdí-li křesťané, že ano, pak se mýlí. A křesťanství je falešné náboženství, které přináší falešnou naději...

Podobným způsobem uvažoval svatý Pavel, když se v Korintě setkal s lidmi, kteří popírali možnost vzkříšení k věč-

Dirck van Baburen: Kristus myje nohy apoštolům (kolem roku 1616)

Foto: wga.hu

nému životu: „Káže se o Kristu, že vstal z mrtvých. Ale jak potom mohou říkat někteří z vás, že vzkříšení z mrtvých není? Nemí-li žádné vzkříšení mrtvých, nevstal ani Kristus! A jestliže Kristus nevstal, marné je naše kázání, marná je naše víra.“ (1 Kor 15,12n.)

Budete-li chtít, zkuste někdy domýšlet, jakým způsobem odmítnutí jedné části pravdy, zdeformuje celek k nepoznání...

Poučit se, nebo si chyby zopakovat

Jeden z mých profesorů říkával: „Dnes už je velmi obtížné přijít s nějakým omylem, který tu ještě nebyl. Většinou se jen opřávají ty staré a dostávají nový, modernější oděv. Proto se vyplatí znát církevní dějiny.“ A asi znáte moudrost, která říká: „Kdo se neumí poučit ze starých chyb, je odsouzen si je ještě jednou zopakovat.“

Dějiny církve jsou nejen dějinami svatosti a velkých církevních učitelů, ale také dějinami lidské slabosti, omylů, herezí, neúspěšného hledání a sejití ze správné cesty. Užitečné a inspirující je znát obojí.

P. Pavel Zahradníček OMI ■

Zkuste někdy domýšlet, jakým způsobem odmítnutí jedné části pravdy zdeformuje celek k nepoznání...

Foto: Flickr, fideliamos

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského
úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

**Co znamená amen, jímž končí naše
vyznání víry?**

Hebrejské slovo *amen*, jímž končí také poslední kniha Písma svatého, některé modlitby Nového zákona i liturgické modlitby církve, znamená naši plnou důvěru a bezvýhradné „ano“ ke všemu, co jsme vyznali, že věříme – v naprosté důvěře tomu, který je definitivní „Amen“: Kristu Pánu (srov. Zj 3,14).

Srov. *Kompendium Katechismu katolické církve*,
Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006

Foto: JS, CBK

Znak biskupa Josefa Hrdličky

O mladých lidech, čistotě, časopisu *Milujte se!*, zasvěceném životě... mluvíme s biskupem a současně básníkem Josefem Hrdličkou.

Úsilí o čistotu

Mons. Josef Hrdlička

Foto: Wikimedia Commons, Daniel Baránek

Mnozí jsou osloveni tím, jak při svých promluvách a osobních setkáních předáváte svůj postoj víry, svůj vztah ke Kristu. Z čeho to vše pramení?

Mohu říci, že k mladým lidem se mi hovoří nejlépe. Jsou vnímaví, dovedou reagovat, třeba úsměvem či projevem radosti, když je něco osloví. Jako kazatel vím, že platí rčení: „Čeho je srdce plné, tím ústa přetékají.“ Všechny promluvy si připravuji nad Božím slovem a často na kolenou. Nejprve je třeba, aby srdce „zpokornělo“ a bylo plné touhy po Bohu, pak se rodí poselství. A tak i já se modlím a tříbím myšlenky, hledám slova i meta-

fory a obrazy, jak podnítit nejen rozum, ale i cit, představivost a tvůrčí myšlení posluchačů. Hodně mi v tom pomáhá má dlouholetá zkušenost s jazykem, literaturou i poezií. Ale stále cítím, kolik dlužím tomuto poselství.

Jak se díváte na dnešní mladé lidi?

Mladí lidé jsou nadějí. Jsou Božím příslibem do budoucnosti. Když například čtu dopisy biřmovanců, ve kterých nám sdělují důvod, proč chtějí být biřmováni, často se mi zatají dech nad jejich niterným vyznáním víry. Když je při biřmo-

vání mažu svatým olejem, vnímám jejich upřímný a čistý výraz, odhodlaný pohled a pevný stisk ruky, uvědomuji si, jak dobře a krásně stvořil Bůh člověka. Každý mladý člověk je podivuhodným originálem, Jeho obrazem, který ještě není plně dotvořen, ale touží po tom postupně se stávat krásným v očích Božích.

V čem vidíte krásu čistoty?

Úsilí o čistotu je pro všechny mladé lidi aktuální. Je to i důležitá škola k posílení vnitřní svobody. V mladém člověku se probouzejí velké dosud nepoznané ▶

Foto: Eva Tomková ml.

To, že najednou vznikl v našich podmínkách časopis Milujte se! je toho důkazem. Je to „znamení času“.

Jak může dnes mladý člověk obstát v kolektivu svých vrstevníků, kteří žijí a smýšlejí proti duchu čistoty?

Často slyším od mladých: „Je vůbec možné zůstat čistými, když toho všude kolem musíme tolik vidět a tolik slyšet, co je v rozporu s čistotou?“ Ježíš nám pomáhá svou radou, že člověka neposkvřňuje to, co do něj vchází, ale to, co vychází z jeho srdce. To, že nám vstupují do zorného pole různé pochybné reklamy, programy či názory ze světa, nás ještě nezbavuje čistoty. Důležité je ovšem, aby se tento vliv nezmocnil našeho srdce, které by v tom našlo zalíbení. Tak jako tělo, když je napadeno virem nemoci, tím více mobilizuje protilátky, tak i všechny tyto vlivy světa nás nemusí připravit o přátelství s Bohem. Naopak, mohou v nás vypěstovat tím silnější imunitu, tím bdělejší svědomí, tím statečnější mravní reakci. V Písmu je nádherná věta: „Těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému.“ Úplně všechno, tedy i to nejhorší či nejtíravější zlo. I Církev je Tělo, které musí čelit náporům zvenčí a stávat se vůči nim imunní a silné. To, že najednou vznikl v našich podmínkách časopis *Milujte se!* je toho důkazem. Je to „znamení času“.

Co byste poradil mladým, kteří se cítí v boji o čistotu málo silní, nebo těm, kteří prohrávají?

Boj za čistotu u mladých lidí bývá dílo dlouhodobé a je vlastně celoživotní. Sami nevíme, jaká jsme zdědili oslabení či sklony po předcích, ale víme, že ve křtu nám Ježíš dal svůj Boží život a nepřestává nás milovat. Mladý člověk by měl vědět, že není hříchem například záchvěv smyslnosti či sexuality, který tělesně či psychicky pocítí, to je naopak pro něj příležitost, jak si uvědomit, co mi bylo svěřeno a co se mám naučit ovládat. I když pro určité povahy to může znamenat dramatický vnitřní boj, vždy platí, že

síly, a to jak tělesné, tak duševní. Citový vztah i sexualita jsou Boží dary k tomu, jak dát život do služeb lásky. Pro mladého člověka znamená svoboda důležitou hodnotu. Právě úsilí o čistotu představuje boj, jak se nedostat pod diktaturu tělesnosti, protože by to znamenalo ztrátu svobody, závislost, podřízenost ducha tělu, možná i otroctví. V tomto úsilí se formuje charakter člověka, mravní velikost, osobnost i schopnost opravdově milovat.

Jak motivovat mladé lidi, aby se rozhodli pro čisté prožívání vztahů?

Mladý člověk se má zachovat čistý (na těle i duši) pro jediného životního partnera, s kterým spojí svůj život v manželství. Lásky je tak velký dar, že zacházet s ním neodpovědně či nevázaně přináší zranění a škodu na vzácné hodnotě. Čím cennější

dar, tím důležitější je uchránit ho před ukradením či znehodnocením. Mladí lidé, kteří touží po skutečné lásce a položí do jejích základů obět spojenou s úsilím o čistý život před manželstvím, umožňují Bohu, aby na jejich lásce postavil stavbu, kterou nic neotřese.

Co vás samotného upoutalo v prožívání čistoty u Panny Marie?

Pokaždé mě oslovuje modlitba Panny Marie, která v jásetu vyznává ve svém chvalozpěvu: „Bůh shlédl na svou nepatrnou služebnici“, „Veliké věci na mně vykonal ten, který je mocný“. To můžeme vztáhnout i na sebe: I když jsme nepatrní, slabí, smrtelní, On nás vidí s láskou. A také na nás může vykonat veliké věci, pokud mu to dovolíme a budeme s ním spolupracovat.

Úsilí o čistotu je pro všechny mladé lidi aktuální.

Foto: Flickr, Paul-W

Svatý otec Benedikt XVI. vítá Mons. Josefa Hrdličku ve Vatikánu

Foto: archiv biskupa J. Hrdličky

nepřestáváš být svobodný. Svátý Pavel říká: „Když jsem sláb, právě tehdy jsem silný, protože Pánova síla se tím více projeví v mé slabosti.“ Ježíš pohlíží s láskou do všech těchto nesnází a bojů svých dětí. Je vždy na tvé straně, nikdy tě nepřestává

milovat. Tak jako např. posíláme různé esemesky či e-maily, tvé srdce může častěji vyslat (třeba i beze slov) upřímný signál: „Pane, stvoř mi čisté srdce.“ Nikdy to není volání do prázdna. On slyší a odpoví ti. Svatá zpověď je pokaždé zážitek té

uzdravující náruče, která obejmě své dítě a očišťuje ho. A co teprve svaté přijímání, kdy Ježíšův život doslova splývá s tvým.

Připravila Petra Vaňková ■
(Dokončení příště)

Tak jako posíláme různé esemesky či e-maily, tvé srdce může častěji vyslat upřímný signál: „Pane, stvoř mi čisté srdce.“

Foto: Flickr, Kaeru

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

Jaké prostředky pomáhají žít v čistotě?

K dispozici je mnoho prostředků:

- Boží milost,
- pomoc svátostí,
- modlitba,
- sebepoznání,
- cvičení v odříkání přizpůsobené různým situacím,
- uskutečňování mravních ctností, zvláště ctnosti mírnosti, která směřuje k tomu, aby rozum ovládal vášně.

Jakým způsobem jsou všichni povoláni k životu k čistotě?

Všichni jsou podle vzoru Kristovy čistoty povoláni vést život v čistotě podle vlastního životního stavu:

- někteří v panenství nebo zasvěceném celibátu, jež představují vynikající způsob, jak se oddat snadněji nerozděleným srdcem Bohu;
- jiní, jsou-li ženatí nebo vdané uskutečňují manželskou čistotu;
- nejsou-li ženatí nebo vdané, žijí čistotu ve zdrženlivosti.

Srov. Compendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006

Slíbil jsem duši dávblu,

Torsten Hartung

Foto: archiv MSI

ale Bůh na mě nezapomněl

Ve vězení jsem si odseděl celkem dvacet let. Ale začnu od začátku, abyste pochopili, z jakých jsem vyšel podmínek a proč dnes v mém životě hraje Bůh takovou roli.

Násilí v naší rodině

Vyrůstal jsem v ateistickém a velmi násilném prostředí. Rodiče mi nepředali prakticky žádné morální hodnoty, protože sami nic takového neměli. Žil jsem uprostřed neustálých konfliktů. Abyste si udělali trochu plastickou představu poměrů v rodině, povyprávím vám jen několik příběhů.

Když mi bylo sedm let, šel jsem ze školy a po cestě jsem si hrál s takovým tím sáčkem na svačinu, až jsem utrhł jeden ze zapínacích řemínků. Neviděl

jsem v tom žádný problém – maminka mi to jistě doma spraví. Netušil jsem však, že se mezitím rodiče pohádali a matka je na otce naštvaná. Přišel jsem domů. Maminka stála u stolu, malá čtyřletá sestra si hrála v místnosti. „Mami, koukni, co se mi stalo. Můžeš mi to sprá-

**Něco se ve mě
zlomilo – přestal
jsem druhým
důvěřovat.**

vit?“ Maminka se otočila a udeřila mě velmi silně do tváře. Vůbec jsem tomu nerozuměl – vždyť je to jen obyčejný pytlík na svačinu... Maminka však pokračovala v bití a přitom křičela: „Za to všechno můžeš ty!“ Nedokázal jsem si to

v hlavě nijak uspořádat a nechápal jsem, že nejde o mě a o pytlík, ale o její konflikt s otcem. Začala mi téct krev z nosu. „Já se zabiju a ty za to všechno můžeš!“ vykřikla matka a pustila plyn. Snažil jsem se plyn zastavit. Neměl jsem na to sílu nebo jsem snad v té hrůze zapomněl, na kterou stranu otočit kohoutkem. Hlavu jsem si chránil před dalšími a dalšími údery. Matka zakřičela: „Oběsím se a ty za to můžeš!“ a vyběhla po schodech na půdu. Propadl jsem panice. Chytil jsem čtyřletou sestřičku a běžel za ní. Naštěstí jsem neměl sílu ji vytáhnout po strmém schodišti, a tak zůstala ušetřena pohledu, který na mě na půdě čekal: maminka tam stála na stoličce se smyčkou z prádelní šňůry kolem krku. Stále opakovala: „Oběsím se a ty za to můžeš!“ „Mami, prosím tě, ne! Nenechávej nás tu samotné!“ křičel jsem se slzami v očích a snažil se uvolnit šňůru přehozenou přes trámy a přivázanou k dalšímu z trámů.

„Nesahej na to, ta šňůra patří Müllerům,“ řekla matka a já jsem pochopil, že celé to divadlo nebylo vůbec myšleno vážně. A tehdy se ve mě něco zlomilo – přestal jsem druhým důvěřovat.

Za dvě hodiny přišel z práce otec. Matka mu musela nějak vysvětlit, proč jsem do modra zbitý, a tak mu řekla, že jsem něco bez dovolení „sežral“ a že mě má ještě potrestat. Otec mě přimáčkl do rohu místnosti, mezi gauč a skříň. Bil mě hlava nehlava – neměl jsem kam uhnout. Tehdy se ve mě podruhé něco zlomilo – přestal jsem věřit ve spravedlnost.

Když mi bylo deset, viděl jsem, jak na stejném místě stejným způsobem bije otec maminku. Pokusil jsem se ji chránit. Zbytek ran jsem dostal já...

„Musíš mě zabít!“

Rostl ve mě hrozný vnitřní hněv. Stal jsem se ve městě vyhlášeným rváčem. Ostatní ze mě měli strach. I když jsem někdy skončil na zemi, znovu jsem se zvedl a řekl: „To je všechno? Jestli chceš vyhrát, musíš mě zabít!“ a znovu jsem udeřil. To nahánělo ostatním hrůzu.

Otec mě naposledy zmlátil, když mi bylo patnáct. Rvačkami jsem byl již natolik zhrublý, že když skončil, tak jsem se jen usmál a řekl: „Co to bylo? Musíš pořádně! Musíš mě zabít!“ Zvedl jsem vyzývavě pěsti a dodal: „Zkus to znova! Tvrději!“ Otec pochopil, že už nade mnou nemá žádnou moc a vyhodil mě z domu.

Foto: Flickr, colodio

„Musíš pořádně! Musíš mě zabít!“

Když jsem se vrátil domů, rodiče se mě snažili tentokrát potrestat ne fyzicky, ale jinak – různě deptat. Řekl jsem jim: „Přivedli jste mě na tento svět a máte za mě zodpovědnost. Musíte mi dávat jíst, pít, starat se o mé bydlení... Jestli to nebudete dělat, udám vás na policii!“ „Dobrá,“ řekl

mi na to otec, „zůstaneš tu do osmnácti, a pak vypadneš.“ Přestal o mě projevoval jakýkoliv zájem – prostě mě ignoroval. Dovedete si představit, jak jsem si po ty tři roky žil. Ve všem jsem měl naprostou volnost, domů jsem se chodil většinou jen najíst a vyspat.

Byla první, komu na mě záleželo

Když mi bylo osmnáct, dostal jsem se poprvé do vězení – deset měsíců. Pak na chvíli na svobodě a znovu do vězení – šest měsíců. Krátká pauza a potom dva deset měsíců. Pak dva roky a deset měsíců. Když jsem se dostal ven, seznámil jsem se s jednou dívkou. Byla prvním člověkem, kterému na mě záleželo. Nabídla mi, abych se k ní nastěhoval a já jsem to rád přijal. Bydlela v jiném městě a já jsem si myslel, že když se přestěhuji, nechám minulost za sebou. Netušil jsem, že si ji ponesu s sebou. Na novém místě čekaly jen nové rvačky a také psychické a fyzické násilí, kterého jsem se dopouštěl na dívce, se kterou jsem žil. Bylo to pochopitelné – byl jsem plný komplexů méněcennosti a jiný způsob jednání jsem nikdy ve své rodině nezažil. Odkud bych se měl naučit žít sám jinak?

Vzpomněl jsem si na Fausta

Odešel jsem do západního Německa. Začal jsem se učit pokrývačem. Praxe mi šla dobře, ale nebyl jsem schopen zvládnout teorii, hlavně matematiku. Když jsem se pokoušel učit, znovu se mi vybavovalo, jak jsem dělal doma úkoly ▶

Foto: Flickr, jlymisz

**Jeden člověk, Dieter,
začal zpochybňovat
mou autoritu...
V Rusku jsem ho zastřelil.**

Torsten Hartung dnes

Foto: 2x archiv MSI

Nejen v mém životním příběhu se neviditelný Bůh stává viditelným.

byly texty s poděkováními – dokonce i v němčině. Pročetl jsem si je a napadlo mě: buď je to jen takový humbuk, a nebo pravda. Vzal jsem papír a tužku a napsal jsem svou prosbu. Co byste napsali vy, kdybyste měli jen jedno jediné přání? Já jsem napsal: Chci šťastný život. Byl to výraz mé nejvnitřnější touhy. Měl jsem kapsy plné peněz, měl jsem každou věc, na kterou jsem si pomyslel, postavení, moc, ale uvnitř jsem byl prázdný. Lístek se svým přáním jsem poskládal a vstrčil mezi mřížemi směrem k náhrobní desce. Za pár minut jsem na něj zapomněl.

a otec mě při každé chybě dal ze zadu takovou ránu, že jsem narazil hlavou do stolu. Měl jsem v sobě psychický blok a nebyl jsem schopen ho překonat. Sen o vyučení a normálním životě se rozplynul. Vše se mi rozpadlo, byl jsem sám a bez perspektivy. Vzpomněl jsem si na příběh o Faustovi – a na ďábla. Seděl jsem v hluboké depresi u stolu a řekl jsem mu: „Můžeš mít mou duši, ale chci se mít předtím rok a půl na této zemi jako král! To mi stačí.“

Vůdce gangu a vrah

Hned následující den mě překvapil telefonát: „Mám pro tebe práci. Potřebuji, abys zařídil auto pro jednoho Rusa.“ Začal jsem pracovat na „vývozu“ luxusních kradených aut do Ruska. Opatřoval jsem auta, organizoval jejich přepravu, budoval síť spolupracovníků... – prostě organizovaný zločin. Za jediný týden jsem vydělával i 90 tisíc dolarů. To bylo tehdy 150 tisíc marek. Bydlel jsem ve vile a žil jsem si na tomto světě jako král. Všechny dveře se mi otevíraly. Měl jsem, co jsem chtěl...

Bylo nás celkem 45 a organizace měla již dvě větve: pracovali jsme nejen pro Rusko, ale také pro arabské země. Uvnitř organizace, kterou jsem vybudoval, vládla přísná hierarchie. Jeden člověk – Dieter, stejné jméno jako měl můj otec – začal zpochybňovat mou autoritu. Špatně to působilo i na ostatní. Co jsem udělal? V Rusku jsem ho zastřelil. Disciplína se tím znovu upevnila.

Jediné přání

O čtyři týdny později mi mé tehdejší děvče navrhlo, abychom si udělali společnou dovolenou na Malorce. Bavila mě architektura, a proto jsme dost cestovali po ostrově. Navštívili jsme i něco, co z dálky vypadalo jako hrad, ale byl to klášter – San Salvador (Svatý Spasitel). Netušil jsem, co ten název znamená. Prošli jsme kostelem, prohlédli si velkou sochu s rozpraženými rukama. Moc jsem nechápal, jak si vše zařadit. A pak jsem uviděl místo, kam bylo možno vhodit své prosby. Kolem

Nepochopený zázrak

Následující den jsem se věnoval paraglidingu. Chtěl jsem proletět přímo nad pláží, kde čekala má dívka s kamerou, aby vše natočila – ať lidé koukají! To bude cool! Vyšplhal jsem se na kopec, termika mě vynesla 50 metrů vysoko. V zápětí se termika zlomila a já se zřítíl dolů. Na zem, ne do vody! Seběhli se lidé. Bylo slyšet volání: „Je mrtvý! Je mrtvý!“ Kdosi mě chtěl položit do stabilizované polohy. Zkusil jsem se pohnout – a hele, ono to šlo! Bez problémů jsem se postavil na nohy. A nyní

Foto: Flickr, alephoto

Před třemi lety jsem byl propuštěn z vězení.

Torsten Hartung vypráví o svém obrácení na gymnáziu misionářů oblátů v Burlo

přijde to zvláštní: vůbec mě nenapadla nějaká myšlenka na vděčnost. Byl jsem jen naštvaný, že můj záměr zamachrovat před ostatními nevyšel. Sbalil jsem padák a koukal vypadnout. Má dívka mi šla naproti. Její první slova – přestože byla stejně nevěřící jako já a Bibli neviděla ani z rychlíku – byla: „Nejseš mrtvý, protože Bůh s tebou ještě něco chce!“ „Zbláznila ses? Co mi tady povídáš o Bohu? Vždyť jsi stejná ateistka jako já! Dej mi pokoj!“ utrhli jsme se na ni. Že by to mohlo mít něco společného s tím, že Bůh vzal můj lísteček vážně, mě nenapadlo.

Na samotce

O čtyři týdny později jsem byl ve Švédsku zatčen Interpolem. Okamžitě jsem šel do samovazby – 4 roky, 9 měsíců a 2 dny. Jaká šťastná doba. Proč? My lidé jsme tak stvořeni, že hluboko v nás je skryto něco náboženského. Být sám znamená být s Bohem. To jsem ale tehdy ještě nevěděl – Boha jsem neznal. Ze začátku jsem trpěl jako pes. Zkuste si to: být nějakou dobu

Nejseš mrtvý, protože Bůh s tebou ještě něco chce!

sami ve skoro prázdné místnosti. Já jsem takto byl 4 roky, 9 měsíců a 2 dny! Dnes vím: bylo to proto, že Bůh nezapomněl na můj lísteček s prosbou.

Procházel jsem celý svůj život. Skládal si všechno dohromady. Pomalu jsem začal poznávat: „Kdo mi nejvíc škodí, nejsou ti druzí. Jsem to já!“ To je těžko přijatelný poznatek. Když si tohle uvědomíte, máte dvě možnosti. Buď to vše popřít a říci: „Ne, ti druzí jsou špatní, já jsem v pořádku.“ Druhá možnost je uznat to. To není lehké, ale je to šance pro budoucnost. Začal jsem cítit vinu – jako takový těžký ruksak...

Chci novou šanci!

Později jsem měl na cele televizor a o Velikonocích 1998 jsem se díval na film *Ježíš*. Když skončil, napadlo mě (neměl jsem o víře vůbec žádné znalosti): „Hele, Ježíši, tys vstal z mrtvých. Dostals druhou šanci. Já chci taky druhou šanci. Dej mi ji!“ O pár týdnů později jsem si pověsil před okno prostěradlo, abych neměl v cele takové horko. Najednou na něm vidím stín ve tvaru kříže. Už jsem věděl, že kříž patří ke křesťanství a k Ježíši. Znovu jsem řekl: „Já chci novou šanci!“ A najednou jsem uslyšel tak, jak mě nyní můžete

slyšet vy: „Já vím.“ Co vnímá člověk nejdříve? Tón hlasu, nebo slova? – Tón hlasu. A v tom hlasu nebyla žádná výtčka, žádné odsouzení, jen láska. Pak jsem teprve přemýšlel nad obsahem těch slov. „Já vím“ – znám tvé touhy, tvé myšlenky, celý tvůj život, znám tě a vím o všem. V tu chvíli jsem měl jistotu, že Bůh je. Celý jsem se roztrásl. A ten večer jsem usínal klidně jako malinkaté dítě.

Opatřil jsem si svou první Bibli. Ničemu jsem nerozuměl. Byla to pro mě zapečetěná kniha – žádná odpověď na mé otázky. A pak jsem jednou, podobně jako kdysi svatý Augustin, uslyšel hlas: „Otevři a čti.“ Naprosto náhodně jsem Bibli otevřel a stejně náhodně jsem vybral i řádek. Byl to 1 Jan 1,8. Stálo tam: „Řekneme-li, že hřích nemáme, klameme sami sebe a není v nás pravda.“ A text pokračoval: „Když však uznáme, že se dopouštíme hříchů, on nám hříchy odpustí a očistí nás od všeho špatného, protože věrně plní, co slíbil...“

Červená nit

Začal jsem ve vězení navštěvovat besedy s duchovními. Ne kvůli zpestření, koláči s kafem a snad dalším výhodám, pro které tam chodila většina ostatních, ale protože jsem se chtěl dozvědět víc. Slyšel jsem o křtu a také o různých církvích; že existuje základní rozdělení na katolíky, protestanty a pravoslavné. Nevěděl jsem, jak se rozhodnout. A znovu jsem slyšel ten hlas: „Musíš se podívat na dějiny církvi – tam najdeš odpověď.“ Vypůjčil jsem si spoustu knih. Stále víc mi bylo jasné: v dějinách je možné vidět jakousi červenou nit – spojnici, která se táhne od Petra (kterému Pán Ježíš řekl: „Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné moci ji nepřemohou...“ Mt 16,18 – pozn. red.) až k tehdejšímu papeži Janu Pavlu II. Proto jsem se rozhodl, že chci být pokřtěn v katolické církvi. Byl jsem pokřtěn ve vězení a přijal jsem tam i první svaté přijímání. Zasvětil jsem se Panně Marii. Proč? Protože je úžasná!

Před třemi lety jsem byl propuštěn z vězení. Od té doby pracuji jako dobrovolník v duchovní péči o mladistvé delikventy. A řeknu vám, mohu vidět zázraky. Dokonce ještě větší, než byl ten můj. Nejen v mém životním příběhu se totiž neviditelný Bůh stává viditelným.

Torsten Hartung ■

(zpracováno podle svědectví proneseného na Setkání katolické mládeže diecéze Fulda v září 2009)

Stále víc mi bylo jasné: v dějinách je možno vidět jakousi červenou nit od Petra až k papeži...

GALILEO GALILEI

Kdo by neslyšel o tzv. „případu Galileo“. Jemu připisovaná slova „A přece se točí!“ se dostala do učebnic – přesto, že je tento učenec vůbec nepronasl. Váže se k němu celý mýtus o údajném nepřátelském postoji Církve k vědě, poznání, pokroku... A přitom jde o vědce, kterému ve skutečnosti s nadšením fandili nejen kardinálové, ale i papežové – Urban VIII. ho dokonce finančně podporoval. Ješitností a podvody si však Galileo dokázal mnohé postavit proti sobě.

Galileo Galilei předvádí dalekohled benátskému dóžeti Leonardu Donatovi (H. J. Detouche, 19. stol.)

ASTRONOM, KTERÉHO PODPOROVAL SÁM PAPEŽ

Papež Urban VIII.
(1623–1644)

Žák jezuitů

Původně se Galileo Galilei (1564–1642) chtěl stát řeholníkem – benediktinem. Otec ho ale poslal na studia medicíny.

Vydržel na nich čtyři roky a pak se začal proti vůli svých rodičů věnovat své největší zálibě – matematice. Dopisoval si s významným matematikem, jezuitským knězem Kryštofem Claviem. Clavius rozeznal Galileiho nadání, ale také jeho sklon k unáhleným závěrům. Doporučil mu dalšího jezuitu P. Paolo Valla, který vyučoval na jezuitské koleji v Římě metodiku vědecké práce. Historik Michael Hesemann uvádí, že Galilei byl tímto jezuitou natolik ovlivněn, že ve svých spisech z let 1590–91 převzal Vallovy myšlenky téměř doslovně a kontakt s učenými řeholníky byl pro něj rozhodující inspirací. Díky nim se také dostal k astronomii, která byla tehdy módní vědou.

Velmi schopný, ale trochu unáhlený

Galileo se věnoval bádání v mnoha oblastech: pohyb kyvadla, pohyb po nakloněné rovině, měření teploty... Stal se lektorem matematiky ve svém rodišti Pise a v roce 1592 získal dokonce profesuru v Padově, přestože neměl žádný akademický titul.

I nadále se u něj však projevovalo to, co mu již kdysi vytýkal P. Clavius: unáhlenost v závěrech. V roce 1596 mu astronom Jan Kepler poslal pojednání o heliocentrismu, tedy o nauce, podle které nikoli Země, ale Slunce je středem vesmíru. Galileo se vzápětí stal nadšeným stoupenecem heliocentrické teorie.

Zcela paradoxně však Galilei ještě v roce 1606 publikoval studii, ve které

uvádí důvody proč Země je středem vesmíru (*Trattato della sfera o cosmografia*). Na Galileiovi je vidět, že přesvědčení o heliocentrismu bylo tehdy více věcí „víry a přesvědčení“ než „jednoznačných důkazů“ – a Galilei sám tuto „víru“ vícekrát změnil...

Heliocentrismus sto let před Galileiovým procesem

Řada lidí dnes neví, že polský kanovník Mikuláš Koperník (1473–1543) přišel s heliocentrickou teorií přibližně sto let před Galileiovým procesem. A ještě méně je známo, že řada církevních hodnostářů Koperníka podporovala. A zatímco byla tato teorie v katolických kruzích respektována a papežové Klement VII. (1523–1534) a Pavel III. (1534–1549) četli Koperníkovy spisy bez toho, že by v nich viděli nějaký problém ve vztahu k Církevnímu učení, Martin Luther (původce německého protestantismu) Koperníkovo učení odsoudil velmi příkře slovy: „Ten blázen mi chce převrátit celé umění astronomie! Ale jak ukazuje Písmo svaté, řekl Jozue Slunci, aby se zastavilo – a ne Zemi!“

I na katolické straně se sice vyskytly pokusy Koperníkovo hypotézy odsoudit, ale kardinál Belarmin, jeden z nejučenějších duchovních té doby, který v Římě vedl jezuitskou kolej a římskou inkvizici, odpověděl, že k odsouzení Koperníkova učení není žádný důvod. Pouze zdůraznil, že dokud není možno k potvrzení Koperníkova obrazu světa předložit nepochybné důkazy, bylo by nerozumné tento systém lidem vnucovat.

Mikuláš Koperník (1473–1543)

Jezuitští astronomové Galileovy objevy potvrdili.

Nepoctivý „vynálezce“

Ale vraťme se zpět ke Galileimu. Kromě sklonu k unáhleným závěrům byla pro něj příznačná ještě jedna vlastnost: nepoctivost. Právě ta – společně s jeho ješitností a unáhleností v závěrech – ho nakonec přivedla i do střetu s Církví, protože jak později uvidíme, rozbuškou konfliktu, který vyústil v jeho proces, nebyly Galileiho vědecké názory, ale podvod, kterého se dopustil na papeži. Nejednalo se však o první nepoctivost v jeho životě...

Galilei byl se svou prací vítán a oslavován prominentními muži Církve.

Historik Michael Hesseman uvádí, že Galilei si během svých výzkumů přivydělával prodejem tzv. proporčního kruhu, který byl předchůdcem logaritmických pravítek. Napsal k němu i vlastní návod k použití. Na tom by nebylo nic špatného, kdyby po čase nezačal toto zařízení vydávat za svůj vynález.

Podobná situace nastala i s dalekohledem. Jeho princip vymyslel Giambattista della Porta v roce 1590 a jako první ho zřejmě vyrobil Holanďan Zacharias Jansen. Krátce na to začal Galilei v Itálii vyrábět dalekohledy ve velkém a vydával je za svůj vynález. Měl dokonce tu drzost, že po čase přenechal monopol na jeho výrobu benátskému dóžeti, aby od něj získal zdvojnásobení svého profesorského platu v Padově. Když podvod vyšel najevo, Galilei zase o výhody přišel a raději se „přesunul“ do Florencie.

Podpora ze strany Církve

I když Galilei dalekohled nevyalezl, je třeba přiznat mu velkou zásluhu o jeho další vývoj a zejména pak využití tohoto zařízení v astronomii. Byl totiž pravděpodobně první, kdo s pomocí dale-

Dva z prvních Galileiových teleskopů v Institutu a Muzeu historie vědy ve Florencii

kohledu začal konat astronomická pozorování. Jeho kniha *Siderus nuntius* (*Hvězdný posel*), kterou vydal v roce 1610, byla opravdovým přelomem v pozorování vesmíru: zjistil, že planety nejsou jen pouhé body, ale plochy – pozoroval dokonce fáze Venuše, že mají podobně jako Země své měsíce, a byl přesvědčen, že to je dostatečný důkaz toho, že také Země je jen jednou z planet, kroužících kolem nehybného Slunce, které je středem vesmíru.

Historik Thomas E. Woods říká: „Galilei byl se svou prací vítán a oslavován prominentními muži Církve. Koncem roku 1610 mu napsal jezuita Kryštof Clavius, že také jezuitští astronomové potvrdili objevy, které učinil svým dalekohledem. Když se Galileo příští rok objevil v Římě, byl s nadšením uvítán. Svému příteli napsal: ‚Byl jsem příznivě přijat mnoha slavnými kardinály, preláty a představiteli města.‘ Dostalo se mu dlouhé audience u papeže Pavla V. a jezuité z Římské koleje uspořádali slavnostní setkání na počest jeho objevů.“ Další historik Michael Hesseman k tomu dodává: „Galileiova cesta do Říma byla triumfálním tažením,“ a pak cituje kardinála del Monte, který tehdy napsal: „Kdyby to bylo v době římské republiky, byl by mu postaven pomník na Kapitolu.“

Mýtus a skutečnost

Příběh Galileia Galileiho je ve své překroucené podobě velmi často uváděn jako ilustrace tmářství Církve, nepřátelské k novým poznatkům. Skutečnost je ale přesně opačná. Všechno se vyvíjelo ▷

Foto: maikandakary.com

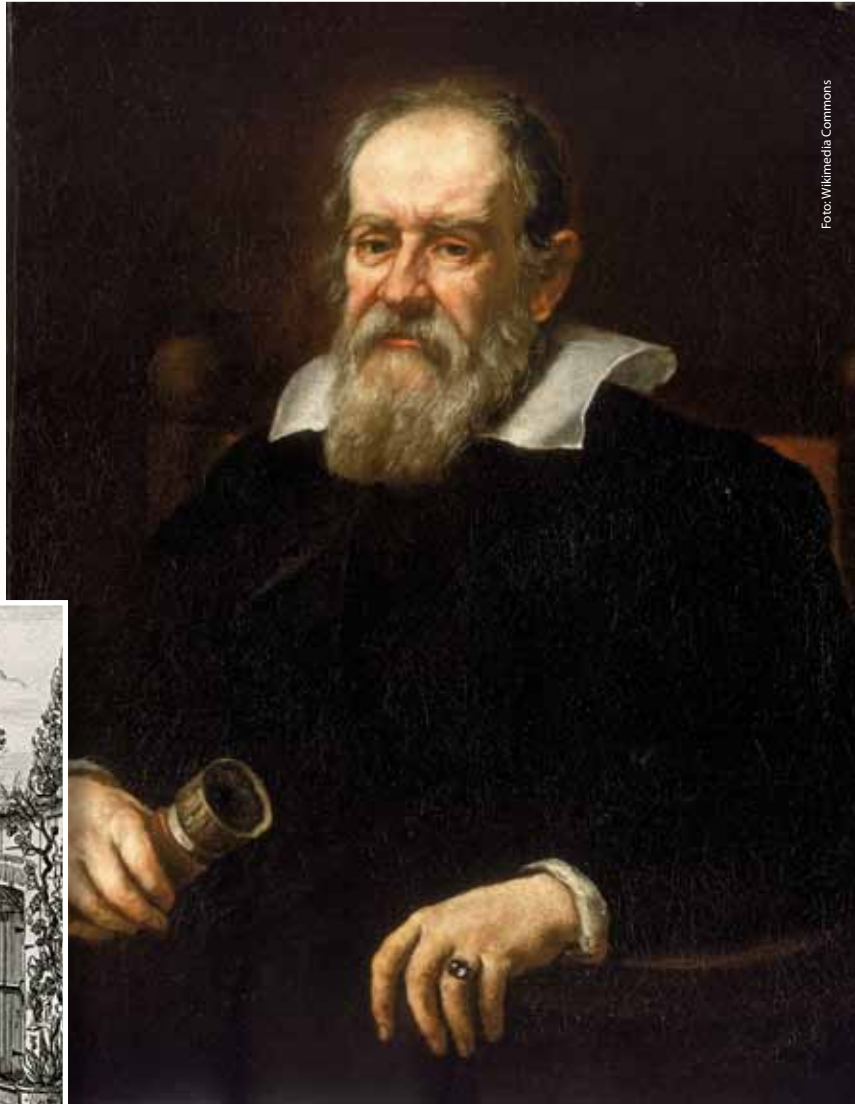

Foto: Wikimedia Commons

Foto: Il laboratorio di Galileo Galilei

Galeileiho vila se zahradou v Arcetri poblíž Florencie, v níž žil v domácím vězení. Tam mohl bádát i přijímat návštěvy.

Justus Sustermans: Portrét Galilea Galileiho (1636). Národní námořní muzeum, Greenwich, Londýn

v Galileiho prospěch, a když v roce 1612 vydal své *Dopisy o slunečních skvrnách*, kde publikoval písemně své přesvědčení o souvislosti svých nových objevů s Keplerovou heliocentrickou teorií vesmíru, přišlo mu jako odezva mnoho nadšených dopisů. Jeden z nich byl od samotného kardinála Maffea Barberiniho, který se později stal papežem Urbanem VIII. Církve neměla žádné námítky, proti používání koperníkovského heliocentrického systému jako elegantní hypotézy, jejíž nepochybná pravdivost nebyla tehdy ještě potvrzena, ale která odpovídala pozorovaným jevům lépe, než kterýkoliv dosavadní systém.

Kde byl tedy problém?

Problém byl v tom, že Galileo nebyl ochoten brát svou teorii jen jako hypotézu a trval na její pravdivosti, i když ji zatím nemohl přesvědčivě dokázat. Například přímý experimentální důkaz otáčení Země podal až roku 1851 J. B. L. Foucault pokusem s těžkým kyvadlem na dlouhém

Původně se chtěl stát řeholníkem.

laně: to se vůči Zemi během dne stáčí, protože rovina jeho kyvů nemění svou orientaci vůči stálícím.

Některé Galileem uváděné důkazy byly zcela chybné. Například jeho hlavní argument, že příliv a odliv je důkazem pohybu Země, je z hlediska dnešních poznatků naprosto nesmyslný (příliv a odliv je ve skutečnosti způsoben gravitací Měsíce a Slunce a existoval by, i kdyby Země stála a Měsíc a Slunce se pohybovaly). Nedokázal odpovědět ani na námitku, že kdyby se Země pohybovala kolem Slunce, musela by se zdánlivá poloha hvězd pozorovaných ze Země v průběhu roku lehce měnit (takzvaná paralaxa). Dnes víme, že tato paralaxa je díky obrovské vzdálenosti hvězd jen velmi nepatrná (podařilo se ji změřit až v roce 1840) a tehdejšími prostředky nemohla být pozorovatelná.

Odborník na „Galileův případ“ Jerome L. Langford říká, že je naprostá nespravedlnost, pokud někdo tvrdí, že nikdo nechtěl naslouchat Galileovým argumentům. Jezuitští astronomové již dříve potvrdili jeho objevy a dychtivě čekali na další důkazy, aby mohli definitivně opustit starý systém. Také mnoho vlivných mužů Církve věřilo, že Galilei má možná pravdu, ale museli čekat na další důkazy.

Když Galileo neustále veřejně hájil svůj názor jako dokázaný a nepochybný, církevní autority mu v roce 1616 sdělily, že musí přestat učit Koperníkovu teorii jako pravdivou a dokázanou, ale může ji pojednávat jako hypotézu. Galilei souhlasil a pokračoval ve své práci.

Podvod, skandál a zákaz

Vlivné církevní osobnosti i nadále Galileiho podporovaly a sám papež Urban VIII. (1623–1644) mu roku 1630 přiznal vyplácení renty. V roce 1632 vyšla jeho kniha *Dialog*, kterou sepsal na popud papeže. Slíbil v ní nezaujatě vysvětlit

dostupné názory na uspořádání vesmíru. Když kniha vyšla, vypukl skandál. Nejen že nešlo o nestranné pojednání, ale obhajobu starého systému se Zemí uprostřed vesmíru v tomto *Dialogu* vedl muž se jménem Simplicius (česky Prostáček). Kniha navíc nesla církevní schválení, které Galilei získal podvodem. To byla poslední kapka... V následném procesu v roce 1633 bylo na Galileiho uvaleno podezření z hereze. Galileimu bylo přikázáno přestat publikovat koperníkovské názory (někteří dnešní odborníci se domnívají, že tento zákaz se týkal spíš jen Galileiho osobně, protože další katoličtí vědci i nadále používali ve svých pracích myšlenku pohybu Země). Když složil vyznání víry, mohl dál pokračovat ve svých ostatních výzkumech (domácí vězení, ke kterému byl odsouzen, strávil v luxusních palácích svých přátel, vysokých církevních hodnostářů). Publikoval pak ještě další důležitá díla a i nadále pobíral papežskou rentu, kterou mu v roce 1630 přiznal Urban VIII. Ale nemoudrá cenzura Galileiho z roku 1633 poskvnila reputaci Církve a následující generace udělaly z Galileiho mučedníka, i když jeho dílo bylo Církví rehabilitováno již v roce 1741 a papež Jan Pavel II. se roku 1992 veřejně omluvil za nepřiměřený soudní proces.

Pohled do zákulisí

Proč církevní představitelé v Galileiově době tolik trvali na tom, že dokud nejsou k dispozici nezvratné důkazy, je třeba

pohyb Země kolem Slunce učit jako hypotézu? Nešlo jen o dodržení základní zásady vědecké práce: pokud nový poznatek není dokázán a nejsou vyvráceny důvody, které mluví proti, zůstává pouhou hypotézou... Šlo o víc. Církev v té době citlivě vnímala obvinění ze strany protestantismu, že si katolíci údajně dostatečně neváží Bible. Věděla, že s ohledem na protestantismus, který trval na doslovném výkladu Bible, si nemůže sama dovolit opustit doslovné chápání biblických míst, která zdánlivě svědčí o nehybnosti Země, pokud k tomu nebude mít přesvědčivé důkazy. A ty zatím nebyly.

Rozhodně však na jejich doslovném výkladu netrvala za každou cenu. Slavná je poznámka kardinála Roberta Belarmina z té doby: „Kdyby se skutečně dokázalo, že středem vesmíru je Slunce ... a že Slunce neobíhá Zemi, nýbrž Země Slunce, pak bychom museli postupovat velmi obezřetně při výkladu pasáží Písma, jež zdánlivě učí opak, a spíše připustit, že jsme je nepochopili, než abychom tvrdili, že názor, který je dokazatelně pravdivý, je falešný.“ To ale nebylo nic nového, protože například největší katolický učenec středověku svatý Tomáš Akvinský učil, že žádný konkrétní výklad Písma nemá být držen, jsou-li argumenty, které ukazují, že je nesprávný, protože jinak budou nevěřící pohrdat Písmem svatým a cesta víry jim bude uzavřena.

Připravil P. Pavel Zahradníček ■

Ilustrace na frontispisu Galileiho *Dialogu o dvou hlavních světových systémech* (Florence, 1632)

Prameny:

Woods, Jr., T. E. *Jak katolická církev budovala západní civilizaci*. Praha; Res Claritatis, 2008
 Hesemann, M. *Die Dunkelmänner. Mythen, Lügen und Legenden um die Kirchengeschichte*. Augsburg; Sankt Ulrich Verlag, 2007.
 Langford, J. J. *Galileo, Science and the Church*. New York; Deslee, 1966.

Galileiho kresby Měsíce

Foto: Wikimedia Commons

„Kdyby se skutečně dokázalo, že středem vesmíru je Slunce a že Slunce neobíhá Zemi, nýbrž Země Slunce, pak bychom museli postupovat velmi obezřetně při výkladu pasáží Písma, jež zdánlivě učí opak, a spíše připustit, že jsme je nepochopili, než abychom tvrdili, že názor, který je dokazatelně pravdivý, je falešný.“

kardinál Belarmin

Foto: Flickr, David Sifry

Důležitost úmyslu

Když něco dělám, není důležité jen „jak?“, ale také „proč?“ – špatný úmysl může v Božích očích znehodnotit i zdánlivě velké dílo. Naopak, díky úmyslu se dá i něco obyčejného proměnit ve velký skutek před Bohem.

Úmysl dodává chuť

Každý kuchař ví, že jídlo, které vaří, bude dobré tehdy, když je správně ochutí. Pamatuji si na jednoho takového vesnického odborníka, kterého vždy zvali k přípravě důležitějších hostin a slavností. S ním byla záruka, že všechno, co se navaří, bude „prudce jedlé“.

Podobně jako při vaření jídla, kde hodně záleží na dochucení, hraje rozhodující roli v našem jednání úmysl. Úmysl může pokazit to, o co se snažíme, a nebo

naopak: díky úmyslu se dá i něco obyčejného proměnit ve velký skutek před Bohem. Učitelé duchovního života vždy doporučovali, že je prospěšné často dobrý úmysl „vzbuzovat“ – to znamená znovu se rozhodovat, že to, co dělám, chci dělat skutečně jako službu Bohu a jeho oslavu. Že to chci dělat z lásky k němu a k lidem kolem mě. Vzbudit (nebo obnovit) dobrý úmysl znamená: chci dělat věci opravdu z lásky (láska není jen nějaký pocit, ale rozhodnutí „chtít dobro toho, koho miluji“ – takto zcela výstižně definoval lásku svatý Tomáš Akvinský). Teprve potom všechno to, co dělám, obstojí před Bohem, bude to skutečně sloužit k dobru druhých a přinese to i mě trvalou vnitřní radost – i když půjde o věci, které budou třeba hodně těžké. Bude to mít tu správnou chuť...

Bůh to vidí – nauč se to vidět také!

Bůh vidí do našeho srdce. A proto je naprosto zbytečné a zároveň nerozumné,

Člověk někdy dokáže klamat sám sebe lépe než druhé...

abychom se soustředili jenom navenek a zapomněli na postoj svého srdce. S dětmi říkáme: „Boží oko všechno vidí, Boha nikdo neošidí.“ Tato moudrá větička by mohla napomoci, abychom svůj úmysl a postoj srdce vytvářeli správně. Mnohé věci se mohou zdát podle lidských měřítek velké a dobré. Je tomu tak i před Bohem? On totiž vidí, co lidé nevidí – jeho pohled není omezen jen na vnější velikost nějakého díla. Už se to rozlišovat i ty. Nejde tolik o to, abys to posuzoval u druhých, ale aby ses naučil rozlišovat různé úmysly, které stojí za tvým vlastním jednáním. Potom poznáš, co má opravdovou hodnotu.

Směs úmyslů, která potřebuje pročišťovat

Velmi často může být dobré dílo pokázeno úmyslem, ve kterém je přimícháno něco nedobrého. S dětmi říkáme říkanku: „Soudek medu, kapka jedu, v tomhle s vámi nepojedu.“ Co je to ta kapka jedu v soudku medu dobrého díla? Může to být touha po chvále, může to být snaha někoho tímto zahanbit, dokázat mu jeho neschopnost... Někdy může být úmysl kažen maskovanou ziskuchtivostí a nebo vyhlídkou na jiný sobecký prospěch. K ryzímu úmyslu se teprve učíme dorůstat – a je otázkou, zda někdy naše úmysly budou tak ryzí, že už nebudou potřebovat žádné další „pročišťování“. Je to úkol na celý náš pozemský život.

Když se zamyslíme nad svými úmysly, se zahanbením musíme přiznat, že ne všechny jsou vždycky ryzí a plné nezištné lásky. Tak jako kapka jedu znehodnotí sebelepší pokrm a činí z něj nejen něco nestravitelného, ale přímo nebezpečného, může i nesprávný úmysl zčásti nebo zcela znehodnocovat naše jednání. Je dobře, abychom se na úmysl opravdu zaměřili – stále lépe se orientovali v tom „proč to, to či ono děláme“. Člověk někdy dokáže klamat sám sebe lépe než druhé...

Před každým dílem se tedy vyplatí na chvíli se zastavit a v kratičké modlitbě poprosit, abychom to, co budeme dělat, dělali k oslavě Boží. Z lásky k Pánu Bohu a lidem. To není fráze – vzpomeňte si, jak definoval lásku svatý Tomáš Akvinský.

Je nutné pamatovat na správný úmysl, protože právě ten ovlivňuje, zda se naše jednání bude líbit Pánu Bohu a zda bude záslužné pro věčnost...

Kdy vzbudit úmysl

Zvlášť se doporučuje vzbudit úmysl hned ráno. Není špatné dát si záležet na vzbuzení dobrého úmyslu hned před začátkem každého většího díla, jako například při vstupu do nového zaměstnání, na začátku nového školního roku, před započítím stavby nového domu a podobně.

Odborníci na duchovní život také připomínají, že na vzbuzení dobrého úmyslu nemáme zapomenout zvlášť ve dvou případech. Kdy nám takovéto zapomenutí může hrozit?

1. Když se pouštíme do něčeho nepřijemného – v té chvíli je totiž člověk

Foto: Ondřej Dvořáček

náchylný spíš nadávat nebo se litovat. A právě pro tyto nepříjemné záležitosti se může stát dobrý úmysl proměňujícím „kořením“, které to mínus změni v plus. Těžké a nepříjemné chvíle a činnosti se tak mohou stát ještě záslušnějšími pro věčnost, než ty, které nás baví a jsou pro nás snadné.

2. Na dobrý úmysl však nemáme zapomenout ani ve chvílích, kdy se všechno daří. Tam totiž nejvíce hrozí, že si úspěch přivlastníme sami a v blahobytu pozapomeneme na Dárce všeho.

Shrňme to: je nutné pamatovat na správný úmysl, protože právě ten ovlivňuje, zda se naše jednání bude líbit Pánu Bohu a zda bude záslužné pro věčnost...

P. Marek Dunda ■

Foto: Ondřej P. Vaněček

*Boží oko všechno vidí,
Boha nikdo neošidí!*

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

Až přijde oslavený Kristus na konci časů soudit živé i mrtvé, zjeví skryté úmysly srdcí a každému člověku odplatí podle toho, jak přijímal nebo odmítal milost.

Srov. *Katechismus katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2001*

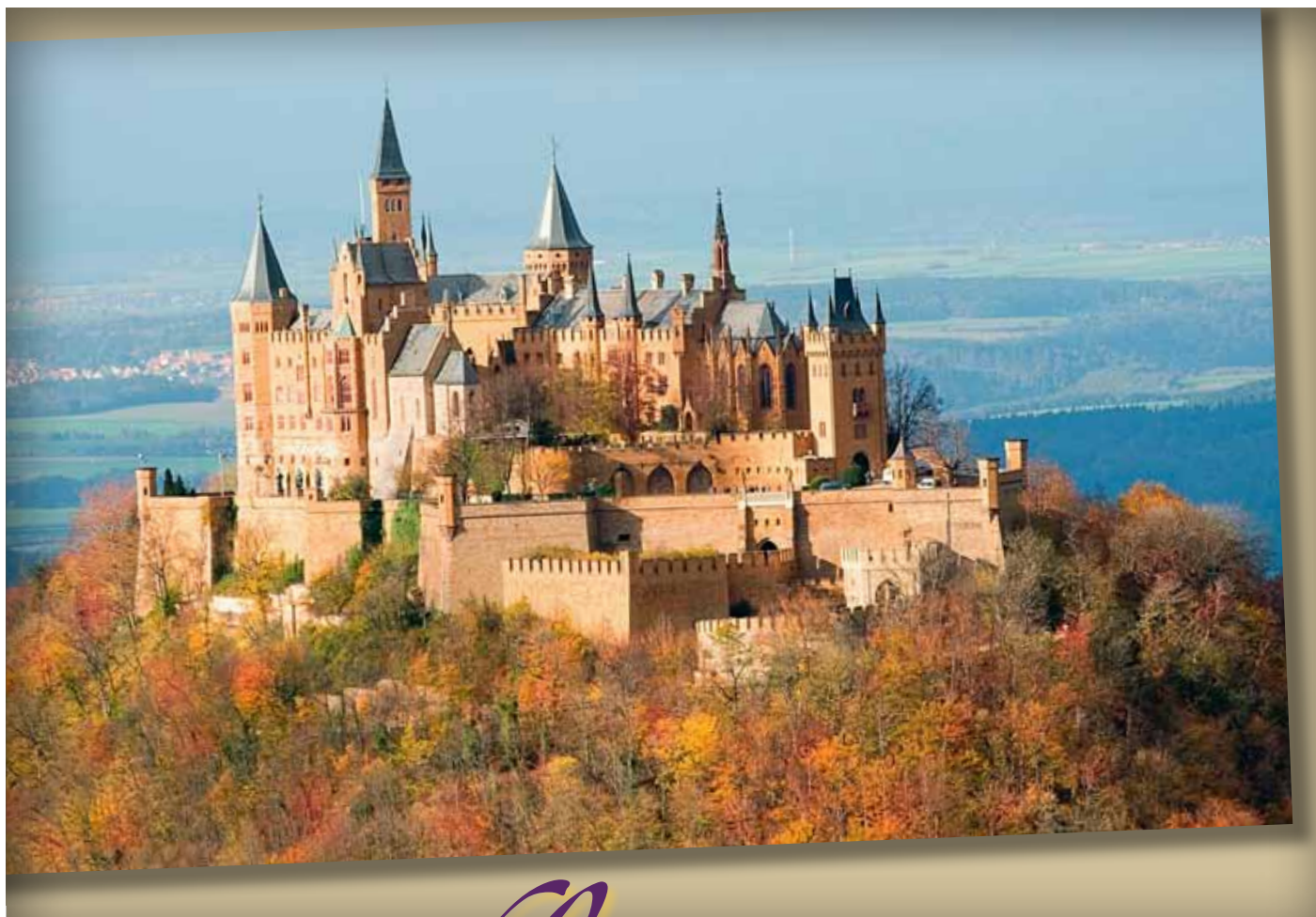

Foto: Flickr, Trodel

Zrcadlo záračné

Jezuita kardinál Tomáš Špidlík má zvláštní dar: umí zásadní věci podat velmi jednoduše a srozumitelně. Kromě řady rozsáhlých odborných monografií napsal tento světově uznávaný odborník na duchovní život a spiritualitu křesťanského východu i pohádkovou knihu *Profesor Ulipispirus a jiné pohádky*.
Děkujeme otcům jezuitům a jejich nakladatelství *Refugium* za možnost jednu z nich otisknout. Není jen o králi, ale také o každém z nás.

Říká se, že králové jenom kralují a že vládnou místo nich jejich páni. Byl však jednou jeden mladý král a ten bral své kralování vážně. Cítil odpovědnost za všechno, co se v jeho království dělo. Chtěl všechno dobré odměnit a všechno zlé potrestat. Ale jak o všem vědět?

Jeho zámek byl na vysokém kopci. Okna byla na všechny čtyři strany. U každého okna byla dlouhá roura, holandský námořní dalekohled. Ale co naplat, všude nedohlédneš a všechno neuvidíš! Král proto rozmnožil své úředníky, ztrojnásobil počet policistů. Na jeho stole se kupily vysoké stohy papírů s doklady o všem dobrém a zlém, co se denně v jeho říši událo. Král celý den podepisoval odměny a tresty. Večer už ho ruka bolívala. Nakonec ovšem ani nevnímal to, co podpisoval. Bylo toho mnoho a on věřil svým úředníkům.

Jednou se však přece jenom mimoděk začel do spisu, který měl podepsat. Byl to trest smrti pro matku, která utopila vlastní dítě. Stalo se to, jak se dočetl v průvodním listě, v podhradí, zrovna pod královými okny, kde tekla prudká horská řeka.

„Takový zločin a zrovna v mé blízkosti!“ Král nechal papírů a za necelou hodinu už byl v podhradí. Prvního rybáře, který seděl pokojně u vody, ohromil otázkou: „Kde se stal zločin?“ Dědeček se leknutím roztřepal, jen ze sebe vykotal, že o žádném zločinu neví. Král byl netrpělivý jako všichni lidé, kteří musejí podpisovat mnoho listin. Oslovil hned pekaře, který zvědavě vykoul z krámu. Ale ani ten o žádném zločinu nevěděl. „Přece tu utopili dítě,“ křikl král, „copak to nevíte?“

Pekař se upřímně podivil: „Utopili? Kdo by je utopil? Jeník Soušků spadl pod splan a nemohli ho zachránit. Vlastní

matka tam pro něho skočila. Tu jsme jen tak tak vytáhli. Leží však ještě v horečce.“

„Není možné,“ křičel král. „Okamžitě sem místní policii!“ Však pan strážmistr, celý zpocený, už sám doběhl, protože dobře hlídal a viděl nezvyklou návštěvu v podhradí. „Vy-výsosti,“ koktal zdvořile. Ale král mu hned skočil do řeči: „Nepoctivý člověče! Co jste to napsal do úředního spisu o utopeném chlapci?“ „Co bych napsal? Napsal jsem jenom krátce, že se utopilo dítě a že je nemohla zachránit ani vlastní matka, ačkoli pro ně skočila do vody.“ „Nelžete?“ „Proč bych, proboha, Výsosti, lhal?“ „A komu jste podal hlášení?“ „Okresnímu panu inspektorovi, jak se sluší.“

Na další už král nečekal. Brzy byl u okresního inspektora, který už byl v pohotovosti, protože zvěst o králi, který je venku z hradu, letěla jako blesk. Inspektor se netrásl. Byl připraven a oznamoval: „Podal jsem hlášení přesně, jenom zkráceněji, jak to vyžaduje zákon: Utopilo se dítě, matka nezabránila.“ „Kam šlo vaše hlášení?“ „Na zemský úřad.“

Král velice spěchal. Zemského úředníka tak rychle nemohl najít, byl právě na vycházce. Přichvátal v úboru ne zrovna úředním. Král se na něho ani nepodíval:

„Jaké bylo vaše hlášení?“ „Podle zákona,“ pravil důstojně nedůstojně oblečený úředník: „Matka nezabránila utopení dítěte. Zákon velí přičíst vinu těm, kdo jsou povinni vině zabránit, neučiní-li to, viz zemský zákon č. 1374.“ Úředník vyslovil číslo se zřejmým zadostiučiněním. Ať vidí král, že zde postupuje podle spravedlivých zákonů, které má zemský úředník stále v paměti. Král se zhrozil: „Vy jste, člověče, tu matku odsoudil?“ „To není má pravomoc,“ bránil se úředník. „Jen jsem doložil o záležitosti panu ministru spravedlnosti s citováním zákona.“

„Pěkný blázinec!“ chytil se za hlavu král. „Copak i náš ministr spravedlnosti je tak ztřeštěný?“ Ministr spravedlnosti ztřeštěný nebyl. Dostavil se ke králi s ledovou úřední vážností a odměřoval slova svého dokladu: „Dítě se utopilo, matka to zavinila, je to tedy v mluvě zákona totéž, jako kdyby je sama utopila. Druhý paragraf jmenovaného zákona č. 1374 stanoví trest smrti. Doložil jsem ovšem Vaší Výsosti, aby učinila sama podle svého osvíceného poznání.“

Král na víc už nečekal. Utekl se do svých komnat a hořce plakal: „Chtěl jsem vládnout spravedlivě, a tak to zatím vypadá! Bůhví, kolik lidí jsem nespra-

vedlivě odsoudil a kolik darebů odměnil! Úředníky mám poctivé, svědomité, ale co ta lidská poctivost zmůže, když jsme tolik nevědomí!“

Celou noc a den král proplakal. Pak si sedl na trůn a kraloval. Ale už nevládl. V říši se netrestalo a odměny se nedávaly. Ale ani tak to nemohlo jít dobře. Král to věděl a byl smutný.

Jednoho dne se zastavila v zámku stará babička. Řekla strážní, že chce králi něco prodat. Bodejť by ji pustili! Zahnali ji. Ale ona přišla zítra zase. A tak se to opakovalo celý měsíc. Nakonec se to král jaksi dověděl, ačkoli už nevládl, ale jenom kraloval. Zavolał babičku a ona mu prodala, hádejte co? Zázračné zrcadlo. Stačilo je jenom otočit na tu nebo onu stranu a přečetly se v něm myšlenky všech lidí v celé říši.

Král zajásal. Seskočil z trůnu a začal zase vládnout. Teď to bylo panečku jinačí. Už nebylo potřeba spisů, policejních dokladů, úřadů. Král věděl všechno, co si kdo myslel. A král také hned jednal. Kolik skrytých darebů bylo tenkrát vypátráno, kolik zlodějů se houपालo na provaze dřív, než ukradli, nač se strojili! Kolik zapomenutých světců dostalo odměnu už zde na zemi, ačkoli se jí bránili. Král byl ▷

*Co mně pomůže hledat
cizí myšlenky, když
neznám sám sebe!*

tou prací unaven, ale spokojen. „Teď jsem přece jenom král!“ říkal si.

Ale jednoho večera se mu přihodilo cosi zvláštního. Šel spát. Chtěl si však ještě přečíst v zrcadle, co myslí jeho stráž u dveří. Špatně však zrcadlem pohnul a zamířil jen sám na sebe. Stala se věc neobyčejně podivná. Král přečetl své vlastní myšlenky. Viděl tam mnoho krásného: horlivost pro spravedlivost, snáživost v práci, touhu dělat všem dobře. Ale ke svému zděšení tam uviděl i mnoho špatných myšlenek: ctižádost, závist, žádosťivost. Bylo to poznání tak zdrcující, že král znovu trpce zaplakal. Celou noc nespál. Točil zrcadlo k sobě a prohlížel si své vlastní nitro ze všech stran.

Druhý den se v říši zase už netrestalo ani neodměňovalo. Král si sedl na trůn a přestal vládnout. „Co mně pomůže hledat cizí myšlenky, když neznám sám sebe!“ Král seděl a učil se poznávat své vlastní srdce. I tam odměňoval a trestal. Zlé myšlenky vytrhoval, dobré posiloval. Mluvil jenom málo.

Divno bylo tenkrát v říši. Bylo nebezpečí, že se vytrhané zlo zase rozmnoží v lánech dobra. Po roce však král zase vstal ze svého trůnu. Šel znovu vládnout. Tentokrát však bez policie i bez zázračného zrcadla. Měl v prsou své vlastní srdce úplně očištěné a v něm jako v jasné studánce se odráželo všechno: nebe i země, lidé i zvířata, celá říše.

Nyní byl král opravdovým králem. Ke své radosti zjistil, že takových králů může být v jedné říši mnoho. Všichni kralují a nepřekázejí si. Naopak se posilují, stávají se sjednoceným vítězným vojskem čistých srdcí.

Kardinál Tomáš Špidlík ■

Foto: Anton Frič

...zjistil, že takových králů může být v jedné říši mnoho. Všichni kralují a nepřekázejí si. Naopak se posilují, stávají se sjednoceným vítězným vojskem čistých srdcí.

Foto: P. Antonín Basler

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

Jak se vychovává mravní svědomí, aby bylo správné a pravdivé?

Správné a pravdivé svědomí se formuje výchovou, niterným přijímáním Božího slova a církve.

Je posilováno dary Ducha Svatého a pomáhají mu rady moudrých osob.

Mravní výchovu nadto velmi podporuje modlitba a zpytování svědomí.

Srov. *Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006*

Křesťanství

nejpronásledovanější náboženství

Foto: spacs

Katolické dílo papežského práva *Kirche in Not* (Církev v tísní) zveřejňuje každoročně svou zprávu, ve které upozorňuje na přetrvávající pronásledování křesťanů v různých zemích světa. Přinášíme část rozhovoru o situaci v uplynulém roce s expertem tohoto díla Betholdem Pelsterem, který se specializuje na problematiku lidských práv.

Celosvětově asi 75 až 80 procent všech pronásledovaných z náboženských důvodů jsou křesťané. Proč právě oni?

Je to způsobeno i tím, že křesťané, kterých je asi dvě miliardy, jsou největším světovým náboženstvím – a křesťanství roste především v zemích třetího světa. Tím vznikají situace, kdy je považováno za konkurenci. Jiné náboženské, nebo i politické skupiny se pak pokoušejí omezit jeho růst násilím.

Jak byste porovnal dnešní pronásledování křesťanů s tím, které bylo v uplynulém století?

Nápadné jsou především dvě tendence. Jednak je možno vidět, že útlak křesťanů na základě ateistických ideologií ustupuje do pozadí. To bylo zapříčiněno celosvětovým zhroucením komunismu

Foto: mospatru

a tím, že zbývající komunistické státy se otvírají Západu – to je třeba případ Číny. Země stojí před obrovskými sociálními problémy, a aby se s nimi dokázala vypořádat, potřebuje všechny dostupné vrstvy ve společnosti. Podobná situace je na Kubě: také zde jsou velké společenské problémy a ti, kteří jsou u moci, se pokoušejí otevřít křesťanství.

Bohužel však přibýlo pronásledování z náboženských důvodů. Zatímco komunismus říkal NE ke všem náboženstvím, existují dnes ideologie, které říkají k náboženství ANO – ale jen k tomu vlastnímu. Nejkriklavějšími případy jsou Saúdská Arábie a Írán. Podobné potlačování náboženské svo-

body se však neděje jen v muslimských zemích, ale například i v Indii, kde v mnoha státech radikální stoupenci hinduismu prosadili zákony, které zakazují hindům změnu náboženství.

Kde vidíte hlavní ohniska pronásledování křesťanů?

Na prvním místě zůstává stále Irák. Mimo to jsme zaznamenali nárůst hlášení o násilí proti křesťanům v Pákistánu, Egyptě a Nigérii. Starosti nám dělá i situace v Latinské Americe, kde – i když ne tak násilně – vystupují neosocialistické vlády především proti katolické církvi. To vše jsou ale jen některá ohniska z mnoha dalších. ▶

INDONÉSIE

INDIE

Foto: biccchurch.org

Foto: DESHAKALIAN CHOWDHURY/AFP/Getty Images

Foto: AP Photo/Anjum Naveed

Komunismus říkal NE ke všem náboženstvím, dnes existují ideologie, které říkají k náboženství ANO – ale jen k tomu vlastnímu.

Foto: Reuters/Mohsin Raza

Jak se vyvíjela v uplynulém roce situace křesťanů v Iráku?

Církev v Iráku je církví mučedníků. Křesťané se ocitli uprostřed mezi všemi válčícími stranami a většina skupin v zemi je vidí jako spojence „západních dobyvatelů“, ačkoliv patří k původním obyvatelům země. Jsou v ohrožení jak od šíitských, tak i od sunnitských extremistů a jako menšina, kterou nikdo nechrání, jsou také nejsnadnějším cílem pro zločinecké bandy. Stát není schopen je chránit a křesťané sami se již dávno vzdali jakékoliv formy násilí. Nyní k nám však přicházejí zprávy, že křesťané v mnoha oblastech zřizují milice ke své obraně.

Celkově je možné říci, že všichni křesťané, kteří měli peníze na útěk, už zemi opustili. Ten, kdo v Iráku ještě zůstal, žije ve strachu. Jen v uplynulém roce přišly při přepadech a napadeních křesťanů o život desítky lidí. Únosy s vysokým výkupným jsou na denním pořádku. K nejzávažnějšímu útoku proti křesťanům došlo v minulém roce v červenci v Bagdádu, kdy bylo v průběhu nedělního večera bombami napadeno sedm kostelů. Byli při tom zabití čtyři lidé

IRÁK

Foto: 3x christiansofiraq.com

Církev v Iráku je církví mučedníků.

a čtyřicet jich bylo zraněno. K takovým napadením dochází stále a biskupové z Iráku nám podávají zprávy, že křesťané už bohužel ztratili veškerou naději na to, že se situace zlepší. Existence křesťanství v Iráku je silně ohrožena. Přes 750 000 z kdysi více než milionu křesťanů už zemi v posledních sedmi letech opustilo. A většina z těch, kteří ještě zůstali, chce také pryč.

Rozhovor vedl Volker Niggewöhner ■
(redakčně zkráceno)

Převzato z materiálu „Christenverfolgung 2009 – Eine Bilanz“ zveřejněného organizací Kirche in Not 4.12.2009

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?
Proč má každý člověk právo užívat svobody?

Právo na uplatňování svobody je vlastní každému člověku, protože je neoddtělné od důstojnosti lidské osoby. Proto musí být vždy respektováno, zvláště v mravní a náboženské oblasti, a musí být občanskou autoritou uznáváno a chráněno v mezích společenského dobra a spravedlivého veřejného pořádku.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006

Kdyby mi to můj kamarád Renald ze Srí Lanky nevyprávěl, nevěřil bych tomu. Je také postgraduálním studentem v Římě a nedávno potřeboval něco vyřídit na svém velvyslanectví. Na Srí Lance žijí Tamilové a Sinhálci. On sám je Tamil a sinhálštinu neumí. Na velvyslanectví se s ním ale nebyli ochotni bavit jinak než sinhálsky. Odešel s nepořízenou. Naštěstí jeden ze srílanských misionářů oblátů sinhálštinu ovládá a vše nakonec zařídil. Snažil jsem se představit si, že bych přišel na českou ambasádu a nedokázal se tam s nikým domluvit. – Nešlo mi to, prostě jako Čech si něco takového představit nedovedu a jsem za to vděčný. Otce Eugena Benedicta OMI jsem poprosil, aby si se mnou pohovořil o Srí Lance a o svém vlastním misijním povolání.

Perla Indického oceánu

Můžeš čtenářům časopisu *Milujte se!* představit svou zemi?

Srí Lanka se dříve nazývala Cejlon. Dnešní oficiální název zní Srílanská demokratická socialistická republika. Je to ostrov v Indickém oceánu, krásná země s mnoha kulturními a náboženskými hodnotami – říkalo se jí „Perla Indického oceánu“. Na ostrově žije 2,2 milionu obyvatel, kteří se dělí do dvou jazykových skupin, Tamilové a Sinhálci. Třetím oficiálním jazykem je angličtina.

Srí Lanka je známa nejen cejlonským čajem, ale také dlouholetou válkou mezi tamilskými partyzány a vládními vojsky, která skončila teprve loni...

V závěrečné fázi války, tak jak postupovala vládní vojska, na dobytých územích

zavírali všechny lidi bez rozdílu do táborů, protože pro vládu byli všichni potenciálními spolupracovníky tamilských povstalců. My jsme tam delší dobu pracovali a znali jsme mnoho lidí. Když jsme pak přijeli do jednoho takového tábora s humanitární pomocí, tak jsem tam najednou viděl bývalého ředitele školy nebo bývalou dobře situovanou političku, jak spolu se všemi ostatními stojí s nataženou rukou u našeho nákladáku a prosí o trochu jídla, o pár hygienických potřeb. To pro mne byl velmi hluboký zážitek, protože jsem si uvědomil, co všechno může s lidmi udělat válka a jak i z těch nejbohatších a nejvlivnějších se najednou rázem stanou žebráci a oběti té ohromné nespravedlnosti! Válka skončila, ale jejími následky dodnes trpí statisíce obyvatel.

A představ ještě sebe...

Narodil jsem se v roce 1970 v městě Muthur v oblasti Trincomalee. Je to krásné přístavní město. Měl jsem tři bratry, ale jeden mi zemřel, když mi bylo třináct. Pokřtěn jsem byl už v dětství a ve čtrnácti letech jsem vstoupil do oblátského nižšího semináře v Jaffně, kam mě uvedl náš pan farář, který byl oblátem. Tam jsem také vystudoval filosofii a nakonec jsem vstoupil do noviciátu v Bandarawela. První sliby v kongregaci Misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné jsem složil v roce 1993 – to mi bylo třiatdvacet let, pak jsem studoval teologii. V roce 1997 jsem složil věčné sliby a byl jsem vysvěcen na jáhna.

Svoji duchovní službu jsem zahájil v Haputale mezi lidmi, kteří pocházejí z Indie. Působil jsem potom mezi nimi ▶

Otec Eugen Benedict OMI (uprostřed) v uprchlickém táboře

Foto: archiv OMI

i jako kněz. Toto krásné místo se nachází v hornaté centrální části Srí Lanky. Lidé jsou tam velmi chudí a nevzdělaní. Byli sem přivezeni před 150 lety Angličany, aby pracovali na čajových plantážích. Žijí zde bez řádného zázemí a možnosti vzdělání (stojí za povšimnutí, jak žijí lidé pěstující cejlonský čaj pro naši snídani – pozn. redakce). Jako obláti se snažíme toto místo trochu rozvinout, naším cílem je i vzdělávání dětí a různé užitečné programy pro mládež, které jim pomáhají v přípravě na samostatný život.

Proč jsi se rozhodl stát se knězem, misionářem a oblátem?

Velmi mě ovlivnil život jednoho konkrétního člověka. V mé farnosti byl jeden oblát, který pracoval doslova dnem i nocí pro lidi a pro zlepšení jejich života. Byl jsem skutečně opravdu zasažen jeho

kněžským životem – tím, jak jednoduše, skromně žil. On mi pomohl porozumět kněžskému životu, protože o něm nejnem kázal, ale také ho žil. Časem jsem se mu svěřil se svou touhou stát se také knězem, i když jsem si tehdy myslel, že jsem ještě příliš mladý. Stále na něho vzpomínám a modlím se za něj.

Čemu všemu se misionáři obláti na Srí Lance věnují?

Obláti se věnují lidovým misím, což bylo také mým prvním posláním hned po vysvěcení na kněze. Typickým pro nás obláty je, že hlásáme radostnou zvěst ubohým. Náš zakladatel svatý Evžen de Mazenod začal právě touto službou – bylo to v okolí Marseille po velké Francouzské

Distribuce humanitární pomoci na Srí Lance

revoluci, kdy duchovní bída byla ještě větší než ta materiální. A my nadále pokračujeme v jeho započatém díle po celém světě. I já jsem začal plný nadšení přinášet Slovo Boží chudým a přehlíženým. Nebylo mi ani třicet, a tak pro mne bylo snadné hodně cestovat a kázat kdekoliv, kam jsem byl poslán mým představeným. Opravdu to byla šťastná služba. Potom jsem odjel jako mladý misionář do Pákistánu – jsme mezinárodní misijní kongregace.

Obláti také pracují v mnoha farnostech po celé Srí Lance. Sám jsem měl zatím možnost pracovat ve čtyřech farnostech jak na Srí Lance, tak v Pákistánu.

Nebylo mi ani třicet, a tak pro mne bylo snadné hodně cestovat a kázat kdekoliv, kam jsem byl poslán svým představeným.

Foto: Flickr, Dan.be

Foto: southasiaspooks.wordpress.com

Výuka v provizorních podmímkách

Foto: archiv OMI

I z těch nejbohatších a nejlivnějších se rázem stanou žebráci.

Pak také pracujeme s uprchlíky. Je to náročná práce, ale velmi důležitá právě v naší zemi postižené válkou, kde je hodně uprchlíků a nevinných obětí válečného konfliktu.

Jaké byly největší překážky, se kterými ses musel vyrovnat, když jsi byl jako mladý kněz poslán do začínající misie v Pákistánu?

Přišel jsem do Pákistánu v roce 1998, byl jsem kaplanem v Quettě. Byla to má první cesta přes moře. Největší obtíží byla kulturní odlišnost. Byl to doslova šok, který jsem tam prožil. Ale všechno jsem to svěřoval do rukou Božích a věnoval jsem se svému poslání. Tak jsem překonal i ostatní těžkosti, které mne tam potkaly.

Před příchodem do Říma ses věnoval práci pro uprchlíky...

Spolupracoval jsem s Jezuitskou uprchlickou službou nejdříve v Jaffně. Pak jsme se

kvůli postupujícímu válečnému konfliktu přemístili do Trincomalee, kde jsou velké uprchlické tábory pro ty, kteří utekli před válkou mezi vládními jednotkami a tamilskými povstalci. V těchto táborech poskytujeme humanitární pomoc, protože tam chybí základní hygienické zázemí a lidé tam jsou nuceni žít v nelidských podmínkách. Také zajišťujeme vzdělání pro děti a mládež v improvizovaných školách a poskytujeme nejen duchovní, ale i psychologické poradenství pro mnoho lidí trpících traumaty z války.

Co bys vzkázal čtenářům v České republice – hlavně mladým lidem, ale nejen jim?

Můj vzkaz je, abyste nezapomínali:

- na spravedlnost pro lidi, kterým nikdo nenaslouchá a kteří nemají moc,
- na úctu k člověku,
- na to vynést na světlo skrytou pravdu,
- a přinést pokoj tam, kde pokoj není,
- a na spravedlivou svobodu.

Proč to říkám? Protože, kdo vyřeší problémy dnešního světa? Dokud každý z nás nezačne přemýšlet o těchto problémech a nebude je řešit, nebo alespoň se podílet na jejich řešení, pak zde všechny tyto problémy zůstanou jako ohromný balvan, který po nás zdědí budoucí generace.

Připravil P. Tomáš Vyhnaněk OMI ■

Stojí za povšimnutí, jak žijí lidé pěstující cejlonský čaj pro naši snídani.

Foto: Flickr/yacht_boy

Za povolání ke kněžství vděčím...

...i kontrarozvědce

Foto: 2x Eva Dostálová

„Kostel“ nebyl moje hobby

Jsem z napůl katolické, napůl z nevěřící rodiny. Tatínek, který byl nevěřící, byl jako spousta lidí u nás pokřtěný, ale nepraktikující. Stejně tak i jeho rodiče. Z mamčininy strany jsou příbuzní věřící, zvláště babička a dědeček. Vyrůstal jsem jako jihlavské městské „panelákové“ dítě, ale prakticky každý víkend jsem jezdil na vesnici k rodičům z mamčininy nebo z otcovy strany. Mohl jsem tak porovnávat život ve věřící a v ateistické rodině. Jako dítě jsem samozřejmě velice rád jezdil k tatínkovým rodičům, kde jsem nemusel chodit do kostela. Avšak u rodičů z mamčininy strany se šlo v neděli v sedm hodin do kostela bez odmlouvání a každý večer jsme se před spaním modlili růženec.

Romane, nahlas!

Pocházím z pěti dětí – mám dvě sestry, s nimiž jsem společně vyrůstal a také trávil víkendy u prarodičů. Vzpomínám si, jak jsme jednou večer před spaním společně všichni sourozenci leželi v posteli u nohou prarodičů a babička, když jsem se nepředmodlival dost hlasitě, na mě křikla: „Romane, neslyším tě, nahlas!“ Byl jsem takové spíš vzdorovité dítě, dost jsem trucoval a takové nucení na mě mělo spíš opačný účinek, takže jsem měl ke kostelu tak trochu averzi.

Do náboženství v Jihlavě jsme chodili jen dva ze třídy, a tak se nám děti ve škole posmívaly. I paní ředitelka, která byla komunistka, si z nás vždycky dělala srandu – a oslovovala nás „pánbíčkáři“. Jako dítě jsem samozřejmě nedokázal

***Když to těm
politrukům tolik
vadí a je to pro ně
tak zásadní věc,
tak na tom musí
něco bejt!***

oponovat učitelce, a tak jsem se spíš styděl za to, že jsem katolík a že musím chodit do náboženství. Mrzelo mě, že ostatní tam chodit nemusí, a já ano. Pamatuji si, že když se mi kvůli tomu posmívaly, někdy jsem i brečel, a říkal jsem: „Mami, proč?“ A děda, který byl opravdu silně věřící

katolík, se nekompromisně snažil hájit a držet víru v naší rodině, mě vždycky okřikl a řekl: „Prosím tě, teď tomu ještě nerozumíš, pochopíš to, až budeš starší, prostě budeš chodit do náboženství a dál už o tom nebudeme diskutovat.“

Vojna

Jako dítě jsem dědovi samozřejmě nevěřil, za pravdu jsem mu dal až později na vojně. Na různých přednáškách dostávám často dotaz, komu vděčím za své misijní povolání. Bez váhání odpovídám: „Základní vojenské službě,“ což může znít úplně neuvěřitelně, poněvadž jsem základní vojenskou službu vykonával za socialismu – jsem ročník sedmdesát. Rád jsem pracoval se psy, a tak jsem si přál sloužit u pohraniční stráže, což ale nebylo vůbec jednoduché. Pohraničníci totiž nespádali pod ministerstvo obrany, ale pod ministerstvo vnitra a tam se nedostal nikdo, kdo nebyl dobře kádrově prověřený.

Vzpomínám si, že jsem musel vyplňovat obsáhlý dotazník, který se snažil odhalit, zda nemám příbuzné ani známé v zahraničí. Z toho jsem vycítil obavu tehdejších soudruhů, aby někdo náhodou neutekl za hranice. Dále se mě také ptali na to, zda mám vyřešenou náboženskou otázku. Já jsem s čistým svědomím odpovídal, že ji vyřešenou mám. Ve víře jsem sice nebyl nijak horlivý, ale v Boha jsem věřil, do kostela chodil, měl jsem v tom tedy jasno. Netušil jsem však, že v jejich pojetí je náboženská otázka vyřešená tehdy, když je člověk ateista. To jsem se ale dozvěděl, až když jsem se k pohraničnickům tátovým přičiněním dostal. Když jsem byl převelen ze Znojma z tzv. příjmače na poddůstojnickou školu do Zadního Chodova (to je až za Mariánskými Lázněmi) na hranicích s tehdejším západním Německem, tak se mnou politruk ještě jednou procházel dotazník, a když jsme znovu přešli k otázce víry, pou-

P. Roman mezi svými farníky na Haiti

smál se a řekl: „Tak náboženskou otázku máte vyřešenou...“ Já jsem odpověděl: „Jó, v neděli někdy chodívám do kostela.“ Načež vytřeštil oči a začal na mě řvát: „Vždyt jste tady napsal, že to máte vyřešený!“ A já na to: „Ale já to vyřešený mám.“ Tím jsem si to ovšem dost zavařil. Jakmile zjistili, že jsem katolík, musel jsem každý měsíc docházet k výslechu ke kontrarozvědce.

Proč jim to vadí?

Jak jsem už naznačil, k chození do kostela jsem byl spíše tlačěn, což u mě vyvolávalo o to větší nechuť, navíc jako dítě jsem některé otázky víry nechápal, a jelikož jsem se styděl, o víře jsem ani nechtěl mluvit. A teď, právě když jsem chodil na ty výslechy k těm „kontrášům“, jak se jim tehdy říkalo, často jsem si říkal: „Do paroma, já se za víru v Boha stydím a ani tomu moc nepřikládám, tak proč jim to tak hrozně vadí?“ říkal jsem si. „Co je jim do toho, jestli já věřím v Boha?“ Stále na mě křičeli a opakovali: „Prosím vás, ve dvacátém století věřit v Boha, taková blbost, kde jste na tom byl, jak jste na to přišel...“ Pamatuju si, že si ten pohlavár vždycky hrál s revolverem, aby mě zastrašil a křičel: „Proč věříte v Boha?“ Přestože jsem

měl strach, tak jsem se dopálil a vzpurně odsekl: „A řekněte mi, proč ne?“

Myslím, že tato událost mě tehdy dost ovlivnila, sám jsem se musel zamýšlet nad tím, proč vlastně věřím. Doposud jsem se nad vírou v Boha nijak vážně nezamýšlel, myslel jsem si, že chodit do kostela je jenom pro staré babičky a že na to mám dost času. Vnutila se mi myšlenka, že když to těm politrukům tolik vadí a je to pro ně tak zásadní věc, navíc kvůli tomu musím chodit stále na výslechy, tak na tom musí něco bejt!

Tehdy jsem se začal nad vírou v Boha vážněji a opravdověji zamýšlet a zdůvodňovat si ji sám před sebou. Mohu tedy s čistým svědomím říci, že to byl takový vážnější začátek mého duchovního povolání. Takže vždycky s humorem říkám, že vděčím vlastně za své povolání ke kněžství a potažmo i k misijní základní vojenské službě, a speciálně kontrarozvědce, která se mně snažila víru „vytlouct z hlavy“.

P. Roman Musil OMI ■

(Již osmým rokem působí jako misionář-oblát na Haiti; definitivní podobu svého svědectví nám poslal jen několik dní před tím, než na Haiti došlo k zemětřesení. – pozn. red.)

P. Roman Musil na Haiti. Foto: archiv OMI

MISIONÁŘI OBLÁTI PANNY MARIE NEPOSKVRNĚNÉ

Společenství oblátů nabízí dvě cesty:

- přes 3200 kněží hlásá Krista skrze kázání, vyučování a udílení svátostí.
- přes 500 bratrů žije v našem misijním společenství, pracuje v řemeslných či ekonomických oborech v našich kláštřích a vytváří zázemí pro naši misijní činnost. Část se také věnuje přímé misijní činnosti.

Kontakt pro ty, kteří chtějí poznat život v našem společenství:
P. Martin Sedloň OMI, provinční vikář pro ČR (mobil: 731 621 241,
e-mail: martinomi@centrum.cz)

Misionáři Obláti Panny Marie Neposkvrněné
Žebnická 559, 331 01 Plasy
www.oblati.cz

Jak se žije v konviktu?

Foto: M. Martin - Šujan

„Teologický konvikt je školské zařízení, ve kterém se tráví v Česku první rok přípravy na kněžství. Nastupují do něj na dobu jednoho školního roku mladí mužové ze všech diecézí Čech i Moravy, kteří v sobě pocítili Boží volání stát se kněžími,“ říká Vláda Zemek, jeden z těchto mladých mužů.

Konvikt je od *cum vivere* – žít společně

Do určité míry je to pro mnohé rok, kdy si ujasňují a prohlubují své povolání, ale také je to příprava na pobyt v kněžském semináři a na studium teologické fakulty. Původ slova konvikt je z latinského *cum vivere*, což znamená něco jako „sžít“ nebo „žít společně“.

Bydlíme v budově Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci. Máme tak jednak kontakt s bohoslovci moravských diecézí, kteří zde studují, ale také s městem Olomoucí jako takovým. Z celkového počtu 27 bratří jsou mezi námi tací, kteří třeba teprve loni maturovali, ale na druhou stranu jsou zde i jiní,

kteří pocítili Boží povolání až dlouho po vysoké škole nebo po deseti letech v práci. Tak tvoříme opravdu různorodé společenství lidí s různými zájmy z téměř všech diecézí, které spojuje snad jenom to, že chtějí svůj život odevzdat Pánu Ježíši. Přes to všechno se však jedná o společenství velice příjemné, do kterého každý z nás přináší kousek sebe.

Vedení konviktu

O naše vedení se starají představení. Je to otec ředitel Alfréd Volný, který zajišťuje velkou část programu a různé oficiální záležitosti. Potom je zde s námi otec spirituál Jan Linhart, který se zabývá duchovními záležitostmi, takže je například zároveň zpovědníkem většiny z nás. A do třetice je mezi představenými jáhen prefekt Karel Rechtenberg. Prefekt bývá takovým prostředníkem mezi „konvikťáky“ a představenými a zároveň vypořádává představeným.

Fotograf, správce počítačů...

Ovšem mnohé úlohy jsou rozděleny i mezi nás. Každý totiž dostal nějakou specifickou funkci, kterou v konviktu vykonává. Někdo se stará o kapli, jiní jsou varhaníky, další je ročníkový fotograf, správce počítačů, knihovník či kulturní, sportovní nebo turistický referent. Tak můžeme dát

do služby ostatním svoje schopnosti, aby z toho všichni měli užitek.

„Duchovno“

Kněz by však měl být hlavně člověkem pevně zakotveným v Bohu. Proto se už v konviktu klade důraz na duchovní život. Máme společné modlitby každé ráno, slavíme každý den mši svatou, modlíme se denní modlitbu Církve (breviář) a růženec. Další podstatnou částí je rozjímání Božího slova. Pokud věřící člověk chce

Pohoda na pokoji

oslovit ostatní, musí mít k Písmu svatému živý vztah a musí ho znát. Také nechybí ani adorace před Nejsvětější svátostí.

Škola

Co se týká školních povinností, máme vyučování od pondělí do pátku. Mezi vyučovací předměty patří latina, duchovní literatura, katechismus neboli věrouka, úvod do spirituální teologie nebo jinými slovy nauka o duchovním životě, úvod do Písma svatého, úvod do liturgiky čili o nauky o slavení křesťanských obřadů, potom také jeden živý jazyk jako angličtina, němčina nebo itaština a na závěr třeba ještě starořečtina jakožto originální jazyk Nového zákona. V pátek před obědem pak míváme oddychovou dvouhodinovku, kdy je k nám pozván nějaký zajímavý host. Někdy je to kněz, jindy trvalý jáhen nebo třeba jeho žena. Otec ředitel nám tak dává možnost se lépe seznámit s tím, jak vypadá současná církev z různých úhlů pohledu.

Občas dokonce i volno

Ve volném čase máme příležitost poznávat se navzájem, vyrazit třeba někam na výlet nebo na kratší pouť, něco zajímavého si přečíst nebo si zařídit potřebné věci ve městě. Ovšem nedostaneme se tak často domů, protože program máme v konviktu i o víkendech. Ale přibližně jednou za měsíc zůstává víkend volný, takže můžeme navštívit své rodiče, přátele a známé. Tato setkání jsou pak o to zajímavější nejen proto, že se s těmi lidmi setkáváme po delší době, ale i proto, že se při rozhovoru často zeptají, jak to v konviktu chodí, což je pro nás příležitostí promluvit k nim pár slov o Pánu Ježíši, kvůli kterému zde vlastně jsme.

Chceš i ty následovat Pána Ježíše v kněžství?

Závěrem bych chtěl poprosit o modlitbu, abychom dokázali vytrvat, a také o modlitbu za to, aby se mnoho mladých mužů i v dnešní době odhodlalo následovat Pána Ježíše v kněžství. Pár slov o nás najdete také na stránkách **konvikt.signals.cz** a na případné dotazy se můžete zeptat přes mail **konvikt@seznam.cz**.

Vláda Zeman ■
(perex a mezititulky redakce)

Pár slov o nás najdete také na stránkách konvikt.signals.cz

S biskupy v kapli sv. Jana Sarkandera (v budově kněžského semináře v Olomouci)

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Co je to svátost kněžství (svěcení)?

Je to svátost, kterou pokračuje v církvi nadále až do konce časů poslání, které Kristus svěřil apoštolům.

Kolik stupňů má svátost kněžství?

Existují tři stupně svátosti kněžství, které jsou nenahraditelné pro organickou strukturu církve: biskupství, kněžství a jáhenství.

Kdo může přijmout tuto svátost?

Může ji platně přijmout pouze pokřtěný muž: církev se cítí vázána touto volbou, kterou učinil sám Pán. Nikdo nemůže přijetí této

svátosti vyžadovat, rozhodnutí o tom, zda je kandidát způsobilý pro tuto službu, přísluší církevní autoritě.

Je od příjemce svátosti kněžství požadován celibát?

Celibát je vždy požadován pro biskupské svěcení. Pro kněžské svěcení jsou v latinské církvi obvykle vybíráni věřící muži, kteří jsou svobodní a mají úmysl zachovávat celibát „pro nebeské království“ (Mt 19,12); ve východních církvích není dovoleno se ženit po přijetí svěcení. Trvalými jáhny se mohou stát také ženatí muži.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006

Pocítil jsi také Boží volání ke kněžství? Máš už po maturitě nebo maturuješ letos? Kontaktuj svého faráře nebo biskupa... Vydej se na cestu!

Foto: transfotograf

Čekání u fary

Bylo to někdy v létě roku 1950. Když jsme s tatínkem vycházeli v neděli z kostela, všimli jsme si černého auta, které stálo u fary. Tehdy bylo auto ještě vzácností, takže se lidé báli, aby policie neodvezla pana kaplana. V té době už bylo uvězněno více kněží a začínaly pověstné procesy. Muži se tedy postavili před faru a čekali, co bude dál. Stál jsem tam také, svoji ruku v tatínkově pevné upracované dlani, a s pevným odhodláním. My pana kaplana nedáme! Teprve když vyšli z fary dva páni v kožených kabátech a odjeli, s ulehčením jsme se rozešli.

Tak se rodilo moje povědomí o církvi jako společné věci.

Za dva největší dary v mém životě považuji bezpečí rodiny a bezpečí, které mi dává víra v rodině a církvi. Když někdo řekne domov a já se v duchu vrátím do svého dětství, vybaví se mi, jak spolu sedíme kolem stolu. Tatínek říkával: „Když se budeme mít rádi, udržíme se i na skále.“

A když se ohlédnu zpět na své životní cestě, uvědomuji si, že mě provází životem laskavá, diskretní a jemná Boží blízkost, o níž hovoří slova 73. žalmu: Mé štěstí je být nablízku Bohu, mít útočiště v Pánu, Hospodinu.

Domov

Foto: Zx Ondřej P. Vaněček

Byl jsem z rodiny jediný, kdo mohl jít na hřbitov, aby byl přítomen otevření hrobu. Trošku jsem měl obavy. Když hrobník kladl do malé rakvičky kosti a lebku, vybavil jsem si, jak jsme před lety s maminkou a se dvěma mladšími sourozenci stáli nad čerstvým hrobem. Byla to smutná vzpomínka. Ale když jsem se pak vracel autem domů, uvědomil jsem si, jak úžasná je naše víra. Na hřbitově jsem viděl tatínkovy kosti, ale on někde je. A živý. A jednou při vzkříšení se zase shledáme v proměněném těle. Byl jsem najednou velice rád, že jsem se té exhumaci pod nějakou záminkou nevyhnul. Pochopil jsem, že člověk se nemá vyhýbat ničemu těžkému, ale má mít odvahu tím projít. Tak dozráváme k hlubšímu poznání.

Mons. Jiří Mikulášek: *Přichází Král.*
Biskupství brněnské, 2005. ■

Exhumace

*Vracel jsem se domů
a uvědomil si, jak
úžasná je naše víra.
Na hřbitově jsem viděl
tatínkovy kosti, ale on
někde je. A živý.*

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského
úřadu Církve k dalšímu studiu

Co se stane s naším tělem a duší při smrti?

Při smrti dochází k oddělení duše od těla, tělo propadá rozkladu, zatímco nesmrtelná duše jde vstříc Božímu soudu a čeká na opětovné spojení s tělem, až vstane proměněné při druhém příchodu Pána. Pochopit, jak dojde ke vzkříšení, přesahuje možnosti naší představivosti a našeho rozumu.

Srov. *Kompendium Katechismu katolické církve,*
Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006

Zvonění není jen starý zvyk

V roce 1456 byla víra v Evropě vážně ohrožena. Turecký paša Mohamed II. se chystal zasadit smrtící úder západním křesťanským zemím. Odpovědí byl list o modlitbě papeže Kalista III. Nařizuje polední zvonění, při kterém se všichni křesťané mají sjednotit v modlitbě. A křesťanská Evropa byla tehdy zachráněna! Také dnes je situace víry v Evropě vážná...

Ze Znojma pěšky do Svaté země

Ve farnosti máme mladého muže, který si po svém křtu v dospělosti umínil, že z vděčnosti Bohu půjde pěšky na pouť do Svaté země. Šel úplně sám, cesta ze Znojma mu trvala asi 150 dní a víc jak z poloviny vedla muslimskými zeměmi, jako je Turecko, Sýrie a Jordánsko.

Říká, že když slyšel několikrát denně z minaretů výzvy k modlitbě, nemohl zůstat netečný. Jako křesťan přece musí

také ty chvíle něčím opravdovým naplnit. Případlo mu to blízké našemu zvonění k modlitbě, a tak se vždycky při tom modlil Anděl Páně. Zvykl si na to za ty dny poutě tak, že už dnes nemůže být pro něj den bez Anděl Páně. A myslí při tom na ty země, které teprve potřebují poznat pravého Spasitele, který se skrze Pannu Marii stal člověkem. Je mu jasné, že my tady v Evropě sami touto vírou musíme nejprve žít, abychom ji pak mohli někomu dalšímu předat. A někdy jde v první řadě o to sami si ji uchovat.

Společenství modlitby

Zvonění k modlitbě v určitý čas nás sjednocuje do tajemného společenství jednoho srdce a jedné duše. Víme, že v tu samou chvíli se pozvedá k Bohu mysl mnoha a mnoha dalších. Je to společná posvátná chvíle křesťanů a to vědomí nás společně posiluje.

Když se v 60. letech minulého století připravoval polský národ na tisícileté výročí přijetí křesťanství, kardinál Wyszyński zavedl tzv. *Apel Jasnogursky*. To byla modlitba, která se každý den konala v devět hodin večer před obrazem Panny Marie na Jasné Hoře u Čenstochové,

Zvonění k modlitbě v určitý čas nás sjednocuje do tajemného společenství.

a každý se k ní měl v duchu přidat na tom místě, kde právě byl. Toto každodenní společenství modlitby mělo velký význam pro posilu víry v těžkých časech a pro udržování jednoty národa. Dodnes polská křesťanská televize tuto každodenní večerní modlitbu z Jasné Hory přenáší do celého národa i do světa.

Modlitba Anděl Páně při pravidelném zvonění může plnit podobnou úlohu.

Co nic nestojí...

Od té doby, co nám zvony pohání většinou elektrina a automatika, se nám to poněkud odosobnilo. V mé rodné obci není kostel, jen malá kaplička se zvoní. Dodnes tam není zavedena elektrina, a tak pravidelné zvonění má stále někdo na starosti, ▷

Svatý otec se pravidelně modlí Anděl Páně s poutníky ve Vatikánu

Foto: Flickr, Michael Tinkler

Tato modlitba může být v dnešní době společnou prosbou za obnovu víry v Evropě.

v noci na poli, pociťovala i vídala jsem zlé duchy kolem sebe; ale jakmile v Koesfeldu vyzváněli na jitřní, cítila jsem, že zlí duchové prchali. Vždycky jsem pak měla za to, že dokud jazyky apoštolů působily ještě tak daleko, jako to bylo na počátku Církve, nebylo zvonů zapotřebí. Ale nyní je třeba, aby volaly i jazyky kovové.

Kde však duch apoštolů vyprchal a kde jen zvony rozšiřují požehnání a zahánějí mocnosti pekelné, takový kraj se podobá stromu, jehož koruna, přijímající mizu kůrou, ještě kvete, jeho jádro však už je mrtvé. Cítím, že hlahol zvonů mnohem více posvěcuje, povznáší, posiluje a dojí má než kterýkoli jiný zvuk, který mi naproti tomu zní ponuře a temně; ano i varhany v kostele se jim nemohou vyrovnat.“

Zvonění a liturgie Církve

Liturgie mluví o zvonění hlavně při proměňování Těla a Krve Páně při mši svaté a při oslavě Kristova vzkříšení o velikonoční vigílii. Zvony tedy říkají: Kristus vstal z mrtvých, Kristus žije, Kristus je mezi námi přítomný ve svátosti v našich kostelích. Zvonění je vždy náboženský hlas, promlouvající tajemně beze slov k naší duši.

Víme, že v tu samou chvíli se pozvedá k Bohu mysl mnoha a mnoha dalších.

kdo tam musí na určitou hodinu přijít. Je to starost, která toho člověka velmi omezuje. Ale nese se s tím obět, která tomu stále dodává vnitřní hodnotu. A ti, kteří to slyší, to dobře vědí. I kdyby zvoník za to dostával nějakou symbolickou odměnu, ta tomu na hodnotě neubere, je jen spoluúčastí těch, kteří mu ji dají. Staří lidé vyprávějí, jaká starost to byla, když bývali na poli daleko za vsí, a na poledne bylo kvůli zvonění potřeba být vždy přesně doma. Znal jsem v jiné farnosti také jednu starou paní, která už obtížně chodila s holí a bydlela dost daleko od kostela – každá cesta z domu do kostela jí trvala čtvrt hodiny, a přesto vytrvale léta chodila zvonit.

Aktualizace modlitby Církve

Věříme, že když zvoní posvěcené zvony, v té chvíli aktualizují modlitbu Církve do nich vloženou. Ta je tak stále přítomná a ve spojení s těmi, kteří se při tom modlí, opravdu živá. Je to jeden ze stálých projevů života Církve ve světě bez ohledu na plynoucí věky.

Blahoslavená Kateřina Emmerichová ve svých mystických viděních také popisuje: „Odmalička jsem pociťovala hlahol posvěcených zvonů jako paprsky požehnání, které kam dopadnou, zapuzují všechno zlo nepřátelských mocností. Jistotně věřím, že posvěcené zvony zahánějí satana. Když jsem se v dětství modlila

Struktura modlitby Anděl Páně

Svatý Jan Kapistránský OFM v čele křesťanských vojsk, která v bitvě u Bělehradu v roce 1456 pod vedením uherského krále Jánoše Huňádyho zastavila a rozprášila muslimskou armádu (maďarská malba, 19. století)

Zastav se!

Před léty jsme opravovali střechu na jedné vesnické kapli se zvonící. Byl jsem s pokrývačem na střeše. V poledne přišel zvoník a začal zvonit. Pokrývač položil tašku, kterou měl v ruce, narovnal se a říká: „Když zvoní, tak nedělám. To by bylo, abych si také nemohl chvíli odpočinout. Víte, jak ten den je dlouhý, když někde nezvoní?“ Ten pokrývač nebyl praktikujícím věřícím, asi se moc nedomlil, ale když zvonilo, nikdy nedělal.

I to může být naplnění smyslu zvonění. Zastavit se. Odložit na těch několik minut práci. Pohlédnout do dálky, na oblohu... Uvědomit si, co vlastně dnes od rána dělám, kam směřuji, čeho chci dosáhnout. Kde je můj cíl? Takové chvílky by se určitě staly požehnanými a pomáhaly by životním situacím nacházet smysl. I proto zvoní.

P. Jindřich Bartoš ■

Zvěstování, vitráž v Taizé

Anděl Páně zvěstoval Panně Marii a ona počala z Ducha Svatého.

*Zdrávas, Maria, milosti plná,
Pán s tebou; požehnaná Ty mezi
ženami a požehnaný plod
života tvého – Ježíš.
Svatá Maria, Matko Boží,
pros za nás hříšné
nyní i v hodinu smrti naší. Amen.*

*Maria řekla: „Jsem služebnice Páně,
ať se mi stane podle tvého slova.“*

Zdrávas, Maria...

*A Slovo se stalo tělem
a přebývalo mezi námi.*

Zdrávas, Maria...

*Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko,
aby nám Kristus dal účast na svých
zaslíbeních.*

*Modleme se:
Pane, poznali jsme andělské
poselství o vtělení Krista,
Tvého Syna;
vlej nám, prosíme, do duše
svou milost,
ať nás jeho umučení a kříž
přivede k slávě vzkříšení.
Skrze Krista, našeho Pána.
Amen.*

V době velikonoční se místo Anděl Páně užívá modlitba Raduj se Královno nebeská.

*Pokrývač položil
tašku, narovnal
se a říká:
„Když zvoní, tak
nedělám.“*

Foto: Flickr, Jessie Romanek

Foto: archiv MS

Přijímat požehnání

a žehnat

S Boží milostí je to, jako když se chce člověk opalovat. Musí hledat místa, kde slunce svítí. Pokud by zůstal ve stínu, zakusí jen částečně teplo plynoucí ze slunečního záření – něco z něho tedy má, ale určitě se neopálí. Požehnání je způsob, jímž proudí paprsky Boží lásky a dobroty k nám lidem.

Co je požehnání

Latinské slovo pro žehnání je *benedicere*. Skládá se ze dvou slov: *bene* – dobře a *dicere* – mluvit. Řecký výraz pro žehnání je *eulogia* se skládá také ze dvou slov: *eu* – dobře a *logos* – slovo. Otec biskup Vojtěch Cikrle říká: „Žehnání je slovo, jímž přeji druhému dobro od Pána. Nemusí být spojeno s gestem žehnání, ale musí být spojeno s upřímnou touhou zprostředkovat bližnímu Boží pomoc a moc v konkrétní situaci. Žehnání je vyjádřením lásky, je

posilou duše a často jediným prostředkem proti úzkosti. Žehnání pomáhá i vztahům mezi přáteli a spolupracovníky.“

Požehnání není formálním a prázdňným úkonem, ale přináší hojně ovoce a duchovní sílu.

**„Žehnání je slovo, jímž přeji druhému dobro od Pána...“
(biskup Vojtěch Cikrle)**

Jak mohu žehnat?

Nejčastěji jsme si zvykli dávat požehnání **znaméním kříže**. Kolik lidí dělá toto znamení na čele druhých a nemusí se jednat jen o příbuzenské vztahy.

Žehnáte tím, že **prokazujete dobrodiní** – chováte se k druhému člověku laskavě, a to ne z povinnosti, ale z lásky. Ježíš v evangeliu (Mt 25. kap.) ukazuje, že největší bohatství je, když nakrmíš druhého, když mu podáš sklenici nápoje... Když Ježíš vysvětluje tyto postoje v evangeliu, užívá jednu krásnou větu: „Pojďte, požehnání“ – protože jsme požehnání (dobro) rozdávali.

A konečně také žehnáte, když **pro druhého vyprošujete Boží přízeň**. Jak často se za druhé modlíme, přimlouváme za jejich dobro a požehnání?

Staň se požehnaním

Žehnáte-li, dáváte prostor Bohu, aby mohl působit. Předpokladem je nejdřív požehnaní přijmout, být požehnaným. Teprve tehdy je můžeme přenášet na druhé.

Každý člověk vyznačuje to, co má ve svém srdci. Vyznačuje buď prokletí, nebo požehnaní. Rozdávám, co mám, ať chci, nebo nechci. Nemůže vyrůst na dobrém stromě špatné ovoce a zase naopak, říká Pán Ježíš.

Co když jsou lidé uzavřeni vůči požehnání?

Vezměme si jeden příklad: když člověka uvnitř těla něco bolí, když něco onemocnělo, lék dopravíme do těchto nemocných orgánů injekcí do ruky nebo jiných tradičních míst. Téměř nikdy nenapichneme plíce, srdce či jiný nemocný orgán přímo.

Podobně se stáváme Boží injekcí (nebo spíš místem, přes které tato Boží injekce prochází), kterou Bůh vyléčí nemocné, když sami Boží požehnání přijímáme a „předáváme“ do svého okolí. Nesmíme mít ovšem ruku ze dřeva, to znamená nelze žít v nenávisti s lidmi, zvláště s těmi, kterým vyprošujeme požehnání. Máme-li předat Boží požehnání, je třeba žít s Bohem.

Jaký význam mají požehnané předměty

Co se týče svěcení a žehnání různých předmětů, to rozhodně není „pohanský“ zvyk. Svěcením je uvedená věc vyjmuta z profánního užívání a má sloužit k oslavě Boha – bohoslužbě. Ve většině případů se však věci nesvěti (i když se tomu tak někdy nesprávně říká: „Prosím, posvěťte mi ruženec, auto...“), ale žehnají. Skrze požehnané předměty můžeme získat Boží požehnání na základě modlitby Církve.

Při jejich žehnání prosí Církev za ty, kteří je budou používat. Tyto předměty nemají nic společného s amulety!

Opak žehnání

V jedné novostavbě začaly pukat stěny. Při zjišťování příčin vyšlo najevo, že na tom místě, kde byla budova postavena, byla nalezena kostra vojáka. Bylo pravděpodobné, že voják před svou smrtí mohl proklat toto místo, lidi... Tento dům byl tedy požehnan a od té chvíle přestalo zdívo pukat.

Pozn. redakce: Tak jako je žehnání oslavou Boha a směřuje k tomu, aby byla vyprošována jeho dobrodiní a byla potlačena moc zla ve světě, tak je prokletí pravým opakem žehnání. Když někoho proklínám, znamená to, že v nenávisti přeji někomu něco zlého. Prokletí skutečně existuje a působí. Ale nepůsobí jaksi automaticky a vždycky. Člověk se mu může bránit. Když žiješ v milosti Boží, ve skutečném přátelství s Bohem, tak Pán Bůh – Boží milost tě ochraňuje. Viz články *Žehnání – oslava Boha, potlačení zla ve světě* a *Prokletí – opak žehnání* v *Milujte se!* 8/2009, str. 17–21 – dostupné, podobně jako všechna dosud vyšlá čísla, i na internetu na www.milujte.se.

P. Josef Havelka ■

Každý člověk vyzařuje to, co má ve svém srdci. Vyzařuje buď prokletí, nebo požehnání.

Žehnání na cestu

Požehnaní cestou na Velehrad

Foto: archiv MSI

**Ten, kdo žehná, začne slovy:
Naše pomoc je ve jménu Pána.
Odpověď: Neboť on stvořil nebe
i zemi.**

**Krátké čtení z božího slova (Jan 14,6):
Slova svatého evangelia podle Jana.
Ježíš řekl Tomášovi: „Já jsem cesta,
pravda a život. Nikdo nepřichází
k Otci než skrze mne.“**

Nebo: Tob 4,19a

**Žehnací modlitba:
Ať vám (ti) Bůh žehná a chrání vás.
Ať je průvodcem na vaší cestě,
ať vede a stráží vaše kroky,
abyste na přímluvu Panny Marie
a za přispění andělů strážných
dosáhli bezpečně cíle své cesty
a v proměnách času i světa celým
svým životem směřovali k věčnému
cíli. Prosíme o to skrze Krista,
našeho Pána.
Odpověď: Amen**

**Požehnej vás všemohoucí Bůh Otec
i Syn i Duch Svátý.
(přitom dělá kříž nad těmi,
kterým se žehná)
Odpověď: Amen**

**Dobrořečme Pánu.
Odpověď: Bohu díky.**

*Dle Benedikcionálu, ČBK, liturgická
komise, Praha 1994*

Foto: P. Antonín Basler, CSVM

Neříkej „Nejde to“,

Foto: Flickr, Eoin C

dokud jsi nezkusil

Jsou lidé, kteří říkají: „To nejde!“ A jsou jiní, kteří když vidí, že něco je potřebné, tak to s Boží pomocí alespoň zkusí. K nim patří i Michaela Freiová, šéfredaktorka týdeníku *RC Monitor*.

Kdy a proč jste začali vydávat týdeník *RC Monitor*?

Nejdřív jsme začali s informačním webem. To bylo před osmi lety v září 2002. Na mého manžela a na mne se obrátili mladí lidé, kterým se nelíbilo, jak se na českém internetu prezentuje katolická církev. My jsme zase měli zkušenost, že i aktivní katolíci neznají řadu věcí, které se dějí ve světě, a které je třeba vědět, máme-li na veřejnosti dělat něco rozumného. Tak jsme řekli, že do toho půjdeme.

Vznikl malý tým, rozdělený na poloviny věkovým rozdílem celé jedné generace. Mladá půlka týmu od začátku tvrdila, že zvládneme i papírové periodikum, a my jsme si s manželem říkali, že mají velké oči. Neměli. A tak začal po dvou letech vycházet *RC Monitor*.

Založit časopis nebo noviny není jednoduché. Jak se vám podařilo dát dohromady redakci?

Jdeme s dobou (úsměv) – nemáme žádné kanceláře a veškerá práce a komunikace včetně spolupráce s tiskárnou a distribucí probíhá po internetu a vytištěné číslo nám přijde domů stejně jako ostatním čtenářům.

Kolik lidí *RC Monitor* čte?

Náklad *RC Monitoru* se ustálil na stabilních pěti tisících výtiscích. Hodně čtenářů ho půjčuje dál, v některých kostelích se články najdou na nástěnce. Několik set

Všichni nás nabádali, ať o některých věcech nemluvíme, jinak nás to ekonomicky zničí.

čtenářů si nechává zasílat zprávy a odkazy na komentáře e-mailem a pak jsou zde návštěvníci webu. Takže se dopad nedá přesně odhadnout.

Kde vidíte nějaké výsledky?

Někdy mi připadá, že výsledky jsou patrné hlavně na jiných tiskovinách a webech: od té doby, co vycházíme, se „odtabuizovala“ některá témata, jako je třeba přibý-

RC Monitor rozšířil spektrum katolického tisku o koncepčně konzervativní list, věrný katolické tradici i Církvi jako celku.

vající pronásledování křesťanů. O tom se předtím u nás nemluvilo a nepsalo.

Myslím si, že RC Monitor rozšířil spektrum katolického tisku o koncepčně konzervativní list, věrný katolické tradici i Církvi jako celku. V době, kdy se stalo módou kopávat kotníky papeži, biskupům a v zásadě každému, kdo se ke své víře jednoznačně hlásí, to považujeme za potřebné.

Myslíte, že lidé stíhají vše číst?

Dnes je doba zahlcená slovem, lidé se v něm topí a zůstávají pak bez informací, protože nemají klíč k dění ve světě a roztrášená sbírka poznatků v nich jen zanechává chaos, pocit malosti a strach. Řešením ale není přestat zprávy a komentáře vydávat, protože prostor spolehlivě zahltlí světská masmédiá. Lidé se musejí naučit rozlišovat. Samozřejmě není možné číst vše. Musíme se naučit vybírat si, co je přínosné – práce s textem by měla patřit k základnímu vzdělání. Zvláště u věřících se někdy setkáváme s pocitem, že musím přečíst vše, když se jedná o věci týkající se náboženství. To samozřejmě nelze a ten, kdo to zkusí, to časem vzdá, nechte nic a pusťte si televizi.

Získali jste řadu zkušeností. Jak teď hodnotíte mladé lidi v Církvi?

Mám-li to říct stručně, tak se nám zdá, že „čím mladší, tím konzervativnější“. Patříme s manželem k poválečné generaci, která založila svoji identitu na mezigenerační vzpouře a řada dnes již starých lidí i v Církvi předpokládá, že další generace budou stejné – stále revolučnější a vzpurnější, a to zvláště v oblasti sexuality.

Vezměte si jen časopis *Milujte se!*. Když se naše občanské sdružení Res Claritatis rozhodlo, zda jej začít pomoci vydávat, všichni si tukali na čelo. Časopis pro mladé zaměřený na čistotu, na náročný životní styl, ukazující nezastřeně, kde je pravda a kde omyl i v oblasti víry a mravů. Všichni nás nabádali, ať o některých věcech nemluvíme, jinak nás to ekonomicky zničí. Nemáme totiž žádné rezervy,

ani nás nepodporuje žádná instituce a veškeré příjmy jsou výhradně z drobných darů čtenářů. A dnes se ukazuje, že říkat jasné „ano a ne“ byla nejlepší cesta. Časopis *Milujte se!* dnes vychází v nákladu přesahujícím třicet tisíc výtisků. Mladí lidé mají relativismu už dost a touží poznat, kde je pravda, jak žít věrně, bez rozvodu, bez traumat, a vědět, jak neopakovat naše chyby.

Nikdo není ale dokonalý. Jaký mají mladí podle vás problém?

Neznají dějiny. Zpravidla neslyšeli o Církvi nic než pomluvy, a věří jim, věří frázím o „temném středověku“, o „agresivních křížových výpravách“ a podobně. To není jejich vina, ale je třeba to dohnat. Proto jsme vydali knihu *Jak katolická církev budovala západní civilizaci*, která má stále velký ohlas. Rádi bychom letos vydali něco podobného. Kdo je zakořeněný v dějinách, je obtížně manipulovatelný.

Kdyby vám chtěli mladí lidé pomoci, jak by mohli?

To je jednoduché – pomoci dostat RC Monitor k dalším lidem v jejich okolí.

A pak stálo by bolestí je získávat dobré komentáře, které umí jít po „švu“ mezi náboženstvím a světem, aby se Církev neuzavírala do ghetta. Oblasti jako politologie, ekonomika, kultura, zahraniční vztahy, charita, hudba, dějiny atd. volají po komentářích, aby věřící věděli, jak se víra promítá do běžného života, a uměli lidem kolem nás ukazovat cestu ke Kristu.

Připravil David Petrl ■

**Začali jsme
informačním
webem
res.claritatis.cz**

Foto: Flickr, Ed Youardon

Od té doby, co vycházíme, se „odtabuizovala“ některá témata.

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

V současné společnosti mají hromadné sdělovací prostředky zvláště důležitou úlohu v informovanosti, kulturním rozvoji a ve výchově. Tato úloha vyrůstá důsledkem technického pokroku...

Odpovědní představitelé tisku mají při šíření informací právě z titulu svého povolání povinnost sloužit pravdě a neporušovat lásku.

Srov. *Katechismus katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2001*

Vše si můžeme vyprosit

Žádný ideál to nebyl

Nedílnou součástí duchovního života je modlitba. Rozhovor s Bohem, který se odehrává v každém z nás a u každého má jiný rozměr a podobu. Na modlitbu se odkazují všichni církevní otcové a světci. Jsou o ní napsána sáhodlouhá pojednání. Ponoření do modlitby je líčeno jako něco úžasného a nesrovnatelného s ničím jiným. Tak dopříc, proč já, Hospodine, stihnu během modlitby rozplánovat svůj týdenní pracovní program, sestavit jídelníček, popřemýšlet, co si obleču, a při tom po očku kontrolovat hodinky. Takhle nějak jsem bědovala nad svou neschopností modlit se a soustředit se na modlitbu. Jenže co s tím? Po dlouhé době jsem dospěla k závěru, že sama to nezměním, a uposlechla dobré rady, ať si neváhám jakékoliv dary vyprosit. Začala jsem se tedy modlit za dar modlitby. Nějak tak automaticky, nijak násilně, nebo že bych se za nic jiného nemodlila.

Začala jsem se za to modlit

Spíše to bylo občasně: „Pane, dej, ať se ti má modlitba líbí“ nebo „ať mě naplňuje radostí“ nebo jiná prosba spojená s modlitbou a samozřejmě obrovská vděčnost za chvíle, kdy tomu tak bylo. Změna přišla pomalu a nenápadně, tak jako vycházely mé modlitby, a najednou jsem si uvědomila, že mi modlitba dává mnohem víc

než dřív, že se modlím ráda. Uvědomila jsem si, že najednou mám něco, co dříve nebylo a co bych si troufla nazvat darem modlitby. Rozhodně to neznámá, že bych měla patent na modlitbu a uměla se modlit mnohem lépe než jiní, a myslím, že o tom to ani není. Je pořád na čem pracovat a kam se posouvat. Spíš se chci podělit o tu zkušenost s pravdivostí věty z Evangelia (Lukáš 11,9): *A tak vám říkám: Proste, a bude vám dáno; hleďte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno.* Nebojte se tedy vyprosit si cokoli. Pokud je vám to třeba, náš milosrdný Otec v nebesích vám to jistě rád dá.

Klára ■

Nebojte se tedy vyprosit si cokoli. Pokud je vám to třeba, náš milosrdný Otec v nebesích vám to jistě rád dá.

Korunka k Božímu milosrdenství

(Ize se modlit na obyčejném růženci)

Na začátku:

Otče náš...; Zdravas Maria...; Věřím v Boha...

Na zrnkách Otčenáše:

Věčný Otče, obětuji Ti Tělo a Krev, Duši i Božství Tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa.

Na zrnkách Zdravasů:

Pro Jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.

Na závěr (tříkrát):

Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.

Imprimatur

Mons. Karel Otčenášek, biskup královéhradecký, v Hradci Králové dne 7. července 1995

Foto: archiv MSJ

Bůh je s námi, i když to vypadá bezvýchodně

Na narození syna, dcery, vnoučete či jiného drobečka se jistě každý těší. Také já jsem byla moc šťastná, že teta se strejdou budou mít miminko, a už jsem sebe samu viděla, jak ten malý zázrak rozmazluji. Po čase jsem se však dozvěděla, že nenarozené dítě není zdravé. Doktoři říkali, že nejspíš bude postižené. Když jsem to slyšela, cítila jsem se strašně. Přišlo mi to nespravedlivé a pořád jsem si říkala, proč to muselo potkat právě je. Mě samotnou tato zpráva velice zasáhla, ale jak se museli cítit nastávající rodiče...

Od té doby jsem se začala za to nenarozené miminko modlit. O modlitby jsem poprosila i otce Marka a věřím, že jsme nebyli jediní, kdo prosili o zdraví dítěte. V modlitbách jsem se obracela hlavně k Božimu milosrdenství a Panně Marii.

Foto: Flickr, reegone

*Po čase jsem se však dozvěděla,
že nenarozené dítě není zdravé.
Cítila jsem se strašně.*

I přes to, že vím, že Bůh je milosrdný a mé modlitby slyší, moc jsem nevěřila tomu, že budou vyslyšeny...

Před dvěma týdny se však šťastným rodičům narodil zcela zdravý syn. Je to zázrak v podobě malého děťátka, kterému Bůh dal obrovskou milost. Každý den Mu za to děkuji a jsem Mu moc vděčná (a jistě nejen já...). Pro samotné rodiče to mohla být i jakási zkouška. Když se někdo

dozví, že jeho dítě bude nemocné, může na to reagovat i tak, že se postiženého dítěte vzdá, odmítne ho a matka půjde na potrat.

Bůh nám je oporou i v těch nejtěžších chvílích, kdy si myslíme, že už není východisko, ale s Jeho pomocí všechno zvládneme.

Katka ■

Foto: Flickr, photosavvy

Misijní kongregace Služebnic Ducha Svatého (SSpS) (Congregatio Missionalis Servarum Spiritus Sancti)

Jsme mezinárodní misijní kongregací. Více než 3000 misijních sester pracuje ve více než 40 zemích všech světadílů. Misionářská služba je základem a cílem naší kongregace. Jako misionářky sloužíme ohlašованиеm evangelia všude tam, kde ještě nebylo, nebo je nedostatečně hlášáno. V síle Ducha Svatého všem lidem ohlašujeme lásku Boží, aby její lidé znali, milovali a oslavovali.

Adresa v ČR: Misijní sestry Služebnice Ducha Sv., Pod Kateřinkou 245, 756 43 Kelč
tel.: 571 620 816, e-mail: sspskelc@seznam.cz
www.sspsk.sk, www.svd.cz

Foto: archiv SSpS

Svatý Ignác z Loyoly zdůrazňoval, že věci samy o sobě jsou indiferentní. To znamená, že rozdíl (diference) mezi dobrem a zlem není v nich, ale teprve ve způsobu, jakým je použijeme. To platí i o internetu. Může z něj být mnoho zla, ale i velmi mnoho dobra.

Nedávno jsem si na křesťanské internetové televizi TV-MIS.cz pročetl komentáře diváků a posluchačů – TV-MIS.cz má totiž kromě čtyř programů i audiosekcí s mnoha stovkami hodin nahrávek. U kompletního, víc než sedmihodinového záznamu duchovní obnovy, kterou vedl v roce 2006 v Třebíči na téma „Emauzští učedníci“ P. Vojtěch Kodet O.Carm., jsem našel slova: „Nevěděl jsem, jaký poklad mám ve vlastním počítači.“ A někdo další k tomu připsal: „Pán Bůh zaplať za tyto nahrávky. Opravdu poklad v počítači...“

Ten poklad se samozřejmě nenachází „ve vlastním počítači“, ale na internetu, ke kterému je počítač připojen. Je ovšem snadné si ho do počítače, nebo třeba do MP3 přehrávače z internetu uložit. A je to poklad velmi rozsáhlý. Navíc se každý týden ještě rozrůstá.

I já sám ho objevuji jen postupně. Před časem jsem si pořídil MP3 přehrávač a nyní si třeba při jízdě autem nebo v různých čekárnách či ve volných chvílích postupně poslouchám nejrůznější duchovní semináře, přednášky, promluvy, vzdělávací cykly. Prostě taková obdoba duchovní četby... A na TV-MIS.cz jsou opravdu velmi zajímavé věci: od otců Kodeta, Kubička, Velly, Billa, Dokládala, Javory, kardinála Špidlíka, Trochty, Berana a mnoha dalších kněží i biskupů. Sám dávám přednost spíš zvukovým nahrávkám – líp se mi totiž poslouchají v terénu – i když je na TV-MIS.cz i velké množství zajímavých videozáznamů, a to nejen pro duchovní vzdělání, ale i pro zábavu.

Už jste také objevili, jaké poklady se skrývají na internetové adrese www.TV-MIS.cz? Pokud ano, rozdělte se

Prostřednictvím internetu se mnohdy šíří opravdu zlé věci. Může ale sloužit i k šíření ještě většího dobra!

o své objevy i s ostatními ve svém okolí. I když TV-MIS.cz navštěvuje denně kolem půl tisícovky diváků a posluchačů, pořád se mi zdá, že těch, kteří ji ještě neobjevili, je daleko víc, než těch, kteří o tomto „pokladu“ již vědí. Prostřednictvím internetu se mnohdy šíří opravdu zlé věci. Může ale sloužit i k šíření ještě většího dobra!

P. Pavel Zahradníček OMI,
koordinátor TV-MIS.cz ■

Nevěděl jsem, jaký poklad

mám ve vlastním počítači

Dvě úžasné povolání

Foto: Flickr/École

od Boha

Jedním z témat, o kterém se v Církvi i mimo Církev vedou bouřlivé diskuse, je život v celibátu, kdy se člověk rozhoduje tělem i duší na sto procent zasvětit Bohu a službě Božímu království.

Jak to vidí lidé

Jedni by chtěli celibát zrušit, jiní ho pro kněze zdobrovolnit (i když samozřejmě k celibátu nikdo není a nemůže být nucen; jiná věc je rozhodnutí Církve, která z mnoha závažných důvodů připouští ke kněžství mimo zvláštní případy jen ty, kteří se pro celibát svobodně rozhodli – pozn. redakce). A ještě jiní, jakmile potkají někde kněze, hned jej začnou litovat jako toho, kdo je nesmírný chudák, protože se nemůže oženit. Ať jedni, druzí, nebo třetí vlastně celibát nechápu a vnímají jej negativně jako nějaký zákaz. Celibát je ale především třeba nahlížet pozitivně jako naprostou svobodu pro Boha a jeho věc ve světě.

Co na to katechismus?

V jedné z diskuzí na webu www.milujte.se se vyskytl zhruba tento názor: „Když se rozhodnutí žít v celibátu nazývá slib čistoty, pak to znamená, že manželství je pro katolíky něčím nečistým!“ To je ale naprosto mylný závěr. Přečtete si, co o tom říká *Katechismus katolické církve*: „Obojí, svátost manželství i panenství pro království Boží, pocházejí od téhož Pána. On jim dává smysl a uděluje nezbytnou milost žít je ve shodě s jeho vůlí. Cenění panenství pro království a křesťanský smysl manželství jsou neoddělitelné a navzájem si pomáhají... Kdo očerňuje manželství, zmenšuje i slávu panenství: kdo je chválí, zvyšuje obdiv, který patří panenství.“ (KKK 1620)

Co na to Ježíš?

To mohou být slova do diskuse. Ježíš je ale potvrzuje. Když se ho ptají na manželství jedné ženy a jednoho muže, potvrzuje prvotní záměr Stvořitele lidské přirozenosti: „Nečetli jste v Písmu, že Stvořitel na začátku učinil lidi jako muže a ženu a prohlásil: Proto opustí muž otce i matku

...svátost manželství i panenství pocházejí od téhož Pána.

a připojí se ke své ženě a ti dva budou jeden člověk. ... Co tedy Bůh spojil, člověk nerozlučuje!“ Tím jasně ukazuje, že manželství je Bohem chtěné, posvátné. Má původ v Bohu Stvořiteli. Hned o několik řádků dále však najdeme Ježíšova slova jasně potvrzující také panenství jako plně lidský způsob života mající nesmírnou hodnotu: „...a jsou konečně takoví, kteří se manželství sami zřekli pro nebeské království.“ (Srov. Mt 19,1–12)

Manželství se člověk nezříká jen tak, ale pro Boží království, zdůrazňuje Pán Ježíš. Je zcela lidské, že se člověk zříká něčeho dobrého jen tehdy, když ví, že je tu něco lepšího. Manželství by se dalo nazvat dobrem přirozeným – ve smyslu „patřící k tomuto stvořenému světu“ (i když je třeba podotknout, že ustanovením ▷

Foto: 2x archiv MSI

svátosti manželství bylo manželství povýšeno do nadpřirozeného řádu a stalo se zdrojem nadpřirozené Boží milosti, tj. také skrze ně jsou lidé nadpřirozeným způsobem Bohem obdarováni a posvěcováni). Boží království, ačkoli je v tomto světě již přítomné, není z tohoto světa a svého dovršení dojde na věčnosti – je tedy dobrem nadpřirozeným – duchovní hodnotou. Zde je ale také skryt problém, na který Ježíš upozorňuje: „Všichni to nechápou, jen ti, kterým je to dáno.“ Vysoká hodnota Božího království je zjevná jen ve víře. Možná právě proto mnoho lidí (dokonce i věřících!) tento způsob života nechápe a mají na něj nesprávný pohled.

A co na to svatý Pavel?

V sedmé kapitole prvního listu Korintánům Pavel řeší otázky související s napětím mezi životem v manželství a v panenství. Z rad, které udílí, by se mohlo zdát, že manželství jednoznačně staví na druhou kolej. Nebudu zde citovat celou kapitolu, ale chtěl bych zmínit několik vět, které jsou důležité pro správné pochopení textu.

Ve verších 1–2 a 8–9 radí svobodným vstupovat do manželství, je-li jim zatěžko žít zdrženlivě. To by potvrdovalo první dojem, že manželství je pro Pavla jen „z nouze ctnost“. Ve verši 7 vyjadřuje dokonce své přání, aby všichni byli v panickém stavu jako on. Ale v tomtéž verši říká ještě jednu velmi důležitou věc: „Ale každý má od Boha svůj vlastní dar: jeden pro to, druhý pro ono.“ Vnímá tedy způsob života v panictví i v manžel-

ství jako Boží dar – možná bychom mohli říci i jako Boží povolání spojené s milostí! A ví také, že Bůh dává různým lidem v tomto směru různá povolání.

Minout se svým povoláním znamená trápení

Čteme-li pozorně sedmou kapitolu Prvního listu Korintánům, vidíme, že Pavel je realista. Zná obtíže spojené se životem v manželství, očekává také brzký příchod Pána (ten očekáváme i my, i když už víme, že Boží časová měřítka jsou jiná než naše – srov. 2 Petr 3,3–10) a služba Kristu je pro něj na prvním místě. Za těchto

předpokladů radí zůstat svobodný. Ví ale také, že ne každý má od Boha dar k životu v panenství, a chápe, že na prvním místě je důležité, aby člověk žil ve shodě se záměrem, který pro jeho život má Bůh. Minout se svým povoláním znamená jen trápení.

Pro manžele i pro svobodné však může platit důvod, pro který Pavel o všem tak obsírně hovoří: „To však říkám ve vašem zájmu, ... **abych vás vedl k ... nerušené oddanosti Pánu.**“ (1 Kor 7,35) Pavel chce, aby takto křesťané žili – manžele i svobodní. Ví, že pro manžele je to těžší, ale jistě ne nemožné. Na tyto obtíže upozorňuje, zviditelňuje je („ženatý se stará

My, kteří jsme se pro celibát rozhodli, si vážíme manželství a podporujeme ty, kteří v něm žijí.

Foto: Flickr, billwmsu

Kdo očerňuje manželství, umenšuje i krásu panenství, kdo je chválí, zvyšuje obdiv, který patří panenství. (sv. Jan Zlatoústý, †407)

Foto: archiv MŠ

o světské věci a je rozpolcen“ – v. 33), aby se člověku nestalo jeho manželství překážkou na cestě ke Kristu, ale jednou z cest k němu.

Kristus – střed

Ta poslední myšlenka o důležitosti volby takového životního stavu, který „nás povede k nerušené oddanosti Pánu“ je velmi podstatná. Katechismus nás v článku 1618 učí, že „Kristus je středem celého křesťanského života. Svazek s ním zaujímá první místo před všemi ostatními svazky, rodinnými nebo společenskými.“ Ježíš sám toto místo v našem životě vyžaduje: „Kdo přichází ke mně a nedovede se zřítí svého otce a matky, své ženy a dětí, svých bratrů a sester, ano i sám sebe, nemůže být mým učedníkem.“ (Lk 14,26) On je Pán, ale láska k němu nijak neodsovává na druhou kolej ostatní mezilidské vztahy, které člověk prožívá, tak aby na Krista musel někdo žárlit. Láska ke Kristu je duší všech našich ostatních vztahů a dává jim řád. Svatý Pavel mnohokrát ve svých listech opakuje „miluji vás v Kristu“.

Otcovství a mateřství tělesné a duchovní

Bible jako celek zjevuje krásu manželství i panictví žitých podle Boží vůle. Krásná rodina je znamením Božího požehnání (srov. Žalm 128).

Lásku Boha k jeho lidu proroci často přirovnávají k lásce manželů. Svatý Pavel v páté kapitole listu Efezanům mluví o manželství jako o velikém tajemství, které vztahuje na Krista a Církev. Podobně jako je věrná láska manželů obrazem

lásky Krista a Círky, je život panny nebo panice znamením Círky, neporušené panny, která očekává svého Ženicha Ježíše, který znovu přijde.

Manželé se skrze dar předávání života podílejí na Božím otcovství. Na tomto otcovství a mateřství ale mají podíl také ti, kteří žijí v celibátu. Svoji otevřenost pro Boha jsou schopni sdílet lidem a probouzet v nich život věčný. Proto bývají také plným právem nazýváni otci nebo matkami.

Znamení budoucího věku

Tato otevřenost pro Pána je vyjádřena slovy knihy Zjevení „oni následují Beránka, kamkoli jde“ – tak je panenství svobodou pro Pána, dobrodružnou výpravou vstříc Pánu, který přichází (srov. Mt 25,1–13) a znamením budoucího věku, kdy se lidé ani nežení a nevdávají, ale jsou podobni andělům (Mt 22,30).

Vzájemná úcta

Tím, co jsem napsal, bych chtěl pomoci věřícím i nevěřícím k tomu, aby celibát správně pochopili, vážili si ho a povzbuzovali ty, kdo si jej zvolili jako svoji životní cestu. Podobně jako my, kteří jsme se pro celibát rozhodli (já sám jsem katolickým knězem), si vážíme manželství a podporujeme ty, kteří v něm žijí.

S Bohem se rozhodnout a s ním vytrvat

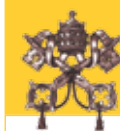
Může se stát, že jsme zavaleni starostmi, které přináší život v manželství nebo v celibátu. Snad pak máme tendenci vidět na všem to horší a trochu závidět těm, kdo zvolili jinak. Jedni říkají: Jo, pan farář, ten se má. Jiní zase: Vy ženatí, vy se máte...

Tyto stesky nikam nevedou, leda k opuštění zvolené cesty. Ale když opustím cestu, to se teprve nikam dál nedostanu...

Lépe je stále hledět na duchovní ideály, které jsou se zvolenou cestou spojené. Stále obnovovat a dokonce prohlubovat rozhodnutí, která stála na počátku cesty. A co je důležité: Než cestu nastoupím, hledat nejen sám, ale i s Boží pomocí (v modlitbě, při exerciciích), která cesta je pro mne ta správná. Ke které cestě mne Bůh zve. A po ní pak s jeho pomocí jít až k cíli.

A snad jedna dobrá rada na závěr. Co dělat, když člověk zjistí, že cesta, po které se již vydal, možná není „jeho povoláním“? P. Marek Mayer, zkušený duchovní rádce a dlouholetý spirituál v litoměřickém kněžském semináři, říkával: V takovém případě máš ještě vždy možnost si ve vytrvalé modlitbě toto povolání od Boha vyprosit!

P. Jindřich Čoupek ■

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Círky k dalšímu studiu

Z nauky Círky

Manželství není ustanoveno lidmi, ale Bohem.^[Sent. certa]

Manželství je pravá a vlastní svátost ustanovená Kristem.^[De fide]

Každá platná manželská smlouva mezi křesťany je sama sebou svátostí.^[Sent. certa]

Svátost manželství dává manželům posvěcující milost.^[De fide]

Srov. Dogmatika, Matice cyrilometodějská, Olomouc 1994.

Rakovina děložního čípku – **sexuálně** přenosná nemoc

Pohlavním stykem se nepřenáší jen AIDS

Úvodem si musíme říci, že rakovina děložního čípku má virový původ a přenáší se pohlavním stykem. Je to druhé nejčastější nádorové onemocnění a třetí nejčastější příčina úmrtí u žen celosvětově. Pro zajímavost pár čísel: v České republice se výskyt této rakoviny pohybuje kolem 20 na 100 000 žen za rok. To představuje 1000–1100 nových případů ročně a úmrtnost na toto onemocnění je kolem 400 žen za rok. S těmito počty se nemá Česká republika čím chlubit. Málokterá žena u nás si totiž uvědomuje důležitost preventivních prohlídek – tedy i když „mě v tuto chvíli nic netrápí“.

Při sexuální výchově se často skloňuje, že pohlavním stykem se přenáší AIDS, syfilis, kapavka, ale nemluví se o tom, že se mnohem více šíří pohlavním stykem lidské papillomaviry, které dokážou ženu spolehlivě usmrtit. Střídání partnerů, nevěra a neodpovědné sexuální chování je nejlepší cestou, jak rakovinu děložního čípku získat.

Lidské papillomaviry

Lidské papillomaviry napadají buňky kůže a sliznic a výsledkem je řada onemocnění od nezhoubných kožních a slizničních výrůstků, bradavic, kondylomat až po výše zmíněný zhoubný nádor. Smrtelně nebezpečný virus může sedět a číhat ve sliznicích pochvy, zevních rodidel, konečníku, dutiny ústní a penisu. Těhotné ženy nakažené nízkorizikovými typy papillomavirů, které vytvářejí genitální bradavice, sice rakovinu nedostanou, ale mohou při porodu nakazit dítě tzv. papillomatozou hrtanu, což je život ohrožující stav, při kterém dochází k uzávěru dýcha-

cích cest a udušení. Na rozvoji rakoviny děložního čípku se významně spolupodílí užívání hormonální antikoncepce, kouření, porucha imunity a další sexuální přenosná onemocnění, např. chlamydie.

Lidských papillomavirů je v současné době známo přes 130 typů. Minimálně o 7 z nich víme, že mohou způsobovat zmiňovanou rakovinu. Pokud virus napadne buňky děložního čípku, proces vývoje rakoviny trvá obvykle roky (10–13). Dnes ale není výjimkou nález

přednádorových stadií u velmi mladých dívek ve věku 18 let. Když se onemocnění zachytí včas (tzv. prekancerózy), dá se vyléčit operací menšího rozsahu se zachováním dělohy. Mladé dívky a ženy, které ještě nerodily, tak neztratí možnost otěhotnění a donošení dítěte. Jestliže však zachytíme onemocnění v pokročilem stadiu, je nutná radikální operace s odstraněním dělohy a případně následným ozařováním a chemoterapií se všemi nepříznivými vedlejšími účinky. Samo-

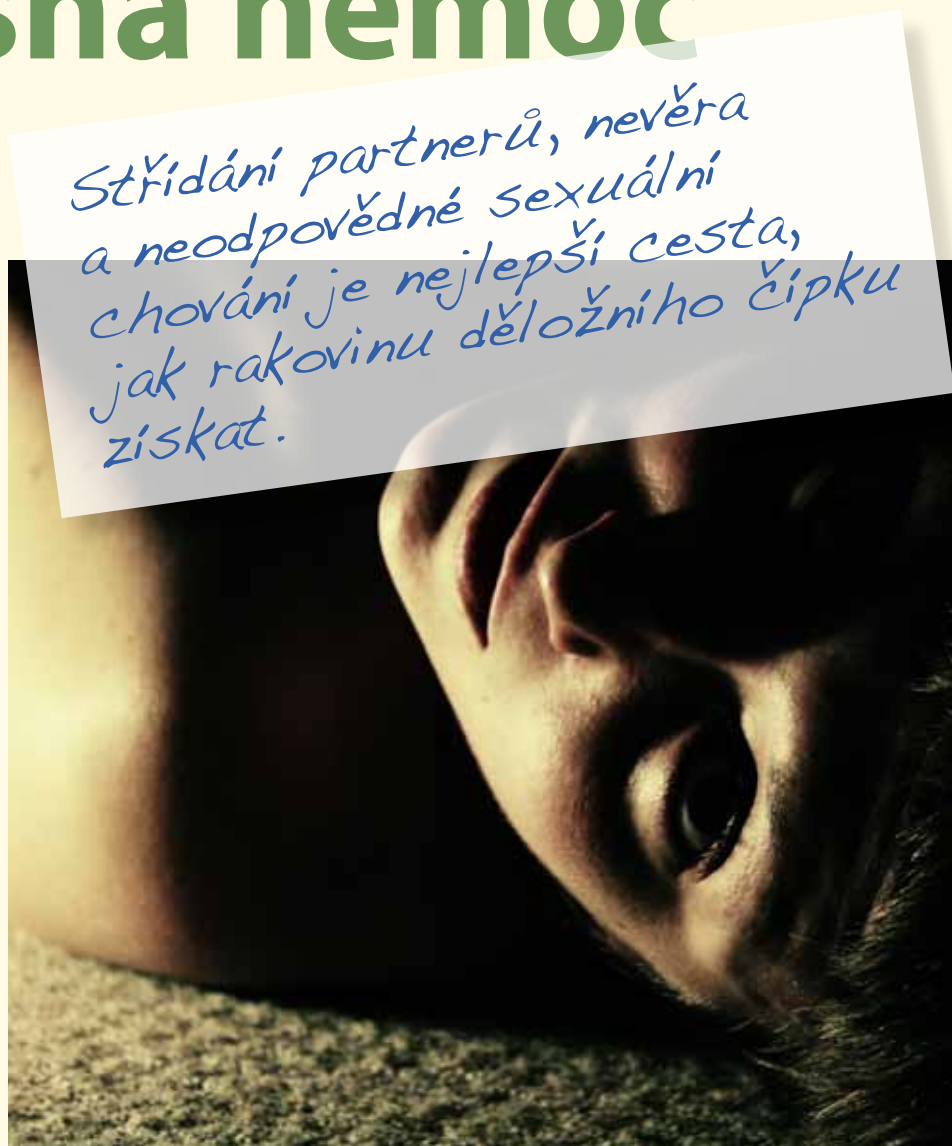

Foto: Flickr, obo-bobolina

Foto: Flickr, ~Prescott

zřejmě ani tato léčba nemusí vést k vyléčení a žena na následky nádoru umírá.

Vakcína? Ano, ale...

Proti napadení těla bakteriemi či viry se lidský organismus brání imunitním systémem. V případě napadení bakteriemi mu můžeme usnadnit obranu antibiotiky, ale v případě papillomavirů žádné účinné léky nemáme. Proto se řadu let hledala látka – vakcína, která by vybudila v těle tvorbu vlastních protilátek, a ty by virus zneškodňovaly, a organismus by se tak dokázal sám bránit. Vědecký výzkum byl úspěšný, přes velkou reklamu však nesmíme podléhat iluzím. Při výše uvedeném množství rakovinotvorných virů ani jedna ze dvou dostupných vakcín nechrání proti všem typům. Obě vakcíny chrání proti dvěma typům virů (16 a 18) a jedna z nich navíc brání vzniku nezhoubných bradavic – kondylomat. V případě infekcí a v přírodě obecně platí, že potlačení jednoho

Foto: Flickr, pedrosimoes7

Nejúčinnější prevencí proti všem pohlavně přenosným nemocem je předmanželská zdrženlivost a celoživotní manželská věrnost.

O autorce

MUDr. Xenie Preiningerová
pracuje jako gynekoložka na gynekologicko-porodnickém oddělení nemocnice v Třebíči a provozuje soukromé gynekologické ambulance v Jaroměřicích nad Rokytnou, Komenského 30 (tel. 568440385; pondělí 12.30–16.30 a středa 6.30–11.00 a 12.00–17.30) a v Třebíči, Bráfova 50 (tel. 568840269; pondělí 7.30–11.30).

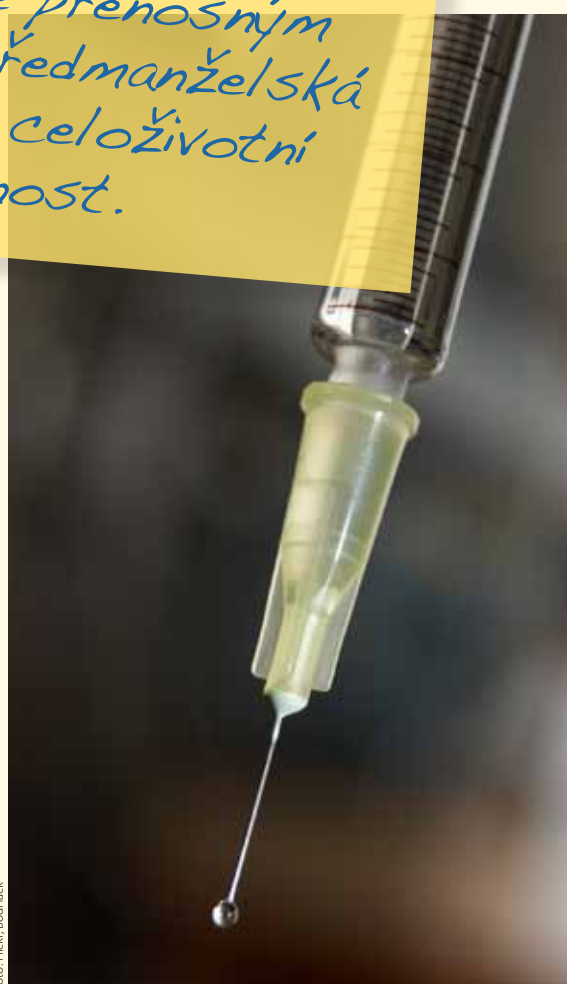
organismu vede obvykle k přemnožení jiného. Pokud však nic jiného nemáme, podání vakcíny má určitě smysl, jestliže není zaručena sexuální věrnost partnerů. Nejúčinnější je podání vakcíny před zahájením sexuálního života.

Účinnější než vakcína

Z toho všeho vyplývá, že skutečně nejúčinnější prevencí proti všem pohlavně přenosným nemocem je předmanželská zdrženlivost a celoživotní manželská věrnost. Žádný lék nás nechrání proti všemu za všech okolností. Podání vakcíny by nás mohlo vést k pocitu falešného bezpečí, který rozhodně není na místě. Jedině pravidelné preventivní prohlídky pak mohou zachránit život nebo zabránit nenapravitelným škodám, které nemoci mohou způsobit.

MUDr. Xenie Preiningerová

Foto: Flickr, Boethack

Daruj svoje vajíčko?

*Vezmou
vaše vajíčko
a v laboratoři
z něj „vyrobí“
malinkaté dítě,
které musí projít
zkouškou života
a smrti. Pokud
nebude vypadat
dost zdravé,
vyhodí ho
do biologického
odpadu.*

Foto: 3x midlandfertility.com

*Spousta zla by se
ve světě neděla,
kdybychom nazývali
věci pravými jmény.*

Foto: Ondřej Dvořáček

Už vícekrát jsem v tramvaji (pro Brňáky: šalině) narazil na inzerát:

*Darujte svoje vajíčko! Pomůžete ženám,
které by jinak nemohly mít dítě.*

Dost mne to vytočilo. Představil jsem si nějakou chudou studentku, jak s pocitem, že dělá něco nesobecky dobrého, na tuhle výzvu skočí. A navíc „zdarma“. Přece darování orgánů je u nás bezplatné. I když... Za odběr vajíčka dostane bolestné 10–15 tisíc.

Často si říkám, že spousta zla by se ve světě neděla, kdybychom nazývali věci pravými jmény. Ten barevný plakátek vlastně říká asi tohle:

Staňte se biologickou matkou dítěte, jehož otce neznáte a které nikdy v životě nevidíte.

Bude mít možná oči a úsměv po vás a vlasy po tatínkovi (nebo anonymním „dárci spermií“), ale nikdy na vás nezavolá „maminko“.

Vezmou vaše vajíčko a v laboratoři z něj „vyrobí“ malinkaté dítě, které musí projít zkouškou života a smrti. Pokud nebude vypadat dost zdravé, vyhodí ho do biologického odpadu. Vaše dítě.

Pak Vaše dítě přenesou do dělohy úplně cizí ženy. Když se něco takového děje za peníze a žena pak dá své dítě k adopci cizímu páru, říkáme tomu „náhradní mateřství“. Tady je to taková imitace.

Vaše dítě bude mít úplně neznámého otce. Jak se říká situaci, kdy má zadaný muž dítě se ženou, která není jeho manželka? Nevěra. Tady je to taková imitace. Klinická nevěra.

Mnoho žen, které neplánovaně otěhotní, jde raději na potrat, než by své dítě daly k adopci. Přece nejsou „krkavčí mámy“. A tady se děje něco jako imitace naruby. Dát dítě k adopci z lásky k němu je skutek lásky. Dát dítě k adopci kvůli „lásce“ k rodičům může z dítěte dělat „zboží“.

Prodejte nám svoje vajíčko.

My z něj pro naše zákazníky vyrobíme dítě.

Vaše dítě. Možná vaše jediné dítě.

Karel Skočovský ■
tob.signal.cz

Odpuštění přijmout, ale i dát

svědectví

Moje zkušenost s léčením bolesti po potratu přišla dvěma odlišnými způsoby. Prvním z nich byla zkušenost „žárovky“ – najednou mi svitlo... Po dlouhém boji, kdy jsem se snažila vynahradiť prožitou ztrátu pěstounským rodičovstvím, mi začalo být jasné, že se vlastně snažím o odpuštění. To se stalo ještě o čtrnáct let dříve, než jsem si poprvé uvědomila, jak moc lituji toho, že jsem nechala matku, aby mě dotlačila k potratu. Najednou ke mně přišlo světlo a já věděla, že je mi odpuštěno. Neexistuje nic, co bych mohla udělat, co by změnilo to, co se stalo. Řešením je přijmout odpuštění, ale ani to samo nestačí.

Druhý způsob je mnohem obtížnější. Je to pomalý proces odpuštění někomu jinému. Věděla jsem, že jsem své matce odpustila tehdy, když už jsem na ni nemyslela se zlostí a nenávistí. Začala

jsem si uvědomovat, že ji pomalu vidím jako člověka, který potřebuje soucit. I tak je ale otázka odpuštění každodenním rozhodováním pro tento vztah.

Vicky ■

Redakčně upraveno ze svědectví v knize L. Freedové a P. Y. Salazarové „Čas k uzdravení. Naděje a pomoc při překonávání postabortivního syndromu“ (199 stran, cena knihy 235 Kč, možno objednat na www.paulinky.cz nebo na adrese Nakladatelství Paulínky, Petráská 9, 110 00 Praha 1, či telefonicky na 222 311 206).

<http://linkapomoci.cz>

**Čekáte-li nečekaně dítě
volejte 800 108 000**

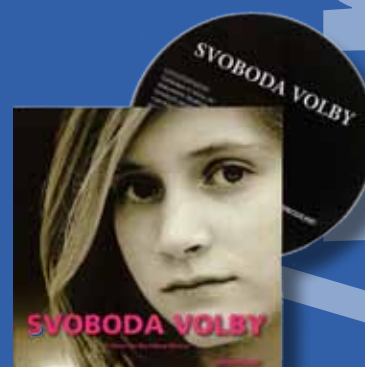
**HNUTÍ
PRO ŽIVOT
ČR**

Pomozte nám s distribucí materiálů – svým přátelům a známým ve škole, v práci, v sousedství. Z televize se toho lidé mnoho nedozvědí a musejí se často poučit až z vlastních, někdy velmi bolestivých chyb. Naším největším nepřítelem je neznalost.

Model plodu

Model odpovídá životní velikosti dítěte ve 12. týdnu těhotenství.

Svoboda volby

Dokument ukazuje bez jakékoli cenzury výkon umělého potratu od přípravy přes vlastní výkon až po záběry na „výsledek práce“. Film je surový, protože umělý potrat znamená kruté násilí, při kterém se zabíjí dítě.

Model a film na DVD, ale i další materiály, si můžete objednat na stránkách Hnutí Pro život ČR. Na tomto webu lze dokument také přehrát nebo stáhnout ve verzi pro mobilní telefon. Totéž platí o dalších filmech či fotografiích a publikacích (v PDF) které na stránkách www.prolife.cz naleznete.

Oběti válek a genocid 20. a 21. století

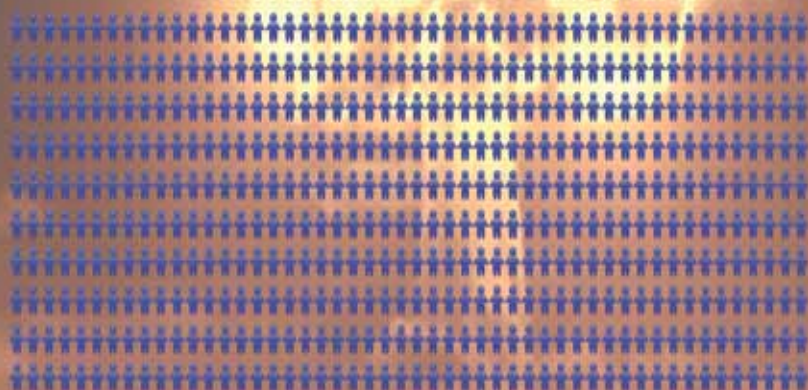
1. světová válka – asi 10 milionů obětí

2. světová válka – asi 50 milionů obětí

Válka proti nenarozeným dětem – celosvětově od r. 1980 okolo miliardy obětí

Válka proti nenarozeným dětem probíhá... Každý den je zabito přibližně 140 000 dětí před narozením. To je více než souhrn všech obětí zabitých atomovou bombou v Hirošimě a Nagasaki.

 – 2 miliony lidských bytostí

Bůh koná i dnes

Foto: Flickr, Anders Ademark

znamení a divy

„Na mém prvním působišti jsem měl velké problémy postavit se před lidi a kázat. Trpěl jsem velkou trémou. Když jsem si napsal kázání a četl ho, nebyl jsem schopný se podívat na lidi.

Měl jsem strach. Chyběla mi odvaha mluvit. Potom jsem onemocněl, ležel jsem v nemocnici a můj stav byl vážný. A pak se stalo něco zcela neobvyklého...“ vypráví P. James Manjackal, indický katolický kněz, který letos přijíždí i do České republiky.

Zvláštní návštěva

Do nemocnice mě přišel navštívit neznámý mladý člověk – původem hinduista, který se nabídl, že se pomodlí za moje uzdravení. Byl jsem zmatený a neměl jsem k němu důvěru. „Kdo jsi?“ zeptal jsem se. „Jsem katolík, byl jsem pokřtěn před osmi měsíci. Poznal jsem Pána Ježíše, přijal jsem Ducha Svatého a dostal jsem dar uzdravování, vidění a prorocství. Když jsem jel autobusem kolem, Duch Svatý mi řekl, že mám vystoupit, abych se za tebe modlil.“ Pak položil své ruce na moji hlavu a začal se modlit.

V modlitbě uváděl podrobnosti o mém dosavadním životě. „Pošli milujícího Ducha, uzdrav tohoto kněze,“ pokračoval mladý muž a prosil Boha. Toto volání

do mě vstoupilo plnou silou. Doufal jsem, že nezačne mluvit o mých hříších, protože jsme tam nebyli sami, ale on udělal právě to: „Otče na nebesích, tento kněz Ti přináší oběť s nečistým srdcem a nečistými rukama.“ Tu jsem viděl před svým duchovním zrakem jakoby bílý list se jmény lidí, se kterými jsem nežil v míru, kterým jsem neodpustil. I všechny mé hříchy na něm stály. Byl jsem si jist, Bůh je se mnou velmi nespokojený, byl jsem přesvědčen, že nejsem dobrým knězem. Uvědomil jsem si, že Pán Ježíš za mnou poslal tohoto mladíka, abych poznal, že Pán o mně ví všechno, a že mám dělat o mnoho víc jako kněz v šíření jeho slova. Zastyděl jsem se nad svým dosavadním ustrašeným životem a pak ke mně přišel poprvé v mém životě Pán.

Když jsem jel autobusem kolem, Duch Svatý mi řekl, že mám vystoupit, abych se za tebe modlil.

Na vidění jsem nevěřil

Jelikož jsem byl vzdělán v psychologii, nemohl jsem věřit na vidění. A přece jsem viděl zářící tvář Ježíše, který přicházel ke mně. Položil ruku na moje rameno a řekl: „Ty jsi můj kněz!“ Byl jsem velice šťastný. Duch Svatý začal ve mně působit a já jsem začal všem odpouštět, počínaje Bohem, kterému jsem vyčítal, že mi tak záhy vzal otce (viz informace o P. Manjackalovi v rámečku). Rozhodl jsem se, že všechny, které jsem zranil, požádám o odpuštění. A když jsem sám odpustil, zmizela ve mně všechna zatrpkllost a zklamání. Mé srdce zaplnil záblesk naděje. Slyšel jsem jasně Ježíšův hlas: „Odpouštím ti tvé viny, běž a vyzpovídej se co nejdříve ze všech svých vin, zvláště z těch, které byly dosud skryty a ze kterých ses správně nevyznával. Mám tě rád, povolal jsem si tě a vybral za svého kněze.“ Bůh mi jasně zjevil svou vůli a svůj plán se mnou. Řekl mi, že se stanu jiným mužem, že budu hlásat evangelium na celém světě a uzdravovat nemocné a postižené. Toto vidění trvalo 3,5 hodiny a mladý muž už dávno odešel.

Uzdravení

Úplně jsem se uzdravil a lékař mi oznámil, že se stal zázrak a že není nutná operace. V posledních měsících jsem nemohl ani jednou vstát z lůžka a nyní jsem se sám šel

Viděl jsem před svým duchovním zrakem jakoby bílý list se jmény lidí, se kterými jsem nežil v míru, kterým jsem neodpustil.

Foto: Flickr, Olivie

projit a pak sloužil pro 100 lidí v kapli mši svatou. Začal jsem o své zkušenosti bezprostředně vyprávět a neměl jsem žádné problémy s komunikací a kázáním.

Ztratil jsem zájem o tituly a doktoráty

Po tomto zázračném uzdravení a obrácení se můj život zcela změnil. Už jsem neměl zájem získávat v cizině doktoráty, jak jsem si předtím přál. Nyní jsem toužil jenom po jednom: působit misijně v mnoha zemích. Opustil jsem seminář, kde jsem do té doby vyučoval, představení mě uvolnili pro misijní práci. Svou první obnovu v Kerale jsem vedl v roce 1976.

Pochopil jsem svoje povolání a vložil jsem vše do Boží náruče. Uvědomil jsem si, že moje poslání nespočívá v přednáškách na univerzitách. Začal jsem působit jako kazatel a modlil jsem se k Bohu, aby mi pomáhal v růstu a posilování mé víry.

Moc Ježíše v Eucharistii

Jednou jsem měl seminář a v kostele bylo mnoho lidí. Modlili jsme se před vystavenou Svátostí oltární. Před požehnáním přišel k Svátosti jeden hinduista, který měl rakovinu – viditelnou cystu na čele. Zeptal se mě, zda může obejmout Svátost, zda je v ní přítomný Ježíš. Odpověděl jsem mu, že my věříme, že ve svaté hostii je Ježíš – je to tajemství, které se nedá rozumem pochopit. Tento člověk tvrdil, že viděl tvář

a ruce, které ho volaly, aby přišel k němu. Potom objal *ciborium*. Doslova zakřičel: „Ježíši, – jsem uzdravený!“ Všichni přítomní viděli, že mu cysta z čela zmizela. Viděl jsem a pochopil víru tohoto člověka, který vůbec nebyl křesťanem. Uvědomil jsem si, že jsem se i já vnitřně proměnil. Od té doby je moje víra pevná a rád sloužím nemocným. V Ježíšově jménu pomáhám těm, kteří o pomoc žádají. Můj život je životem modlitby.

Únos a obdarování

Cestoval jsem vlakem na seminář do jižní Indie. Ve vlaku za mnou přišli dva slušně oblečení muži, kteří mi oznámili, že mě dovedou na místo semináře. Venku bylo přistavené auto, ve kterém mě spoutali a zavázali mi oči. Odvezli mě do jiného státu (Indie je tvořena celkem 25 federálními státy a 7 teritorií – pozn. redakce), čtyři dny mě věznili, nedali mi jíst ani pít. Nakonec mě svázaného vyložili u autobusové zastávky, neměl jsem u sebe doklady ani peníze. Policie mě odvezla do nemocnice, protože jsem měl vykloubené rameno a rozštípnuté kosti na nohách, podlitiny...

Měl jsem problémy se spánkem, vnímal jsem veliký strach a měl jsem psychické problémy. Můj představený mi doporučil návštěvu psychologa. Požádal jsem ho, aby mi umožnil setrvat tři dny v přítomnosti Svátosti oltární v mém pokoji, protože jsem ještě nemohl cho- ▶

Foto: jmanjackal.net

P. James Manjackal

Je řeholním knězem z kongregace Misionářů sv. Františka Saleského (M.S.F.S.). Byl profesorem, nyní se věnuje misijní činnosti.

Narodil se 18. dubna 1946 v Kerrale v jižní Indii. Vyrůstal v katolické rodině, každodenní modlitba a mše svatá byly samozřejmostí. V sedmi letech mu zemřel otec, což byla těžká událost pro malého chlapce a jeho matku, která zůstala sama se šesti dětmi. Vstoupil do kongregace sv. Františka Saleského, kde byl 23. dubna 1973 vysvěcen na kněze.

V současnosti působí jako misionář v Bangalore v Indii, několik měsíců během roku káže v Evropě, ale i na jiných světadílech – v letošním roce přijíždí i do České republiky, aby se mimo jiné účastnil i evangelizačního setkání „Česká republika pro Ježíše“ v Kácově. Působí také mezi Araby, kde vytvořil 80 modlitebních skupin. Každý měsíc vede nejméně tři semináře duchovní obnovy. Těžiště jeho misijní činnosti spočívá ve velké úctě k Nejsvětější Svátosti oltářní a v mariánské úctě.

Pán mi ukázal, že musím pracovat pro Evropu a pro mládež.

dit. Tři dny jsem strávil v přítomnosti a v rozhovoru s Ježíšem ve Svátosti, abych jim mohl odpustit. Bylo to důležitější než ošetření těžkých fyzických zranění. Ježíš mě uzdravil, nepotřeboval jsem navštívit psychologa – byl jsem zdravý. Další den jsem už mohl pokračovat ve své činnosti misionáře – kazatele.

Pochopil jsem svoje povolání a vložil jsem vše do Boží náruče.

Absolutní důvěra

Po prožitých zkušenostech mám absolutní důvěru v Ježíše a v jeho lásku a s velkou úctou a radostí se mu klaním ve Svátosti oltářní. Nyní věřím, že toto utrpení pro mě bylo nutné – čím více mi Pán dopřává trpět, tím více budu obdarován. Ten únos mě připravil pro obtížné úkoly a osvobodil mě od strachu.

Síla Ducha Svatého posiluje člověka, aby k druhým mluvil o Pánu Ježíši způsobem, který také jim umožňuje přijít k Ježíši. Život kroužící kolem Krista uschopňuje člověka, aby v Kristu rostl a stal se podobným Kristu v opravdové proměně skrze působení Ducha Svatého, takže může říci, nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.

Vídám uzdravení, ke kterým dochází v průběhu mše svaté... Stále znovu prožívám přítomnost Ježíše, Marie nebo andělů. To je zdrojem mé síly. Pán mi ukázal, že musím pracovat pro Evropu a pro mládež. Řekl mi: „Udělám Evropu zase svatou. Modlete se v rodinách. Bůh bude zachraňovat skrze rodiny.“

*Připravila Alexa Gaspariová ■
(převzato z týdeníku Světlo,
redakčně upraveno)*

Pozn. redakce: Ke skutečným obsahům obsaženým v článku se, nakolik je známo, církevní autorita dosud nevyjádřila. Redakce se podřizuje konečnému úsudku Církve.

Foto: jmanjackal.net

ČESKÁ REPUBLIKA PRO JEŽÍŠE

- Evangelizační dny v Kácově s P. Jamesem Manjackalem z Indie
- Šance pro každého přijít o krok blíž k Ježíši
- Odpověď na výzvy Benedikta XVI. při návštěvě v naší zemi

Více informací na www.viraanadeje.cz

Zadarmo jste dostali...

Foto: Vojtěch Novák

Myšlenka pozvat P. Jamese Manjackala a uspořádat letos evangelizační akci „Česká republika pro Ježíše“ vznikla zcela netradičně. Přišel s ní starosta Kácova pan Jaroslav Buchal. I když on sám říká, že tato myšlenka nepochází jen od něho...

Kde se vzala myšlenka uspořádat v Kácově evangelizační dny pro celou naši zemi?

Při exerciciích otce Jamese Manjackala jsem pocítil jasný impuls, že dnešní doba nemůže dále setrvávat pouze v konzumu a blahobytu, ale potřebuje daleko

víc duchovní rozměr. Sám jako podnikatel a starosta jsem se osobně přesvědčil o morální devastaci naší společnosti. Odrazovým můstkem pro mne byla návštěva papeže Benedikta XVI., které jsem se osobně zúčastnil. Jeho myšlenky o víře a naději mně daly podnět prostřednictvím Ducha Svatého, že nejenom náš multikulturní festival Sázavafest se může stát středem zájmu mladých lidí, ale tento potenciál je třeba využít a neprohodit. Tak se zrodila myšlenka uspořádat evangelizační dny v Kácově.

Proč právě v Kácově?

Kácov se postupně a nenásilně stává díky Programu Sázava 21 centrem a srdcem Posázaví. Máme snahu znovu obnovit tradici dříve vyhledávaného letoviska, kam

Dnes žijeme v nejbohatší době v historii lidstva, měli bychom se naučit nejenom brát, ale i dávat.

jezdili lidé čerpat sílu, jak fyzickou, tak duchovní. Nádherná posázavská příroda s mnoha sakrálními památkami se tomu nabízí i dnes.

Proč se právě vy angažujete v tomto netradičním směru?

Před třemi roky jsem přijal zodpovědnost za rozvoj našeho městečka a rád bych, aby se rozvíjelo nejenom komerčně, ale i duchovně.

Myslíte si, že možné být politikem a zároveň slušným křesťanem?

Určitě ano. Politika musí jít cestou tvůrčí pokory a není možné setrvávat v dnešních názorech. Mnoho politiků se snaží utéct před vlastní odpovědností a nevidí ve svém působení službu. Dnes žijeme v nejbohatší době v historii lidstva, měli bychom se naučit nejenom brát, ale i dávat. Ekonomický růst musí v sobě nést i růst duchovní. Pán Ježíš řekl: „Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte!“ (Mt 10,8)

Co vás upoutalo na P. Jamesi Manjackalovi, kterého jste pozval na evangelizační setkání do Kácova?

Oslovil mne svým osobitým projevem, jeho slova dokázala otevřít mé srdce. V jeho pouhé blízkosti jsem cítil silnou přítomnost Ducha Svatého. Při mši svaté jsem si uvědomil, že Bůh na mne doslova vylil nekonečný oceán své lásky. Nedomáhu najít vhodná slova, která by dostatečně vyjádřila nádheru tajemství Božího vtělení...

Přál bych úplně každému prožít alespoň zlomek té krásy, kterou otec James kolem sebe šíří.

Připravil P. Marek Dunda ■

Můj vstup do Společenství čistých srdcí

Kontakty na Společenství čistých srdcí
www.spolcs.cz

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem.
Římskokatolická farnost, 439 63 Liběšice u Žatce 1
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 608 831 584
P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

„Maru, musím Ti něco říct: Budeš tetou.“

„Cože?“ Byla jsem překvapená, ale strašně šťastná. Budeme mít doma malé miminko... To bude super. Ségra není vdaná, ale o to nejde... Všechno bylo krásné, začali jsme se všichni těšit na miminko. Jenom mamka pořád lamentovala, že to je proti Božímu zákonu, měli by se ti dva vzít, aby děťátko přišlo do „požehnaného svazku“. Ne, to ne, my se zatím brát nebudeme. Tak zněla odpověď ségry na všechny tyto narážky. Já jsem samozřejmě byla na sestřině straně. O nic nejde. Dnes je to přece normální, že spolu dva mladí žijí na hromádce, jak se říká. Ale moje nadšení vystřídalo přemýšlení a zádumčivost. Jak je to možné, když sestra je křesťanka stejně jako já, byla vychovávána stejnými rodiči jako já? A to takovými rodiči, kteří si na sebe

počkali až do manželství. Kde se stala chyba? Stejně otázky si asi kladla i mamka, ale já jsem navenek hrála spiklence, který byl na straně sestry. Sestru jsem se snažila jakkoliv bránit, ale víc a víc jsem si uvědomovala, že já chci žít jinak. Po celý můj dosavadní život jsem si říkala, že takovéto věci (špatné!) se dějí mimo mě. Že to je v jiném světě, než žiju já. A teď najednou bylo všechno tak strašně blízko.

Když měl sestřin syn asi tři měsíce, poprvé jsem se dozvěděla o iniciativě Čistá láska. Když jsem tak nad tím přemýšlela, uvědomovala jsem si, že na té čistotě asi něco bude. Sice jsem žádného kluka neměla, ale v tomhle jsem měla jasno: Chtěla bych kluka, který by na mě počkal, a klidně i do manželství.

Mezitím jsem se rozhodovala: Mám, nebo nemám vstoupit do Společenství čistých srdcí? Věděla jsem, že by to byl závazek když ne na celý život, tak alespoň než uzavřu svátost manželství (to je ovšem poněkud nepřesné – vstupem do SČS na sebe člověk nebere žádný nový závazek – jen se veřejně hlásí k tomu, podle čeho má žít každý křesťan, a dokonce každý slušný člověk... – pozn. redakce). Vydržím to? Bude to těžké...

*Sice jsem žádného
kluka neměla,
ale v tomhle
jsem měla jasno:
Chtěla bych kluka,
který by na mě
počkal...*

Pane Ježíši, děkuji ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu číst, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě i při četbě Písma svatého, v častém přistupování ke svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení a ihned se pozvednout z každého hříchu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city. Prosím Tě o odvahu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

Panno Maria, Matko moje, veď mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši, abych důvěřoval(a) jen Jemu.

Amen

Foto: Jan Halady

Je úžasné vědět, že každý den se za mě modlí přes 1000 mladých.

A navíc dnes se něco jako předmanželská čistota vůbec nenosí. Nebudu in, všichni se mi budou smát pro mé panenství. Ale radši vytrpím pár posměšků, které můžu přejít mávnutím ruky, než zlomené srdce a rozdrásané tělo. Tak nějak jsem si uvědomovala, že když dva spolu spí před svatbou, tak jejich vztah vede k zániku. A to jsem nechtěla. Takže je to jasné. Jdu do toho.

Začala jsem studovat střední pedagogickou školu ve Znojmě a spojila jsem se s otcem Markem z Vranova nad Dyjí, který je jedním z iniciátorů vzniku SČS u nás. Myslela jsem si, že přijedu někdy na Vranov a budu přijata jenom tak. Otec Marek mi nabídl dva termíny, kdy mělo být veřejné přijetí. Termíny byly asi za půl roku. Vybrala jsem si ten první, protože už jsem do SČS chtěla patřit.

Nadešel můj velký den D. Přijela jsem do Lechovic na *Ain Karim*, setkání mládeže s veřejným přijetím do SČS. Myslela

jsem, že ještě proběhnou další společné přípravy na přijetí do SČS. Nic se nekonalo a já nabyla dojmu, že přijetí do SČS ani nebude. V tu chvíli jsem si myslela, že je všechno ztraceno. Začala jsem se modlit: Pane, byla jsem připravená vstoupit do Čisté lásky. Jestli Ty nechceš, aby to tak bylo, tak buď vůle Tvá. Jestli ještě není pravý okamžik, ukaž mi ho, až budu dostatečně připravena. Před závěrečným požehnáním se otec Marek zeptal, zda jsou zde ti, kdo jsou připraveni vstoupit do SČS. Moje zoufalství vystřídal obrovské štěstí a obrovská radost. Já jsem vstoupila!

Asi za čtvrt roku mi přišel diplom o vstupu. Pověsila jsem si ho do pokoje nad postel. Přišla sestra, která v té době byla už téměř rok vdaná a měla rok a půl starého syna. Když si přečetla diplom, posměšně se zeptala: „Maru, co to jako má znamenat? Co když to nevydržíš?“ Mrzelo mě, že zrovna ona to nedokáže pochopit...

Pokaždé, když vstupuje někdo nový do SČS, mám obrovskou radost, asi takovou, jakou jsem měla při svém vlastním vstupu. Děkuju Bohu, že můžu patřit do SČS. I když s nikým nechodím, vím, že to bude těžké. Ještě teď mám občas problém říct, že jsem se rozhodla žít čistě až do svatby. Přesto spoléhám na Boží

pomoc. Je úžasné vědět, že každý den se za mě modlí přes 1000 mladých. A že já se můžu každý den modlit za ně.

Pane, děkuju za Tvou milost. Děkuju Ti, že smím patřit do Společenství čistých srdcí. Pane, prosím, pomáhej mě i ostatním členům, abychom svým příkladem mohli rozšiřovat Tvé světlo.

Maruška ■

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

Jakými způsoby jsou všichni povoláni k životu v čistotě?

Všichni jsou podle vzoru Kristovy čistoty povoláni vést život v čistotě podle vlastního životního stavu:

- někteří v panenství nebo zasvěceném celibátu, jež představují vynikající způsob, jak se oddat snadněji nerozděleným srdcem Bohu;
- jiní, jsou-li ženatí nebo vdané, uskutečňují manželskou čistotu,
- nejsou-li ženatí nebo vdané, žijí čistotou ve zdrženlivosti.

Srov. Compendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006

